

Cảm thụ mập mờ

Hàn Viên

Sunnie
Designer

Truyện được sưu tầm tại diễn đàn Cung Quảng Hằng

Cảm thụ mập mờ

Tác giả: Hàn Viện

Editor: Honghabui1412

Convert: NgocQuynh520

Nguồn: Suru Tầm

Nguồn eBook: cungquanghang.com

Type pic: Nguyenngoc, Kailiew

MỤC LỤC

[Cảm thụ mập mờ](#)

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[---End---](#)

Giới thiệu

Nói ra thì anh thực sự rất may mắn, tự nhiên lại có một người tự động đưa tới cửa.

Mặc dù cô là cỗ máy chuyên gây phiền phức, trình độ tinh nghịch và quậy phá thì không ai sánh bằng

Thế nhưng anh lại không sợ bị anh dạy hư, anh cũng không sợ mang tiếng xấu, chẳng hiểu sao lại muốn kết bạn với cô

Khi ở gần cô, anh hưởng thụ cô vì anh mà xua tan đi cảm giác u buồn, giúp anh loại bỏ mọi cô đơn lạnh lẽo.

Cô can tâm tình nguyện có phúc cùng hưởng, có nạn thì một mình anh gánh vác.

Cô đã chiếm một vị trí trong trái tim anh, càng lúc càng khó có thể dứt bỏ.

Để mặc cho tình cảm bạn bè đơn thuần từ từ biến đổi, thăng chức lên thành một loại tình cảm khác...

Đáng ghét! Cô thật sự rất có bản lĩnh trong việc làm anh trở nên không bình thường.

Cái đầu nhỏ kia thật sự là không thể thông suốt, luôn làm cho mọi tình huống trở nên mập mờ.

Vì không muốn bận tâm đến chuyện thị phi, luôn tận lực kéo dài khoảng cách với anh.

Đánh bại người thông minh hơn người như anh, làm anh tức giận đến mức giậm chân.

Được rồi! Nếu biết trước yêu cô vất vả như vậy.

Anh đã không phải khổ cực tạo dựng hình ảnh một người đàn ông lạnh lùng trước mặt cô, cũng không bị cô dắt mũi

Lòng dạ xấu xa lên kế hoạch, chứng minh cô là người phụ nữ duy nhất của anh

Chương 1

Editor: Honghabui1412

Bên trong phòng học yên tĩnh, ngoại trừ tiếng bút viết trên giấy và thỉnh thoảng có tiếng lật giấy thi, hơn ba mươi học sinh đều nghiêm túc chăm chú cúi thấp đầu.

Buổi chiều mùa hè oi bức, quạt trần quay liên tục, càng làm tăng thêm độ nóng.

Đột nhiên, một mẩu giấy bị vo tròn bay với quỹ đạo thấp, đi từ chỗ ngồi bên phải sang chỗ ngồi đến bên trái của bàn học, thu hút sự chú ý của cậu học sinh nam.

Cậu dừng bút, nhướn đôi lông mày rậm lên, nghiêng đầu nhìn về phía chỗ ngồi bên phải của cô học sinh nọ.

Cô có khuôn mặt hình quả táo ngọt ngào, trẻ trung, tràn đầy sức sống, không cảm thấy áy náy chút nào vì đã làm phiền đối phương, hai tay chấp trước ngực, để lộ nụ cười cầu khẩn

Cậu nam sinh bất lực đảo tròn đôi mắt, cậu đã quen với hành động giả vờ đáng thương này của cô, cười khổ, không thể làm gì khác ngoài việc dung túng cho cô.

Ngẩng đầu lên, quan sát bốn phía, xác định không có ai chú ý đến hai người, lại xác định giáo viên không ở trong lớp học, cậu liền đem bài thi đẩy từ từ về phía bên phải bàn.

He he. Cảm ơn nhé! Mặt cô nữ sinh trông thật hả hê, mấp máy đôi môi, khuôn mặt trái táo trở nên đỏ ửng, sáng bừng đến chói mắt, đôi mắt tròn xoe híp lại. Thoạt nhìn vừa dễ thương vừa ngon miệng, làm cho người ta hận không thể cắn một cái thật mạnh.

Cậu quệt quệt khóe môi, nụ cười trong đáy mắt càng thêm nồng đậm, không để ý tới cô nữa, cậu cúi đầu, tiếp tục chăm chú làm bài.

Mấy phút sau, một cục giấy lại bay đến bàn của cậu.

Cậu lại bị phân tâm, theo thói quen, cậu nghiêng đầu nhìn về bàn học phía bên phải của cô gái.

Bởi vì quá nóng bức mà khuôn mặt cô trở nên hồng hồng, không ngừng quạt quạt cánh tay.

Hành động này. Là có ý gì?

Hành động dị thường này của cô, lại làm cho trí thông minh của cậu bối rối.

Không ngừng quạt quạt. Là do cô quá nóng? Hay là cô xem không hiểu? Chẳng lẽ cậu Viết sai đáp án?

Không! Không chút nghĩ ngợi, cậu lập tức gạt bỏ ý nghĩ cuối cùng.

Nếu như cô biết cậu viết sai đáp án, thì trời đã có tuyết rơi giữa mùa hạ rồi.

Người này đến cả bài tập còn không biết làm, ngay cả cậu cũng chịu thua, thì làm sao có thể biết đáp án bài thi là đúng hay sai?

Hơn nữa, nếu như cô biết đáp án, thì đã không cần cầu cứu cậu làm gì.

Như vậy. Rốt cuộc cô không ngừng vẩy vẩy tay là có ý gì?

Cậu nam sinh nhú mày, lộ ra ánh mắt khó hiểu, nhìn về phía cô lắc đầu một cái.

Mặt cô nữ sinh tỏ vẻ bất đắc dĩ, cắn môi dưới, nhìn cực kỳ khổ sở.

Trong phòng học quá yên tĩnh, ngay cả tiếng thì thầm nhỏ cũng gây sự chú ý của mọi người, vì lo cho điểm của bài thi, dĩ nhiên cô không thể lên tiếng nếu không sẽ trở thành tâm điểm của bất kì sự chú ý nào.

Mặc dù cả hai đang ngồi ở hàng ghế thứ bảy và thứ tám của hàng ghế cuối cùng, xó xỉnh gần như không có người nào chú ý tới, nhưng chỉ cần phát ra một âm thanh nhỏ bé, vẫn sẽ có người phát hiện.

Phiền quá đi! Rốt cuộc cậu làm cách nào mới có thể hiểu ý của cô đây?

Ngoại trừ việc quơ quơ cánh tay ra thì bạn nữ sinh không thể làm việc nào khác.

Bạn nam sinh tỏ vẻ mặt hoang mang khó hiểu, chỉ có thể không ngừng nhìn về phía cô lắc đầu, biểu đạt ý của mình.

Haizz! Thật là đàn độn! Cậu là học sinh giỏi nhất lớp, nhưng mà ngay cả động tác khoa chân múa tay đơn giản như vậy cũng không hiểu.

Bạn nữ sinh bĩu môi, trong mắt lộ ra vẻ bất mãn với sự chậm hiểu của cậu.

Cô vẫy vẫy cánh tay lần nữa , vẫn không quên dứ dứ nắm tay về phía cậu, tỏ ý nếu lần này cậu vẫn không hiểu ý thì tôi sẽ cho cậu ăn đòn.

Bạn nam sinh không nói nên lời.

Cuối cùng cậu cũng hiểu được động tác cuối cùng này, biết cô đang giận đến mức muốn đánh cậu.

Cậu đã làm gì sai mà khiến cho cô tức giận như vậy chứ?

Cậu nhún nhún vai, mặc kệ những hành động kỳ quái của cô, dù sao thì cô cũng chưa có lúc nào được bình thường cả , trốn học, đi học muộn, thích ngủ gật trong giờ, đi học lại về bầy bọ vào sách giáo khoa. Những chuyện mà học sinh bình thường không nên làm, cô ấy đều làm tất.

Chuyển bài thi trên bàn đến gần cô một chút, đây là điều lớn nhất mà cậu có thể hiểu.

Cậu nam sinh cúi đầu, tiếp tục làm bài thi.

Hừ! Tại sao vẫn vậy chứ?

Cô nữ sinh giận dữ đến mức mũi thở phì phò, bất đắc dĩ nhìn chăm chăm cậu nam sinh.

"Này! Này!" Rốt cuộc, cô không nhịn được nhỏ giọng gọi cậu.

Cậu nam sinh ngoảnh mặt làm ngơ, chăm chú làm bài thi.

Không để ý tới cô? Ô. . . Dù sao thì cậu cũng là bạn của cô, sao lại có thể không đếm xỉa đến sự tồn tại của cô như thế chứ!

Cô nữ sinh mấp máy môi, bắt đầu giả bộ đáng thương, đôi mắt to tròn lộ vẻ ai oán.

"Minh Kiệt thôi tha. . . Minh Kiệt thôi tha. . . . Hừ!" Cuối cùng sự kiên nhẫn của cô cũng đã hết, đặt bút xuống, vươn tay, chọc chọc cánh tay của cậu nam sinh, ai oán nói: "Cậu chặn hết các đáp án phía bên phải rồi, tôi thấy thế nào được? !"

Ngay lập tức, tất cả các học sinh bên trong phòng học tĩnh lặng đều đồng loạt dừng bút,

cùng quay đầu lại, nhìn về phía hai người.

Sững sờ một lát, cuối cùng cậu nam sinh cũng hồi phục tinh thần.

Thì ra . . . Cô không ngừng vẫy vẫy cánh tay ý là muốn người cậu dịch ra một chút. . . . Nhưng cũng đâu nhất thiết phải lớn tiếng như vậy chứ!

Cậu thở dài bất đắc dĩ, liếc mắt xem thường.

Cô thở phì phò nhìn cậu chằm chằm, cũng không may may biết rằng mình đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người .

Đúng lúc đó, còn có một cặp mắt nữa cũng chú ý đến hai người bọn họ.

Đó là thầy giám thị vừa mới đi từ bên ngoài vào, vừa đúng lúc nghe được cô nữ sinh bất mãn kêu la những điều xấu, chứng cứ xác thực, muốn chối cãi cũng chẳng được.

"Lê Minh Kiệt, Phương Đồng Ân, sau khi tan học đến phòng làm việc tìm tôi."

Cậu, Lê Minh Kiệt, luôn đứng thứ nhất trong các năm học, là một học sinh ưu tú trong mắt mọi người, tư chất thông minh, được nuôi dưỡng tốt, các thầy giáo đặt kỳ vọng rất cao vào cậu, cho rằng chắc chắn cậu có thể đỗ nguyên vọng một của trường cao trung.

Cô, Phương Đồng Ân, xếp thứ 735 của lớp, trong mắt các thầy giáo không thể nói là học sinh hư, nhưng nói cách xa nhau cũng không xa, thích cúp học, đi học lẩn lộn mò cá, ăn trộm đồ, không thèm làm bài tập, không tập trung học tập, ưu điểm duy nhất của cô chính là nghịch ngợm hiếu động hạng nhất.

Bọn họ đứng ở trước mặt thầy giáo nghe giảng đạo, cậu ngoan ngoãn, đứng nghiêm, còn cô thì dường như không chịu đứng yên, không ngừng rung đùi đắc ý, lại nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ngáp một cách thiếu tế nhị, lại không cảm thấy bản thân mình làm sai cái gì.

"Minh Kiệt, thầy đề nghị em một lần nữa, đổi chỗ ngồi đi! Nếu tiếp tục như vậy, em sẽ bị Phương Đồng Ân dạy hư mất." Thầy giáo nói với giọng nghiêm nghị, rất khó để tức giận đối với cậu học sinh đứng thứ nhất toàn bộ năm học này.

"Thưa thầy, em thấy ngồi ở chỗ đó rất tốt, không cần phải đổi chỗ ngồi đâu ạ." Thái độ của Lê Minh Kiệt hết sức kiên định.

"Nhưng ba ngày hai bữa em lại bị em ấy quấy nhiễu, thầy lo điểm số của cuộc thi sáu tháng sau sẽ bị ảnh hưởng." Thầy giáo nói nghiêm túc.

Phương Đồng Ân không thích đi học, chỉ sợ ở gần cái xấu lâu ngày, một học sinh tốt cũng sẽ sớm trở thành một học sinh hư, bởi vì ở lứa tuổi này ai cũng đều ham chơi hơn là học.

Hơn nữa cô bé kia lại là người rất phiền toái, trình độ bướng bỉnh thì không ai sánh bằng.

"Nếu không thì như vậy, Phương Đồng Ân, em đổi chỗ đi! Bắt đầu từ ngày mai, em sẽ ngồi ở hàng ghế thứ tám dãy đầu tiên, nơi đó rất gần cửa lớp học." Để tách học sinh hư và học sinh ngoan, thầy giáo sử dụng chiêu thả lỏng, ông biết cô rất sau giờ học rất thích lao ra khỏi phòng học, cũng từng yêu cầu ngồi ở gần cửa lớp học, lần này coi như ông dàn xếp hợp lý đúng yêu cầu của cô.

"Thưa thầy, em không muốn đâu! Em không muốn ngồi ở hàng ghế đầu." Không có bạn thân bên cạnh săn sóc, cô không muốn ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Huống chi cô muốn ngồi cạnh Lê Minh Kiệt, trong cuộc thi như vậy, lúc trốn học, thầy giáo có điểm danh thì mới có người điểm danh hộ cô.

"Em biết không? Lê Minh Kiệt là học sinh có tư chất nổi trội, không nên ngồi cùng em, em ấy rất dễ bị ảnh hưởng dẫn đến sao nhãng." Lúc trước xảy ra những chuyện nhỏ nhặt kia còn chưa tính, nhưng lần này thì khác, giúp bạn học gian lận trong kì thi là hành vi tồi tệ nhất của cậu học sinh ưu tú này.

"Thật á? Cậu bị tôi làm cho phân tâm sao? Tôi dạy hư cậu à?" Phương Đồng Ân nghi ngờ quay đầu, nhìn về phía Lê Minh Kiệt, đáy mắt toát ra chút lo lắng.

Khóe miệng của Lê Minh Kiệt giật giật, cậu chậm rãi lắc đầu, "Không."

Cô và cậu trở thành bạn thân đã được ba năm, trong các năm học cậu cũng luôn đứng thứ nhất, thái độ học tập của cậu vẫn như cũ, rất tốt. Chỉ trừ có chút hành động bị ảnh hưởng bởi cô, mọi thứ của cậu đều rất tốt, thật sự rất tốt.

"Thầy à, thầy xem, Lê Minh Kiệt nói không có, em cũng có ảnh hưởng xấu gì đến cậu ấy đâu!" Phương Đồng Ân hả hê phản bác.

Suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng, anh chàng này đi học rất đều, cho dù có lúc bị cô lôi kéo, thứ hạng tụt xuống xếp thứ chín của trường, ch्याj ra bên ngoài ăn nước đá; có lúc thầy giáo đang dạy học, cô xui cậu đi ăn trộm cơm hộp; có lúc cố ý vào học muộn mười phút, liền vì nhìn lén đôi nam nữ lớp cách vách hôn môi nhau. Cậu vẫn là một học sinh giỏi với thành tích học tập tốt.

"Lê Minh Kiệt, thầy thật sự không hiểu nổi em đang nghĩ cái gì, học sinh giỏi thì phải ngồi cùng học sinh giỏi, không nên chơi cùng với những người thường không học bài như Phương Đồng Ân" Thầy giáo lắc đầu một cái tỏ vẻ khó hiểu, hai đứa này tính tình rõ ràng rất khác biệt sao có thể ngồi cùng nhau được cơ chứ?

"Thưa thầy, về vấn đề học tập của em, thầy không cần lo lắng, em sẽ không vì ngồi cùng Phương Đồng Ân. A. mà sa sút. Về cuộc thi, em sẽ luôn cố gắng, tuyệt đối sẽ không để cho thầy thất vọng." Lê Minh Kiệt cảm thấy hình như thầy giáo định phê bình Phương Đồng Ân, liền ngắt lời.

Cha mẹ của em mong đợi rất lớn ở em, em cũng đừng làm cho bọn họ thất vọng." Nếu học sinh giỏi cũng đã khẳng định như vậy, thầy giáo cũng không tiện nói thêm gì nữa.

"Em biết." Vừa nghe thầy giáo nhắc tới cha mẹ mình, trong nháy mắt, sắc mặt Lê Minh Kiệt trầm xuống.

"Trường học cũng mong đợi rất cao ở em, cái này chắc thầy không cần nhắc lại."

"Vâng."

"Về phần Phương Đồng Ân." Về mặt thầy giáo bắt đầu nhìn về phía bạn nữ sinh.

Thật ra, cậu không ghét Phương Đồng Ân, chỉ là xã hội này coi trọng việc học trên tất cả, nếu như không học tập thật tốt, là không có tương lai, đối với thầy cô giáo mà nói, học sinh không thích học đều không có thuốc nào cứu chữa, Phương Đồng Ân cũng là một học sinh trong những số đó, coi như cô chỉ đơn thuần là không thích học, cũng chưa thật sự gây chuyện thị phi nào.

"Hôm nay thầy sẽ gọi điện thoại cho cha mẹ của em, để báo cho bọn họ biết chuyện gian lận này của em."

"Áy! Thầy à, thầy có thể trao đổi với em được không? Nếu như mẹ em nghe điện thoại, thầy cứ nói cho mẹ em. Nếu như bố em nghe điện thoại. Thầy làm ơn, châm chước một chút, thầy có thể trực tiếp cúp điện thoại được không ạ?" Phương Đồng Ân giả bộ đáng thương cầu xin, khuôn mặt trái táo trở nên ảm đạm, cô giỏi nhất là việc giả bộ đáng thương như vậy.

"Em đã như vậy, lại vẫn dám cò kè mặc cả, ta không có nhớ người một chi tiêu qua liền đã là rất không tồi rồi." Thầy giáo nhìn chằm chằm Phương Đồng Ân, giận dữ quát.

"Ôi!" Gương mặt cô đau khổ, chỉ có thể thầm cầu nguyện rằng hôm nay bố cô không chấp

nhận bất kì một cuộc gọi nào.

Lệ Minh Kiệt nhìn khuôn mặt làm bộ ai oán của Phương Đồng Ân, rốt cuộc vẫn không nhìn được, khuôn mặt vốn ảm đạm dần dần trở nên ôn hòa, chậm rãi nhưng lại lộ ra vẻ cười như không cười.

1.3

Editor: Honghabui1412

Buổi lễ tựu trường kết thúc, sau tiết thứ nhất, lớp học và chỗ ngồi đã được sắp xếp ổn thỏa, bạn học nữ ngồi phía trước Lệ Minh Kiệt đột nhiên quay đầu lại.

"Bạn ơi, nhìn mặt bạn lạ hoắc!"

Cậu nhướng đôi mắt, không nói không cười, sắc mặt lạnh lùng, toàn thân toát ra một loại cảm giác khiến người ta khó có thể tiếp cận, dễ dàng khiến mình bị cô lập, gạt bỏ bản thân ra khỏi sự ồn ào của lớp học.

Học sinh mới trong gian phòng này dường như đều được tuyển thẳng do ở lân cận, trong khi đất nước đang phát triển, trong một lớp học có mấy người biết bạn, hoặc là hàng xóm lân cận, cũng là chuyện bình thường.

"Hình như cậu họ Lệ thì phải! Gọi là cái gì Lệ nhưng tôi quên mất rồi, tôi là Phương Đồng Ân, ha ha, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là bạn cùng lớp của cậu đây!" Phương Đồng Ân tràn đầy nhiệt tình và sức sống, không thềm để ý chút nào đến thái độ lạnh nhạt của cậu, hoạt bát trò chuyện cùng cậu như cũ.

Cậu thân nhiên nhìn cô , cô ấy có khuôn mặt hình trái táo, mang đậm vẻ ngây thơ và có thêm phần mũm mĩm của trẻ sơ sinh. Lệ Minh Kiệt rũ mắt xuống, không thềm để ý tới cô nữa.

"A, tôi biết rồi, cậu là người từ khu khác chuyển tới, đúng không? Quê của cậu ở đâu vậy?" Cô vẫn nhiệt tình như trước, mặc dù cậu nam sinh này lạnh lùng đến mức khiến những bạn học khác tránh xa chín mười dặm, nhưng do Phương Đồng Ân cô thích nhất là kết giao bạn bè, vốn không để thái độ cự tuyệt người khác của cậu ở trong lòng

Việc này cũng không phải đang nói đùa , cô lấy ra một bọc bánh bích quy từ trong túi xách ra, tùy tiện xoay người lại, mặt đối mặt với cậu, một mặt ăn, mặt khác nghiên cứu thái độ

lạnh lùng của cậu.

"Có phải ở lớp này cậu không quen bạn nào nên cậu xấu hổ, đúng không?" Cô hỏi như khẳng định.

Ai xấu hổ? Cô có thể đừng ồn ào nữa được không? Có thể đi ra chỗ khác, đừng nữa nói chuyện cùng cậu nữa có được không?

Nếu không lựa chọn không ở cùng với bố, mà ở cùng với mẹ, làm sao lại chưa quen với cuộc nơi đây thích ứng với trường học và bạn bè xa lạ này chứ?

"Cậu đừng sợ! Tôi nói cho cậu biết, tôi biết hết các bạn, kể cả có người từ trường học khác chuyển lên, bởi vì mọi người đều là hàng xóm lân cận, cho nên đều có chút quen biết. Nếu như nơi này không có bạn của cậu, tôi có thể làm người bạn đầu tiên của cậu. Nếu như cậu cần giúp đỡ, cũng có thể tìm tôi. Ha ha, chúng ta một ngồi trước một ngồi sau, cần phải giúp đỡ lẫn nhau."

Ai muốn giúp đỡ cô? Hơn nữa, cô rất ồn ào, lại thích nói chuyện, tới trường học vốn là để học, kết bạn với ai?

"Tới giờ ăn trưa, nếu cậu không có người ăn cùng, vậy thì tôi sẽ ngồi cùng bàn ăn chung với cậu, nếu không chỉ có mình ăn sẽ rất cô đơn, hơn nữa chúng ta còn có thể trao đổi món ăn. Ha ha, cậu nhất định có kinh nghiệm loại này đúng không? Ở trường học trước kia của cậu, các bạn của cậu chắc hẳn cũng làm như vậy! Ha ha ha. Mặc dù cậu không quen tất cả các bạn ở nơi này, nhưng mà tôi sẽ chăm sóc cho cậu, đừng sợ."

Ây da chết rồi, trước kia cậu học ở một trường tư nhân, lúc nào ăn cơm là đến phòng ăn của trường, ngồi nghiêm chỉnh ăn thức ăn giống nhau, vốn không có nhu cầu chia sẻ thức ăn cho nhau hay ngồi cùng bàn ăn, chứ đừng nói đến việc cô đơn quỵ dị kia.

"Đúng rồi, có lẽ tôi nói điều này hơi nhiều, cậu có thể gợi ý cho tôi một chút, rốt cuộc cậu tên là Lê gì vậy?" Phương Đồng Ân tò mò mở to cặp mắt, vừa ăn bánh bích quy vừa chờ cậu mở miệng.

Lê Minh Kiệt lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, vô cùng hi vọng cô nữ sinh này có thể tự hiểu lấy, có thể nhận thấy vẻ bất mãn của cậu.

Nhìn nhau một lát, đáng tiếc cô không hiểu sự bất mãn trong mắt của cậu, ăn bánh bích quy hết miếng này đến miếng khác .

"Nếu không cậu họ Lê, tôi gọi cậu là Hạt Dẻ cũng được." Bởi vì cậu ta không nói, Phương

Đồng Ân cũng sẽ không suy nghĩ tại sao, kết luận một cách đơn giản rằng cậu quá xấu hổ, quá trầm ổn, cho nên mới không mở miệng.

"Lê Minh Kiệt." Cuối cùng cậu cũng không nhin được nữa, cắn răng nghiêng lợi nói. Nếu gọi cậu bằng cái biệt danh khó nghe như vậy, thì cậu thà nhin một chút còn hơn.

"Trà Kiệt? Ủ, tôi sẽ nhớ kỹ ." Đúng là một cái tên rất lịch sự !Dễ nghe.

Cô nữ sinh này làm sao vậy?Không biết nhìn sắc mặt của người khác sao? Chẳng nhẽ cô không phát hiện cậu không quan tâm đến cô một chút nào sao, càng không cần bạn bè? Sao phải cố nhiệt tình như vậy? Lê Minh Kiệt rũ mắt xuống, âm thầm mắng.

"Đúng rồi, Trà Kiệt, nếu như có cái gì cần tôi giúp, cứ nói, nhất định không được khách khí, tôi biết cái cảm giác của một người đơn, cậu cũng đừng ngượng ngùng." Phương Đồng Ân hoàn toàn không phát hiện cậu sắp nổi giận, vẫn nói chuyện không ngừng.

Sự thật chứng minh, một người nhiệt tình bao nhiêu có thể ảnh hưởng tới cá tính và thái độ của đối phương bấy nhiêu.

Năm đầu tiên thì Lê Minh Kiệt chỉ cảm thấy cô gái ngồi đằng trước thật phiền, quấy rầy cậu từng phút từng giây, nếu không cậu chỉ miễn cưỡng nói chuyện với cô, ăn cơm cũng phải ngồi cùng bàn ăn với cô, đến lợi ích cũng phải cùng nhau chia sẻ.....

Được rồi! Thành thực mà nói, cậu thừa nhận lúc nào nhìn bữa trưa của cô cũng ngon miệng hơn của cậu.

Bữa trưa của cậu đều do các nhà dinh dưỡng đặc biệt phối hợp các loại thức ăn tốt, trong khi bữa trưa của cô mặc dù nhìn rất đơn giản, màu sắc bình thường, nhưng lại mang một hương vị ấm áp và hạnh phúc của gia đình

Năm thứ hai, chỗ ngồi được sắp xếp lại một lần nữa, cậu cảm thấy mình thật sự xui xẻo, lại phải ngồi cùng cô nữ sinh nhiều chuyện kia, lần này đổi chỗ, cậu ngồi ở phía trước, còn cô ngồi ở phía sau.

Kết quả, cậu phải ngồi cùng bàn ăn với cô trong giờ ăn trưa, mà cô gái chết tiệt kia thật lạ, ngoài năng động, nghiêm túc trong giờ thể dục ngoại khóa, thì trong tất cả các cuộc thi lớn nhỏ cô luôn miệng hỏi, tất cả đều phải dựa vào cái danh hiệu Đệ Nhất của cậu, khiến cậu phải vượt qua một học kỳ hết sức cực khổ.

Học kì 2 của năm thứ hai, cậu cảm thấy mình thật sự quá may mắn, bởi vì xung quanh đều

không có giọng nói âm ỉ và bóng dáng đáng ghét của Phương Đồng Ân.

Lần rút thăm này, cậu ngồi ở hàng thứ hai, còn cô ngồi ở hàng thứ sáu, cùng dãy bàn với cậu nhưng cách nhau rất xa.

Còn nữa, trong tuổi nổi loạn này, nam sinh và nữ sinh có tình cảm quá tốt sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, tuy rằng tính cô nhiệt tình nên mới có nhiều mối quan hệ tốt, bất kể là nam hay nữ, cô đều có thể xưng anh gọi em, nhưng Cậu không muốn mình và cô là một cặp.

"Trà Kiệt, chúng ta bị tách ra, mặc dù không ngồi gần nhau nữa, nhưng cậu yên tâm, cậu vẫn luôn luôn là bạn thân nhất của tôi, tôi sẽ không quên khi tôi đang ngủ gà ngủ gật, thì cậu giúp tôi thoát khỏi ánh mắt soi xét của giáo viên, càng không quên khi tôi không chép bài, không làm bài tập về nhà thì cậu đều bao che cho tôi, chúng ta mãi mãi là bạn thân, còn hơn cả bạn tốt." Trước khi đổi chỗ, thì Phương Đồng Ân tỏ vẻ đau lòng, làm bộ đáng thương nói với cậu như vậy.

Làm ơn đi, ai là bạn thân của cô, là bạn bè với cô? Nói giống người một tí đi, có được không? Cậu chỉ ước xéo nhanh nhanh lên một chút .

Mới đầu cậu cảm thấy cực kỳ vui vẻ, nhẹ nhõm, ngay cả đối tượng ăn trưa của cậu cũng chuyển từ một cô gái thành một nhóm các bạn nam sinh, điều này thật tốt, cuối cùng thì cậu không phải lo Đông, lo Tây nữa, nhưng . . .

Sau một tuần lễ, Lê Minh Kiệt phát hiện hình như bản thân không vui vẻ như tưởng tượng.

Cậu nhớ sau lưng có một cô nữ sinh thừa thời gian, từ phía sau truyền lên một quyển sách giáo khoa vẽ nhăng vẽ cuội, nói cho cậu biết vị vĩ nhân bị cô vẽ thêm một chòm râu, tóc của một nhân vật lịch sử bị biến thành những gợn sóng lớn uốn lượn; hay khi cậu đang nghiêm túc chuyên chú ghi chép bài thì phía sau có một người đột nhiên ném một bọc giấy vệ sinh trong có thịt bò khô, để cho cậu vừa học bài, vừa ăn vụng.

Cậu càng nhớ trong bữa trưa cô luôn chuẩn bị giấy ăn cho cả hai người, luôn biết khi ăn cùng cô thì cậu sẽ càng ăn được nhiều hơn, do đó tất nhiên trao đổi với cậu, chờ cậu xoay người sẽ ăn một miếng cơm của cậu.

Cậu nhớ giọng nói trong trẻo của cô lúc nào cũng líu lo bên tai của cậu, gọi tên cậu âm ỉ: "Ha ha, Minh Kiệt, tôi nói cho cậu cái này này...".

Hình như cậu không được bình thường, yên ổn không thích lại thích bị ngược đãi

Học kỳ hai của năm học thứ hai kết thúc, Lê Minh Kiệt không thể không thừa nhận mình rất khổ sở, rất cô đơn để có thể vượt qua học kỳ này.

Kỳ nghỉ hè lại đến, sau khi cậu giảng hòa với Phương Đồng Ân thì cô phát hiện nhà cậu có hoàn cảnh rất phức tạp, cũng thấy cậu rất cô đơn, cô cũng không thích ở nhà một mình, cho nên. . . Cả kỳ nghỉ hè cậu bị cô nàng bạn thân ép buộc, uy hiếp phải đến nhà cô chơi.

Thật ra, cậu vốn dĩ có thể từ chối, chỉ cần thái độ của cậu kiên định một chút, biểu tình kháng cự rõ rệt một chút, thì cô không có cách nào bắt cậu làm những chuyện mà cậu không muốn.

Nhưng điều đáng sợ là, chỉ cần nghĩ đến cả kỳ nghỉ hè không được nhìn thấy cô, cậu thực sự cảm thấy rất cô đơn, lạnh lẽo, cả học kỳ vừa qua cậu đã không được ngồi gần cô, lại phải đợi thêm hai tháng hè nữa, đến ngày khai giảng mới có thể gặp mặt, cậu. . . rất không có chí khí, đầu hàng dưới quyền uy của cô, làm theo bất cứ điều gì cô nói một cách trung thực và ngoan ngoãn, thực sự cậu đã đến nhà cô ở trong một tháng.

Mặc dù cậu luôn cố tỏ vẻ không cam lòng, nhưng cũng phải thành thực thừa nhận, khoảng thời gian nghỉ hè này thực sự là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cậu từ trước đến nay.

Cha mẹ và chị em của Phương Đồng Ân giống nhau như đúc, đều rất nhiệt tình.

Gia đình của cô lúc nào cũng tràn đầy hạnh phúc và tiếng cười, mặc dù có sự xuất hiện không rõ lí do của người lạ trong nhà, nhưng họ hoàn toàn không đối xử lạnh nhạt với cậu, ngược lại còn coi cậu như người trong nhà.

Lê Minh Kiệt thật sự tò mò tại sao tất cả mọi người trong nhà đều nhiệt tình như vậy, liền tìm cha của Phương Đồng Ân để hỏi cho rõ mối nghi ngờ trong lòng mình.

"Minh Kiệt này! Cháu tuy không sống trong nhà của ta nhưng mọi người trong nhà đều biết cháu, lúc nào tan học về Đồng Ân cũng nói đủ thứ chuyện có liên quan tới cháu, bạn thân Lê Minh Kiệt của con giúp con chuyện này, chuyện kia, Minh Kiệt thật sự rất thông minh, Minh Kiệt rất ngẫu, con phát hiện có rất nhiều nữ sinh trong lớp hâm mộ và thầm thương trộm nhớ cậu ấy, ha ha, hôm nay Minh Kiệt như thế này như thế kia, Minh Kiệt đông, Minh Kiệt tây. . . . Cho nên tất cả mọi người đều rất quen thuộc với cháu, không nên khách sáo, cứ coi nơi này là nhà của mình đi! Nhất định ở trường học Đồng Ân gây cho cháu không ít phiền toái, mong

cháu giúp đỡ con bé nhiều hơn." Cha Phương Đồng Ân cười trả lời.

Được rồi! Cậu phải thừa nhận, nghe cha Phương Đồng Ân nói như vậy, tâm tình của cậu có một chút. Không, là thật sự, cảm thấy rất vui.

Rốt cuộc tại sao lại cảm thấy vui? Cậu cũng không rõ, nói tóm lại, quá vui là được rồi.

Rốt cuộc mối quan hệ giữa cậu với Phương Đồng Ân là gì? Là bạn bè, bạn tốt hay là bạn thân?

Được rồi! Thì cứ cho là bạn thân đi, dù sao đi nữa thì cậu cũng đã trải qua một học kì đầy khó khăn mà không có cô, Phương Đồng Ân vô tình đã trở thành người rất đặc biệt, rất quan trọng đối với cậu. . . Là bạn tốt, là anh em tốt, là bạn thân.

Chỉ cần thiếu sự ồn ào của người bạn thân này, không có cô ở bên tác quái, quấy nhiễu, cậu sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cho nên cậu thú nhận, thú nhận rằng cô là người bạn tốt nhất của cậu thậm chí còn tốt hơn so với bạn bè, cậu không để ý đến chuyện cậu và Phương Đồng Ân bị gán ghép nữa, chỉ cần cậu biết mối quan hệ này quan trọng như thế nào là đủ rồi, về phần người khác lời ra tiếng vào thế nào, cậu không quan tâm.

Với suy nghĩ này, tình bạn giữa cô và cậu trong năm thứ ba càng gắn bó.

Vì thế, khi sắp xếp lại chỗ ngồi mới trong năm thứ ba thì Lê Minh Kiệt làm một hành động mà ngay cả cậu cũng không tưởng được.

"Phương Đồng Ân, cậu rút được chỗ ngồi ở đâu vậy?" Cậu cầm tờ giấy, đi tới bên cạnh cô.

"Hàng thứ tám dãy cuối cùng." Phương Đồng Ân làm bộ đáng thương nói, lấy tờ giấy chìa ra trước mắt cậu, "Nếu như có thể ngồi ở chỗ ngồi đầu tiên thì quá tốt rồi, vừa có thể ra ngoài đầu tiên sau khi tan học, vừa có thể là người cuối cùng vào lớp, rất tiện. . . Minh Kiệt, con cậu thì sao? Cậu rút được chỗ ngồi ở đâu? Tôi nghĩ chúng ta không thể nào ngồi chung một chỗ! Thầy giáo đã nói rồi, tất cả sinh viên tốt đều được ngồi ở ba hàng ghế đầu tiên, khoảng cách tương đối gần bảng đen, cũng sẽ không phải chịu sự quấy nhiễu của các sinh viên kém."

Cô và Minh Kiệt đúng là không có duyên! Cô và các món ngon trong bữa ăn của cậu cũng không có duyên, cô và các cuộc thi cuối năm cũng không có duyên. . .

Sau khi nghe cô kêu ca phàn nàn, Lê Minh Kiệt không kìm được nhếch nhếch khóe môi, rồi đột nhiên xoay người bước đi, sau đó thì thầm nói chuyện cùng các bạn khác trong lớp.

Giờ giải lao kết thúc, thầy giáo đi vào phòng học, dặn dò các sinh viên ổn định chỗ ngồi mới, Phương Đồng Ân ngồi ở góc lớp nơi không ai chú ý đến, không lo bị ai quản thúc, đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân, sau đó có ai ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh cô, thế nên cô mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên, liếc về phía bên cạnh, để xem ai là người bạn ngồi cùng bàn với cô trong cả học kì này.

"Hả? Minh. . . Minh Kiệt? Sao cậu lại ngồi ở đây?" Người kia là bạn thân của cô, là sinh viên nổi trội nhất trong tất cả các năm học - Lê Minh Kiệt.

"Không cần thận rút được ." Cậu cố làm ra vẻ bất mãn oán trách.

Thế nhưng, cậu nghĩ cậu sẽ không bao giờ quên được vẻ mặt vui mừng, nụ cười để lộ hai lúm đồng tiền của cô khi biết cậu là người ngồi cùng bàn với cô.

"Oa oa oa, chúng ta lại ngồi chung một chỗ rồi, chúng ta thật sự rất có duyên đó!" Phương Đồng Ân vui đến mức không thể nghĩ được gì khác, cứ như là trúng số độc đắc, cười nhiều đến mức không thể khép được miệng.

Nhìn vẻ mặt vui sướng của cô, Lê Minh Kiệt không kiềm chế được sự vui mừng trong lòng mình.

Cậu tuyệt đối sẽ không nói với cô, để có thể ngồi cùng bàn với cô, cậu phải đổi chỗ với các bạn khác, thậm chí còn xin thầy giáo ngồi ở phía sau; cậu tuyệt đối cũng sẽ không thú nhận với cô, thật ra cậu rất muốn chia sẻ tất cả những chuyện phiền toái lớn nhỏ với cô, muốn nghe cô nói nhao nhao ầm ĩ, và nghe cô gọi tên cậu một cách đáng ghét.

Cậu nghĩ nếu có bạn thân ngồi cùng bàn, một học kì mới sẽ rất đáng để mong đợi.

Chương 2

2.1

Editor: Honghabui1412

Trùng mắt nhìn hai chiếc xe cao cấp có rèm che ở phía trước, nhìn hai tài xế quen thuộc lần lượt đứng bên ngoài hai chiếc xe, Lê Minh Kiệt đứng ở cổng trường, tâm trạng trong nháy mắt trầm xuống.

"Thiếu gia, phu nhân hi vọng hôm nay cậu có thể ăn một bữa cơm cùng bà, bà có một người bạn mới muốn giới thiệu với cậu." Bác tài xế Vương cung kính mở cửa xe.

Giới thiệu bạn cho cậu? Hừ! Ngoại trừ người tình mới bên ngoài, bà ta còn có thể giới thiệu loại bạn nào cho cậu biết nữa?

"Thiếu gia, ông chủ hi vọng cậu có thể tới chỗ của ông một buổi chiều, ông có một người bạn mới muốn giới thiệu với cậu." Thái độ của bác tài xế Trương cũng rất cung kính lễ độ.

Bạn mới? Ngoại trừ bạn gái mới quen ở ngoài, ông ta còn có thể giới thiệu ai cho cậu nữa?

Cha mẹ cậu đều rất lạnh lùng, họ ly hôn từ khi cậu còn rất nhỏ, vì tranh đoạt quyền nuôi đứa con trai duy nhất là cậu, họ không ngại cãi vã, đánh đập nhau ngay trước mặt cậu, cuối cùng tòa án phán quyết cả hai đều có quyền nuôi con.

Từ đó trở đi, cậu ở nơi nào, họ cãi nhau ở nơi đó, không phải là để tranh thủ thời gian ở bên cậu, mà là để xem xem cậu nên ở bên ai.

Người ta nói, người đã ly dị mà ở bên có một đứa bé tương đương với có một đứa con riêng, nếu muốn hạnh phúc bên người tình mới thì luôn phải hi vọng con riêng tránh xa mình, không để nó phá hủy hạnh phúc ngọt ngào; thế nhưng sau khi chia tay với tình yêu mới, họ lại nghĩ ra đủ các thể loại trách nhiệm của cha mẹ, hi vọng có đứa con làm bạn.

Cuối cùng, cậu không thể chịu đựng được nữa, liền yêu cầu người cha người mẹ giàu có của mình một căn nhà riêng, thà cả ngày phải đối mặt với người hầu kẻ hạ và sự quản thúc từ quản gia của mình, còn hơn phải sống chung với cha mẹ cậu.

Sau đó, chuyện này lại xảy ra lần nữa.

Chỉ cần đôi vợ chồng kia có người tình mới, thì họ đều hi vọng dẫn đưa con trai này ra mắt, để cho đôi phương biết mình có một đứa bé ưu tú biết bao nhiêu, đứa trẻ ưu tú này chắc chắn sẽ làm nổi bật các gen xuất sắc tuyệt vời của họ.

Lê Minh Kiệt không nhúc nhích, cũng không muốn lựa chọn.

Nếu như có thể, cậu chẳng muốn lên chiếc xe nào cả, cho dù phải đi bộ về nhà của mình, cùng với quần gia và người giúp việc ăn bữa tối, cậu cũng không muốn phải đối mặt với người chưa bao giờ làm hết trách nhiệm của người làm cha làm mẹ, chưa từng cho cậu bất kỳ tình cảm ấm áp nào của cha mẹ cả.

"Thiếu gia. . ." Hai người tài xế cùng đồng thanh.

Mắt của Lê Minh Kiệt lạnh đi trong chốc lát, lộ ra nụ cười mỉa mai, cái nhìn trưởng thành kia và độ tuổi của cậu hoàn toàn không phù hợp

"Hai người về nói cho bọn họ biết, tôi không. . ." Muốn trở thành con rối của bất kì người nào cả, không muốn để họ ở đằng sau giạt dây làm trò mua vui cho thiên hạ.

Đột nhiên, cậu phát hiện bên cạnh xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ, đang cúi đầu mà xem xét, vẻ mặt Phương Đồng Ân vô cùng nghi hoặc nhìn chằm chằm hai chiếc xe hơi.

"Cậu ở đây để làm gì?"

"Tại sao lại có hai chiếc xe tới đón cậu? Ba cậu và mẹ cậu lại có người tình mới hả?" Cô là người thứ chín ra khỏi lớp học, sau đó chơi bóng rổ cùng các bạn, và hiện tại đang chuẩn bị về nhà.

Câu hỏi của cô đặt ra rất thẳng thắn, nhưng cũng rất sắc bén, khiến Lê Minh Kiệt im lặng không nói gì.

"Ồ! Tình hình này sao cứ cách mấy tháng lại lặp lại vậy? Tôi thấy tuy bọn họ không mệt, nhưng còn cậu thì phiền muốn chết rồi." Đúng là bạn thân có khác, xem ra Phương Đồng Ân hiểu rất rõ suy nghĩ của cậu.

Lê Minh Kiệt nhếch nhếch khóe môi, gật đầu nhẹ tỏ vẻ đồng tình.

Quả thật cậu đang phiền muốn chết tới nơi rồi, lần nào cũng phải chào hỏi một đồng người không quen không biết kêu chú, gọi dì, rốt cuộc thế nào mới là đủ đây?

Nhìn vẻ mặt u ám người ngoài khó phát hiện ra của cậu khiến cô không tự chủ được nhúu mày, vẻ mặt dần trở nên u ám theo.

Cô ghét nhất là vẻ mặt mặt này của cậu, rõ ràng là rất khổ sở, nhưng lại không muốn cho người khác phát hiện, nên lúc nào cũng kiềm chế, cố tỏ ra bình thường.

Không chút nghĩ ngợi, cô vươn tay, kéo Lệ Trà Kiệt.

"Chạy mau."

Lúc đang chạy trốn, cô không quên quay đầu lại, nhìn hai người tài xế đang tròn to mắt, không kịp phản ứng.

"Hai bác tài xế, cháu thật sự xin lỗi! Cả ngày hôm nay Lệ Minh Kiệt bị đau bụng, rất khó chịu, vì thế không thể nói chuyện được với mọi người được như bình thường, cậu ấy chạy vào nhà vệ sinh liên tục, hôm nay cậu ấy cũng không tham gia bất kỳ bữa tiệc của bên nào cả, cháu dẫn cậu ấy đi khám."

Bị . . . Tiêu chảy? Lệ Minh Kiệt nhướn mày, may mà cô nghĩ ra lí do này.

"Lệ Minh Kiệt, cậu đến nhà tôi đi ăn cơm đi! Hôm nay mẹ tôi nấu nhiều món ngon lắm!" Đúng là có phúc cùng hưởng mà!

"È hèm." Nhìn cô gái có dáng người nhỏ nhắn tên Phương Đồng Ân phía trước, khóe miệng của Lệ Minh Kiệt càng cong lên.

"Nếu nói như vậy, đừng quên, hôm nay thầy giáo sẽ gọi điện thoại đến nhà tôi, nếu như cha tôi nghe điện thoại, cậu nhớ giúp tôi nha! Cha tôi rất quý cậu, ai bảo lúc nào chơi cờ cậu cũng thắng ông cơ." Cô cười gian trá, quay đầu về phía cậu lộ ra nụ cười lúm đồng tiền chói mắt.

"Ý là có phúc cùng hưởng, có nạn một mình tôi gánh chứ gì." Biết ngay mà! Cô luôn gọi cậu là bạn thân này bạn thân kia, sao có thể thật lòng tốt như vậy? Còn không phải là muốn cầu cạnh cậu.

"Làm gì đến mức đấy! Tôi giúp cậu ứng phó với cha mẹ của cậu, còn cậu thì chỉ cần giúp tôi ứng phó với cha của tôi thôi, lại còn có thể ở nhà tôi ăn uống thả phanh, cũng không cần phải kêu chú gọi dì, tính đi tính lại đằng nào cậu cũng có lợi."

"Dạ vâng ạ! Giải quyết xong tất cả, tiện thể giúp cậu làm bài tập, đúng không?" Đột nhiên cậu nghĩ đến chuyện hôm nay thầy giáo cảnh cáo cô ngày mai nhất định phải nộp bài tập, đúng là một công đôi việc!

"Ha ha, cậu nghĩ tôi tiểu nhân như vậy hả? Làm sao có thể để cho cậu giúp tôi làm bài tập được? Chữ của chúng ta khác nhau, thầy giáo nhất định sẽ phát hiện, ngốc ạ!" Phương Đồng Ân đi chậm lại, sóng vai cùng cậu đi về phía trước.

Lúc nào cũng là cái lí do này! Lê Minh Kiệt không nhịn được toét miệng cười, phải kiềm chế mới có thể không cười ngoạc mồm ra, cậu hiểu rất rõ cô, đã biết trước được cô muốn nói gì ngay sau đó.

"Mặc dù cậu không cần làm bài tập hộ tôi, nhưng cậu có thể cho tôi mượn đáp án của cậu." Cô bật ra tiếng cười đắc ý, tính toán phương hướng rất tốt.

"Cứ đà này thì cậu chẳng bao giờ học khá lên được." Cậu chịu thua tỏ vẻ mặt đắc dĩ, ánh mắt không còn lạnh lẽo nữa, nụ cười cũng không còn nhợt nhạt như xưa.

"Không sao, đến lúc đó hăng hay, bây giờ là thời gian vui chơi, ai muốn suy nghĩ cái vấn đề phiền toái như vậy cho mệt?"

Ánh hoàng hôn chiếu xuống, hai bóng người in trên đường phố rộng rãi bị kéo ra thật dài, quán quít lấy nhau, giống như tình bạn của họ, luôn gắn bó bền chặt, không có bất kì khoảng cách nào.

"Mẹ, con mang Minh Kiệt trở về rồi!" Vừa mới mở cửa nhà, giày còn chưa thềm cởi, giọng nói của Phương Đồng Ân đã truyền khắp mọi góc ngách trong nhà.

Bà Phương từ trong phòng bếp thò đầu ra, "Cắt cặp sách, rửa tay, thay quần áo nhanh lên rồi còn chuẩn bị ăn bữa tối nữa."

"Thơm quá! Hôm nay ăn cà ri hả mẹ?" Phương Đồng Ân bị mùi thức ăn mê người hấp dẫn liền đi thẳng tới phòng bếp, đến cặp sách cũng không thềm để xuống, cầm trực tiếp cái bát nhỏ lên, tự cho mình nếm một chút thịt cà ri và khoai tây, cho đỡ thèm.

"Đồng Ân, không phải mẹ đã nói rồi sao? Phải rửa tay trước đã." Bà Phương nhìn thấy bộ dáng tham ăn của cô con gái, bắt lực lắc đầu.

"Cháu chào bác, lại tới quấy rầy bác rồi, thật ngại quá." Lê Minh Kiệt đi theo sau lưng của Phương Đồng Ân, lễ phép chào hỏi.

"Minh Kiệt, con đến rồi! Khách sáo gì nữa? Con cứ coi nơi này như nhà của mình đi, đợi lát nữa ăn cơm ha!" Bà Phương híp mắt cười mà nói, vỗ vỗ bờ vai của cậu, sau đó hình như phát hiện ra cái gì đó, "Ôi, mới đây không thấy, hình như con lại cao hơn một chút rồi."

"Thật á? Cậu cao hơn á?" Thân ăn Phương Đồng Ân tò mò mở to hai mắt, cẩn thận quan sát Lê Minh Kiệt.

Cô cao 1m63, coi như đạt tiêu chuẩn, cho tới nay cùng cậu đứng ở một khối, hai người đại khái là có thể nhìn thẳng mắt với nhau, chiều cao cũng gần như tương tự nhau.

Cho đến khi mẹ nhắc đến, cô mới phát hiện, lần tự trường này đứng bên cạnh cậu, hình như cô phải khễ nâng mắt mới có thể nhìn thấy ánh mắt của cậu.

"Đúng đó mẹ, nghe mẹ nói mới thấy, con cũng thấy hình như cậu ấy cao hơn một chút . . . Minh Kiệt, thịt cà ri mẹ tôi nấu cực kỳ ngon, cậu thử một chút đi." Phương Đồng Ân lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, đem bát trên tay đưa cho Lê Minh Kiệt.

"Đồng Ân, không phải mẹ đã nói trước khi ăn con phải rửa tay và cất cặp sách đi sao?" Bà Phương không nhịn được lần nữa lên tiếng trách cứ cô con gái.

"Mẹ, Minh Kiệt cũng ăn, cậu ấy cũng không rửa tay cất cặp sách, sao mẹ không mắng cậu ấy?" Phương Đồng Ân vội vàng chuyển sự chú ý của mẹ sang cái bát chứa đầy thịt cà ri đút vào miệng Lê Minh Kiệt.

Ha ha ha, chiều lấy người khác làm bia đỡ đạn này của cô quả là lợi hại! Muốn làm chuyện xấu thì cùng nhau làm, bao nhiêu trách nhiệm thì đã có cậu gánh vác.

Mới cắn một miếng thịt cà ri tươi ngon, Lê Minh Kiệt đang muốn mút tương dính trên tay, thì nghe thấy mình bị đồ oan, lúc này mới cậu bé phản ứng chậm này mới nhìn chằm chằm con người phiền toái tên Phương Đồng Ân.

"Tại con dạy hư nó chứ còn ai vào đây nữa." Bà Phương thấy vẻ lung túng của cậu, không nhịn được cười một tiếng, sau đó xoay người lại cốc trán cô con gái của mình.

"Vâng! Là con! Rõ ràng cậu ấy cũng tham ăn." Phương Đồng Ân miễn cưỡng tỏ vẻ vô cùng hả hê.

"Được rồi! Hai con đi rửa tay nhanh lên, chờ cha con về rồi cả nhà mình cùng ăn cơm."

"Tuân lệnh, quan lớn." Phương Đồng Ân đem bát trên tay Lê Minh Kiệt để sang một bên,

tranh thủ lúc cậu chưa hoàn hồn liền kéo cậu rời khỏi hiện trường, "Đi! Còn ngần người ra đây làm cái gì?"

Họ đi đến cầu thang lên tầng hai, đúng lúc gặp chị của Phương Đồng Ân đang đi từ tầng hai xuống.

"Minh Kiệt, em tới rồi! Lại bị Đồng Ân bắt cóc đến làm bài tập hộ hả? Thật vất vả cho em rồi."

"Chị ạ." Lê Minh Kiệt cười chào hỏi.

"Chị, em có gọi cậu ấy đến để giúp làm bài tập đâu? Hôm nay em cứu cậu ấy, chứ không phải cậu ấy bị em bắt cóc." Phương Đồng Ân bất mãn giải thích.

Nghe thấy tiếng nói chuyện, em trai của Phương Đồng Ân hưng phấn chạy ra mở cửa phòng, thò đầu ra, "Anh Minh Kiệt, rốt cuộc anh cũng đến, em chờ anh đã lâu lắm rồi! Lần trước chơi điện tử vẫn chưa đã, lát nữa anh chơi với em đi, có được không?"

"Không thành vấn đề!" Lê Minh Kiệt vui lòng gật đầu.

"Này, cậu ấy là bạn thân của chị, chứ không phải của em, muốn người ta giúp, sao không tự mình đi tìm bạn cho mình đi?" Vừa nghe đến trò chơi điện tử, là Phương Đồng Ân thấy bực mình.

Mỗi lần chơi điện tử, là đều mất từ một đến hai giờ đồng hồ, Minh Kiệt căn bản không có thời gian để ý tới cô.

"Chị hai, chị thật hẹp hòi! Anh Minh Kiệt cũng đồng ý rồi mà."

"Hừ, chị hẹp hòi đấy, thì sao nào?"

"Bố về rồi!" Từ cửa nhà dưới truyền đến giọng nói vang dội của ông Phương.

Từ hành động nho nhỏ này mới thấy, tính cách hay la hét, nghịch ngợm của Phương Đồng Ân di truyền từ ai.

"Cha, con mang Minh Kiệt tới chơi." Phương Đồng Ân lớn tiếng nói, cô biết bố cô rất thích cậu.

"Bác Phương, cháu chào bác."

"Minh Kiệt, rốt cuộc cháu cũng tới rồi! Đợi lát nữa ăn xong bữa ăn tối, chúng ta cùng nhau chơi mấy ván cờ, bác đã nghiên cứu qua, biết làm thế nào để phá giải các nước đi của cháu." Ông Phương đi tới, vô cùng phấn khích.

"Cha, không được! Con đã nhờ anh Minh Kiệt giúp con chơi trò chơi rồi." Em trai Phương Đồng Ân vội vàng lên tiếng.

"Này, chị đã nói rồi, hôm nay cậu ấy phải giúp chị làm bài tập, rốt cuộc là đi học quan trọng hay là chơi trò chơi quan trọng hơn, hả?" Phương Đồng Ân cũng gia nhập cuộc tranh cãi.

"Em mà nghiêm túc học tập thì trời sẽ đổ mưa máu mất. Cái gì mà giúp em làm bài tập? Chị thấy em sao chép đáp án của cậu ấy thì đúng hơn, cậu ấy làm hộ em luôn thì có." Chị Phương Đồng Ân vạch trần câu nói dối của cô một cách không thương tiếc.

"Chỉ cần mấy ván là được rồi, không tốn nhiều thời gian đâu." Ông Phương nài nỉ.

"Anh Minh Kiệt, anh nói đi, rốt cuộc anh chấp thuận yêu cầu của người nào?" Em trai Phương Đồng Ân bắt mắt hét to. Gần một tháng bọn họ mới có thể trông thấy mặt Lê Minh Kiệt, sao có thể dễ dàng buông tha?

"Dĩ nhiên là chấp thuận yêu cầu của chị rồi... chị là bạn thân của Minh Kiệt mà." Hứ! Mấy người ở đây chỉ phá đám thôi chứ còn làm gì nữa?

"Ba cũng chờ lâu lắm rồi."

"Dù sao mỗi lần ba và Minh Kiệt đánh cờ, chưa có lần nào thắng, chi bằng đừng chơi nữa, tránh lòng tự trọng khỏi bị tổn thương."

"Cái thằng ranh gở mồm này, cha bảo đảm lần này Minh Kiệt nhất định sẽ thua."

"Anh Minh Kiệt, màn này không qua được, em không thể chơi màn tiếp theo, nhất định anh phải giúp em thì mới qua được, anh cũng đừng để ý đến bọn họ, giúp em trước đi!"

"Chị bảo mày đi tìm bạn cho mình đi, nghe có hiểu không đấy!" Phương Đồng Ân nhìn chằm chằm người nhà không chút kiêng nể. Đáng ghét! Bọn họ là cái thá gì mà dám giành người với cô?

"Được lắm, không có việc gì làm lại đi tranh cãi với nhau rồi." Cuộc tranh cãi gay gắt, quyết liệt rốt cuộc cũng chọc giận bà Phương đang bận rộn ở phòng bếp, bà đi ra, nhìn mọi

người, "Chồng tôi, ông rửa tay chưa? Tại sao cặp công văn còn cầm ở trên tay? Phương Đồng Ân, mẹ bảo con đi rửa tay, con lại lặn mất tăm? Tiện thể mang Minh Kiệt đi theo luôn. Tôi nói lâu như vậy, tại sao không có người nào nghe lời? Các người không cần ăn cơm hả?"

"Tuân lệnh."

Thấy Thái Hoàng thái hậu nổi đóa, mấy người đang đứng ở cầu thang phải chạy tán loạn như chim vỡ tổ, người rửa tay, người bày bát đĩa, người cất cặp công văn, không ai dám lên tiếng nữa.

Lệ Minh Kiệt nhìn bộ dạng ngoan ngoãn nghe lệnh của mọi người, khóe miệng không kìm được liên nhắc lên.

Haizz, cậu yêu cái nhà náo loạn lúc nào cũng la hét ầm ĩ này đến chết mất.

"Cậu vẫn mặc vừa áo ngủ của em trai tôi chứ?"

Mười hai giờ đêm, Phương Đồng Ân nằm trên giường, áy náy nhìn Lệ Minh Kiệt vừa mới tắm xong.

Mẹ nói quả nhiên không sai, nhìn cậu ấy mặc bộ áo ngủ hơi nhỏ so với người, cô chắc chắn cậu đã cao lên không ít sao kì nghỉ hè.

"Cũng tạm chấp nhận được." Lệ Minh Kiệt không để ý mấy, cười cười, nằm xuống chiếc chăn cô đã giúp cậu trải trên đất.

Vì phải làm bài tập hộ cô, sau đó còn giúp em trai cô qua màn của trò chơi, lại cùng cha cô chơi mấy ván cờ, đã tốn không ít thời gian của cậu, vì vậy nên cả nhà cô nhất quyết giữ cậu lại để ngủ qua đêm.

"Xin lỗi, mấy người nhà tôi phiền đến cậu quá, làm cậu không kịp về nhà." Phương Đồng Ân thò đầu ra, áy náy nhìn Lệ Minh Kiệt đang nằm dưới đất.

"Không sao, tôi rất vui khi được làm những điều đó." Cậu mỉm cười nói, cậu rất thích sự náo nhiệt của nhà Phương Đồng Ân, mặc dù nhà cô không lớn, chỉ có hai tầng, mỗi phòng chỉ hơn 30m², còn nhỏ hơn cả phòng học của cậu, nhưng rất ấm áp, tràn đầy sự nhiệt tình.

"Minh Kiệt." Nhìn khuôn mặt đang cười của Lệ Minh Kiệt, Phương Đồng Ân như có điều gì muốn nói.

"Hả?"

"Cậu ngủ chưa?" Mặc dù đã khuya lắm rồi, ngày mai lại phải đi học, nhưng cô lại không buồn ngủ.

"Cậu có điều gì muốn nói à?" Cậu hiểu rất rõ cô, mở mắt, nhìn cô

"Ừa, hôm nay mẹ hỏi tôi, sau này lên cao đẳng hoặc đại học, tình bạn của chúng ta không còn như thế này được nữa, có đúng không?" Phương Đồng Ân mặt lo lắng.

"Sao lại như thế, có gì mà không thể như thế này được nữa?"

"Cái đó. . . Cậu cũng biết mà, lực học của cậu rất tốt, nhất định sẽ được vào trường tốt, còn tôi thì lại không thích học, có thể tìm bừa một trường nào đấy rồi tiếp tục học lên. Cậu vào trường tốt, áp lực của việc học sẽ rất nặng, mà cũng không như bây giờ có thể học cùng lớp, chỗ ở cùng khác nhau, lịch học cũng khác nhau, thời gian chúng ta gặp mặt nhau sẽ giảm đi. . . Đột nhiên tôi thấy chuyện này rất đáng sợ."

"Thật à? Tôi lại cảm thấy chẳng có sự khác biệt gì nhiều cho lắm." Nhiều lắm thì chỉ là không học cùng lớp, thế nhưng ngày nghỉ hoặc sau khi tan học nếu muốn gặp nhau, cậu chỉ cần tới nhà cô chơi, thế là được rồi.

Nói đến chuyện đến nhà cô chơi, Lê Minh Kiệt lại nghĩ đến một chuyện thú vị khác.

Nhìn xem cậu đang ngủ ở đâu? Là phòng của cô đó, thuộc địa phận cá nhân của con gái, còn ôm chăn đệm nằm ngủ cùng cô dưới đất.

Chỉ có thể nói người nhà này quá tin tưởng cậu, cũng quá yên tâm, mặc dù cậu và Phương Đồng Ân là bạn thân, tuy hai người chưa lớn, nhưng dù sao thì nam nữ cũng không nên ngủ cùng chỗ, cha mẹ bình thường nào cũng để ý đến việc đó!

Vậy mà người nhà Phương Đồng Ân hoàn toàn không cảm thấy lo lắng, không chỉ cho cậu ngủ cùng phòng với cô hôm nay, mà cả kì nghỉ hè trong lúc cậu ở nhà cô cũng đều ngủ chung phòng với cô. . . Thật không biết là bọn họ tin tưởng đứa con trai đang trong thời kì nổi loạn này không hề có ý nghĩ bất chính nào với con gái của họ, hay là quá yên tâm với con gái của mình, chắc chắn rằng không người nào có ý nghĩ đen tối sao?

Mặc dù cậu có thể trinh trọng thanh minh, tuyệt đối không có ý nghĩ bất chính nào với Phương Đồng, nhưng dù thế nào thì cũng cần cảnh giác chứ! Ngay cả cậu – 1 đứa trẻ mới đủ tuổi vị thành niên cũng biết nên đề phòng chuyện này, sao mấy người nhà này lại không để ý chút nào thế nhỉ?

"Minh Kiệt, cậu hứa với tôi một điều nhé, có được không?" Phương Đồng Ân trầm tư đề nghị.

"Hả?"

"Khi chúng ta lớn lên, phải xa nhau, không thể nào giống như bây giờ ngày nào cũng ở gần nhau, nếu một người trong hai chúng ta gặp khó khăn, buồn rầu, chán nản,..., cần người kia để bầu bạn, thì người kia cho dù có bận rộn hay bài tập chât đổng cũng tuyệt đối không từ chối, phải đến bên cạnh người kia ngay, được không?". Cô cắn môi, nhìn cậu một cách vô tội.

Cô biết yêu cầu của cô với cậu rất ngang ngạnh, cũng biết mình quá lệ thuộc vào cậu, nhưng không kiềm chế được lòng tham, không thể kiên nhẫn.

Cảm giác mất một người bạn thân thật sự chẳng dễ chịu chút nào! Trong mắt cô, trừ tính cách hơi lạnh nhạt, hơi vô tình, hơi ít nói, thì những thứ khác của Lê Minh Kiệt đều rất tốt, không chỉ học giỏi, làm bài tập, chơi thể thao, chơi trò chơi, đấu trí và chơi các trò chơi giải trí khác đều rất giỏi, phong cách sống cực kì nề nếp, nhưng lại vô cùng bao dung với cô những lúc cô quấy phá.

Chắc chắn lúc mới gặp cô không ít thì nhiều cậu cũng cảm thấy cô rất phiền, rất ồn ào, rất đáng ghét, hơn nữa cũng cố gắng tránh xa, ghẻ lạnh cô, nhưng hết cách rồi, khi lần đầu gặp cậu có một loại cảm xúc mãnh liệt khó tả trào dâng trong cô, thấy cậu rất lạnh lùng và cô độc, liền muốn làm bạn tốt của cậu, hi vọng có thể xoa tan nét mặt u buồn của cậu, hi vọng cậu có thể cười nhiều hơn.

Vì những lý do riêng này, thỉnh thoảng nhìn thấy cậu không thể nhìn cô được nữa, nhưng cô vẫn mặt dày bám lấy cậu, vô tình, cô đã quen với sự hiện hữu của cậu bên cạnh và coi chuyện cậu là bạn thân của cô là đương nhiên

Thầy giáo nói học sinh giỏi không nên chơi với học sinh kém, cô không phải là không hiểu, khó khăn lắm hai người mới có thể làm bạn, cô lại rất thích người bạn này, cho nên dù thế nào cô cũng không buông tay!

Suy nghĩ này có phải quá ích kỉ không nhỉ?

"Được." Lê Minh Kiệt không chút do dự gật đầu đồng ý, bởi vì cậu biết chắc rằng, trong tương lai, người thường xuyên bị quấy rầy là cô, chứ không phải cậu.

"Cậu chắc không? Cậu đồng ý luôn mà không cần lo nghĩ gì sao? Cho cậu biết, ngày nào tôi cũng rất rỗi rãi. . . Nhất định là cậu sẽ rất bận rộn, lấy đâu ra thời gian để bị tôi làm phiền

đây?" Phương Đồng Ân cảnh cáo nói, mặc dù tuyệt đối không muốn nhắc nhở cậu về vấn đề này, nhưng cô vẫn tham lam!

"Ai nói là cứ phải rảnh rỗi mới có thể tới làm phiền?" Chắc chắn cô không biết, cậu đang hưởng thụ thời gian cùng cô chung sống như thế nào, cậu đã có thể dự đoán, trong tương lai, mỗi khi ngày nghỉ đến, nhất định cậu sẽ thường xuyên tới quấy rầy cô, làm phiền cô, quấy nhiễu cô.

"Đâu có. . . Quân tử nhất ngôn nha! Nói được là làm được đó!" Nghe cậu khẳng định như vậy, cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn bộ mặt an tâm của cô, Lê Minh Kiệt không nhịn được cười theo, "Mau ngủ đi! Ngày mai còn phải đi học."

"Ừ, ngủ ngon." Khóe miệng của cô khẽ nhếch lên, nhắm mắt lại.

"Ngủ ngon." Nhìn bộ mặt tràn đầy tin tưởng khi ngủ của cô, nhìn bộ dạng nằm trở lại chiếc gối một cách đầy luyện tiếc, luôn luôn trong tư thế đối mặt với cậu, nụ cười của cậu từ từ nở ra.

Năm mười sáu tuổi, là thời kì đan xen sự trưởng thành và sự ngây ngô, có một chút hào hứng và khát khao với thế giới của người lớn, cũng có một chút lo lắng và hoảng loạn.

Tình bạn và những kỉ niệm của họ trong thời kì náo loạn này, luôn luôn là những kỉ niệm và những trải nghiệm thật đẹp.

Bởi vì trong tương lai, những thứ trong suy nghĩ của trẻ thơ, tin rằng trái đất luôn quay tròn quanh các ý tưởng ngây thơ của mình, sẽ phai mờ và mất đi theo năm tháng cùng sự lớn lên của con người.

Chương 3

Sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông, cao đẳng lại tới.

Lệ Minh Kiệt thực hiện mong đợi của mọi người với cậu, vào nguyện vọng một của cao đẳng. Phương Đồng Ân miễn cưỡng mới vào được một trường tư nhân dạy nghề, học trong khoa thiết kế.

Tất cả đúng như Phương Đồng Ân dự đoán, Lệ Minh Kiệt rất bận, việc học nặng nề phức tạp đã chiếm đi phần lớn thời gian của cậu.

Hiếm khi, cậu từng hứa với cô, tuần nào cũng giành ra 2 – 3 ngày sau giờ học để gặp mặt cô, cho dù có muộn thế nào đi chăng nữa, coi như chỉ đơn giản là nói chuyện và hỏi thăm, hoặc là gọi điện thoại hoặc đến nhà Phương Đồng Ân thăm hỏi, cậu chưa bao giờ nuốt lời.

Người nhà Phương Đồng Ân đã quen thuộc với sự có mặt của Lệ Minh Kiệt trong nhà, coi cậu gần như người trong nhà, không cảm thấy có chút bất ổn và lạ lẫm nào nào.

Mỗi khi trời gần tối, bà Phương luôn nấu nhiều thức ăn hơn trong bữa ăn tối, để khi Lệ Minh Kiệt có đi học đến chín, mười giờ tối, tới nhà là có thể ăn bữa đêm, để lấp đầy bụng.

Rất nhanh, Phương Đồng Ân và Lệ Minh Kiệt cùng lớn lên, tốt nghiệp trung học phổ thông thì hai người mười tám tuổi rồi, phải tự chịu trách nhiệm cho hành động của mình, không thể tìm cha mẹ để giúp đỡ, không thể ăn vạ ầm ĩ một trận, đồng thời cũng phải lựa nghĩ cho sự nghiệp của tương lai . . .

Thật khó có được ngày nghỉ nhàn hạ.

Sau bữa trưa, Lệ Minh Kiệt rủ Phương Đồng Ân đi ra ngoài chơi.

Để chuẩn bị cho kì thi tuyển sinh, cô đã cật lực học ngày học đêm trong một thời gian rồi.

Sau khi vào trường dạy nghề, có lẽ khoa thiết kế đã khơi nguồn cảm hứng trong cô, không có người nào bắt buộc hay thúc giục cô phải làm đầy đủ tất cả các bài tập, để học hỏi các kỹ năng chuyên ngành nhiều hơn, cô mới lựa chọn tiếp tục học lên.

"Lâu rồi không ra khỏi nhà, tôi đã quên cái cảm giác sung sướng khi đi chơi là như thế nào rồi." Năm mười tám tuổi, trừ cặp mắt to và sáng cùng chiều cao là 1m63 thì vẻ bề ngoài

của Phương Đồng Ân đều thay đổi, khuôn mặt trái táo nay đã trở thành mặt trái xoan, còn cho người ta thêm hương vị tinh khiết của cô gái tuổi trưởng thành.

"Thật không thể tin được một Phương Đồng Ân không thích học thể nhưng cũng muốn tiếp tục đọc sách, nếu các thầy giáo biết bây giờ cậu xếp thứ 50 của trường học, chắc chắc tất cả đều choáng!" Lệ Minh Kiệt bật cười âm vang, đôi con ngươi đen láy nhìn cô một cách ôn hòa.

"Này, cậu không phải dìm hàng nhá! Có cái gì đâu mà choáng? Cái này gọi là trưởng thành, hơn nữa tôi cũng hiểu được đạo lý làm việc đóng góp xây dựng cho tổ quốc ngày càng phát triển nhá!? Mà ở tuổi này, cũng không thể cả ngày chỉ có ăn với chơi, sống thế phí thời gian!" Nói được giống như cử chỉ của cô cỡ nào không bình thường, Phương Đồng Ân nhìn cậu chằm chằm, bất mãn dùng sức vỗ xuống bờ vai của cậu.

Bên cạnh người đàn ông này, thiết là, trừ lúc nào cũng mở miệng trêu chọc cô ra thì tất cả đều thay đổi.

Nhìn đi, trong trí nhớ của cô, rõ ràng cậu cũng chỉ cao ngang ngực cô, chẳng bao lâu sau, cậu cứ như được lột xác vậy, bây giờ đã cao 1m80, hại cô muốn nhìn mặt của cậu cũng phải ngẩng đầu

Hơn nữa nếu hai người có tranh luận điều gì, cậu chỉ cần chiều cao cộng với khuôn mặt đã dần dần có nét đàn ông, còn cô đã gầy yếu thì chớ, gương mặt lại có chút ngây thơ lập tức liền bị khí thế của cậu áp đảo hơn nữa, tức ói máu hừ!

Bết bát nhất chính là, nam sinh sau khi trở thành đàn ông thật sự là một chuyện rất kỳ diệu nhưng lại làm người ta khó chịu.

Vẫn còn nhớ trước kia giọng nói của cậu là lạnh nhạt mà có chút thanh thanh, không ngờ sau khi trưởng thành, giọng của cậu trở nên trầm thấp mà có chút khàn khàn, nghe y hệt giọng người lớn. Lần trước cô và cậu nói chuyện điện thoại vào lúc sáng sớm, giọng nói của cậu thậm chí còn có chức năng ru ngủ, hại cô mơ mơ màng màng ngủ, sau đó cô bị cậu cười nhạo suốt mấy ngày.

"Sống lãng phí thời gian chẳng phải là sở trường của cậu là gì? Từ khi nào mà nó trở thành khuyết điểm vậy hả?" Lệ Minh Kiệt không kìm được cúi đầu, nhìn Phương Đồng Ân đang thở phì phò.

"Hừ, cái miệng cậu thật đáng ghét, lúc nào cũng thích nói xấu sau lưng tôi, đừng có mà đùa quá trớn! Con cạp đang hiền lành, cậu coi tôi là con mèo hen hả!" Sau mấy năm mà cô vẫn thế, dễ dàng bị chọc giận, dễ dàng bị kích động, làm thế nào cũng không thay đổi được.

Nhìn cô gương nhai múa vuốt, cổ làm bộ hung hăng, cậu lại bật cười, kỳ lạ thay, cô lại làm cậu cảm thấy thư giãn không ít, vốn muốn nói với cô cậu có chuyện không vui, vậy mà vào lúc này cậu cũng cảm thấy tâm trạng không vui ấy bớt đi phần nào.

"Không biết, cậu bắt nạt tôi, cho nên hôm nay tiền ăn, chơi, mua hàng, cậu phải chịu trách nhiệm thanh toán hết cho tôi. Nói cho cậu biết! Không phải tôi trấn lột cậu, mà là cậu phải đền bù thiệt hại cho tôi, cho nên nếu tôi muốn mua một viên kim cương lớn thật lớn, cậu cũng phải xì tiền ra, không ý kiến gì cả. May cho cậu vì tôi là người rất có lương tâm, cũng không tham lam, xảo quyệt, mặc dù biết cậu vụng trộm kiếm được không ít tiền, nhưng nhiều nhất thì cũng chỉ là điểm quan trọng vớ vẩn, phải chịu đất một chút." Cũng chỉ có thể bóc lột cậu vào giờ phút này, cô hiểu rất rõ.

Mỗi lần cùng cậu tranh luận, cô chưa từng có lần nào thắng nổi cậu, cho nên cũng chỉ có thể để loại chuyện nhỏ này làm chiến thắng để tự an ủi bản thân.

Hơn nữa, cậu thật rất gian xảo, vừa đủ mười tám tuổi, liền bắt đầu làm một chút đầu tư, chỉ ngắn ngủn mấy tháng, liền có được số tiền thu nhập đầu tiên của cuộc đời là một trăm vạn.

Trong sổ tiết kiệm của cô, hơn mười năm tiền mừng tuổi cộng với cả tiền tiêu vặt thỉnh thoảng còn dư, tính lại mới được gần mười vạn đồng mà thôi, giống như cậu, vậy sẽ phải tính toán kỹ lưỡng.

Hừ, cô quyết định, chút nữa sẽ không đi ăn đồ ăn bình thường, mà là muốn chọn một bữa cơm cao cấp tốn hơn mấy ngàn đồng, xem có thể giúp cậu xài bớt một ít hay không.

"Vậy thì có vấn đề gì? Coi như cậu muốn chọn một bữa ăn cao cấp tốn một vạn đồng, tôi cũng chỉ biết ngoan ngoãn mà trả tiền thôi, ai bảo trong hai người chúng ta tôi là người có tiền chứ." Lê Minh Kiệt cố ý nói như vậy, sau đó hài lòng nhìn thấy trong mắt cô bùng lên ngọn lửa không cam lòng.

"Hừ! Kiêu ngạo." Phương Đồng Ân cắn môi, dùng sức đánh vào cánh tay của cậu.

Ngồi bên trong xe hơi, bọn họ mỗi người một câu, không thiếu những câu tranh cãi, vậy mà tức thì tức, tâm tình của cô cũng không tệ.

Chỉ cần đối mặt với cậu, cô thật sự là không có cách nào tức giận, dù sao cậu cũng là người bạn tri kỷ của cô.

Tài xế ra sức hoàn thành trách nhiệm lái xe của mình, đối với một đoàn đùa giỡn ở phía sau đã sớm tập thành thói quen rồi.

Làm lái xe riêng của Lê Minh Kiệt đã mấy năm, đối với tình hình bạn bè của tiểu thiếu gia nhà mình ông cũng có chút hiểu biết nhất định, hơn nữa mấy năm nay cậu thỉnh thoảng sẽ tới quấy rầy nhà họ Phương, tình bạn của hai người có chút đặc biệt đã sớm không phải là bí mật gì.

"Không cãi nhau với cậu nữa, nói đi! Đã xảy ra chuyện gì? Cậu có chuyện quan trọng muốn nói với tôi, đúng không?" Âm ỹ thì âm ỹ, náo loạn thì náo loạn, Phương Đồng Ân vẫn không quên đem đề tài chính kéo trở về.

Quả nhiên, không ai hiểu cậu bằng Đồng Ân! Ngay cả một chút xú tâm tư của cậu cũng không tránh khỏi được ánh mắt của cô. Lê Minh Kiệt không nhịn được cười khò.

"Đừng nói không có chuyện gì xảy ra nha! Tôi vừa nhìn liền thấy nét mặt của cậu có chút nặng nề, mặc dù không xem là phiền, nhưng cũng làm cho cậu rất do dự, có phải không?"

Cô và cậu quen biết nhau bao lâu rồi ? Nếu như không có những hiểu biết và quen thuộc nhất định, sao có thể được gọi là bạn tri kỉ?

Ừm. Hình như sáu năm rồi.

Cô và cậu biết nhau được sáu năm rồi, ở chung một chỗ cả sáu năm. Sáu năm lận! Cũng được coi là một đoạn thời gian dài, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Phương Đồng Ân không nhịn được mỉm cười, Lê Minh Kiệt nhìn, ánh mắt trở nên dịu dàng.

"Đồng Ân." Tâm trí của cậu quá rối ren, nghĩ đến những lời sắp nói, một chút không đành lòng và kháng cự dâng lên làm cổ họng cậu tắc nghẽn, đau đớn.

"Ba của cậu lại muốn ly hôn? Hay là mẹ cậu lại muốn tái hôn?"

"Đồng Ân."

"Không sao đâu, nói cho tôi biết, nếu như là muốn ly hôn, khi bọn họ tìm người làm chứng tôi có thể đi cùng cậu, muốn tôi ký tên mấy lần cũng được. Nếu là kết hôn, cũng không có gì cả, tôi có thể tham dự cùng cậu, nếu có người dám cười nhạo trước mặt cậu, tôi sẽ giúp cậu đánh lại bọn họ." Vừa nghĩ tới hai người ba mẹ thất bại kia, Phương Đồng Ân lại tức giận trong lòng.

Sáu năm qua, bọn họ kết hôn cùng niềm vui mới, số lần ly hôn cũng có thể phá vỡ kỷ lục thế giới.

Quá đáng hơn là, bọn họ không chỉ không nghĩ tới cảm giác của Minh Kiệt, rầm rầm rộ rộ tổ chức hôn lễ, hai cậu trở thành đề tài buôn chuyện của mọi người, vào mấy tháng trước ngay cả chuyện ly hôn cũng gọi cậu đến làm nhân chứng, giúp ký tên.

Hừ, quả đúng là cặp ba mẹ cực kì thất bại, chỉ lo hạnh phúc vui vẻ của chính mình, lại không bao giờ nghĩ tới cảm giác của con cái.

Coi như là bọn họ có tiền đi chẳng nữa, chu cấp cho Minh Kiệt nhiều tiền bạc hơn nữa, thì cũng có ích lợi gì? Thứ cậu muốn không chỉ là những thứ này, mà quan trọng nhất là tình thân và sự ấm áp của gia đình.

Ngay cả những thứ đó còn không có, thì làm người thân cái gì? Làm trưởng bối cái gì? So với bọn họ thì một đứa trẻ vừa tròn mười tám tuổi lại càng không hiểu chuyện.

"Đồng Ân, cậu hãy nghe tôi nói, trước tiên đừng kích động như vậy." Lệ Minh Kiệt biết cô vẫn ấm ức thay cậu, lúc nào cũng đều đứng trên cùng một mặt trận với cậu, trái tim cậu khẽ chảy qua một dòng nước ấm.

Bất luận việc cậu làm là đúng hay sai, cô vẫn đứng ở bên cạnh cậu, trở thành trụ cột phía sau cực kì quan trọng không thể thiếu của cậu.

Mặc dù cậu không yếu ớt giống như suy nghĩ của cô, nhưng có người đứng ở bên cạnh mình, không chỉ là trên miệng kêu oan cho cậu, còn ở hành động ra mặt cho cậu, loại cảm giác này làm người ta thấy ấm áp.

"Hả?" Phương Đồng Ân rớt cuộc khôi phục tỉnh táo, mở thật to hai mắt, chờ đợi cậu nói tiếp.

Hít sâu một hơi, Lệ Minh Kiệt chậm rãi mở miệng, "Tôi. Phải đi xa một thời gian."

"Đi xa một thời gian?"

"Ừ, Đi xa một thời gian."

Nhìn vẻ mặt nặng nề của cậu, Phương Đồng Ân không nhịn được nhíu mày, "Cứ như vậy? Cậu muốn nói cho tôi biết là chuyện này?"

"Đúng"

"À! Vậy. Vậy chẳng phải là đi một thời gian thôi sao! Làm gì mà nghiêm túc như vậy? Hại tôi bị căng thẳng, tưởng cậu xảy ra chuyện gì." Cô không nhìn được oán trách.

Đi xa một thời gian loại chuyện nhỏ nhất này, cậu có cần phải để lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy, đáng sợ như vậy không?

So sánh với thái độ an tâm của cô, cậu vẫn không cách nào có thể thả lỏng thần kinh như cũ.

"Cậu phải đi bao lâu?"

Một tháng? Hai tháng? Hay là ba tháng? Ừm. Nếu như nói là ba tháng, có chút lâu thật.

Cậu nói ra nghiêm trang như vậy, chỉ sợ là bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào gặp mặt.

Trời ơi! Cô và cậu bắt đầu chơi với nhau từ trung học, hình như chưa từng có hai tháng trở lên nào không gặp mặt. Nghĩ như vậy, thật sự rất đáng sợ, làm cho người ta thực sự không quen.

Phương Đồng Ân thề, nếu thật là hai tháng trở lên không được gặp mặt cậu, cô nhất định sẽ rất nhớ cậu, dù sao nhìn thấy cậu, ở cùng một chỗ với cậu, đối với cô mà nói, đã giống y như là cần hô hấp, cần uống nước, cần không khí, cần ăn cơm đều là phương thức sinh tồn căn bản quan trọng.

Trầm mặc một lúc lâu, Lê Minh Kiệt ngắm nhìn cô thật sâu, "Nếu nhanh. thì ba năm đến bốn năm, nếu chậm thì. tôi không thể mong muốn gì."

Thời gian ăn tối hòa thuận vui vẻ, cảnh tượng náo nhiệt của nhà họ Phương lại diễn ra.

"Sao hôm nay Minh Kiệt không ở lại ăn bữa tối? Ba tưởng là tối nay lại có thể cùng cậu ấy đánh vài ván cờ. Đầu óc cậu nhóc kia thật không phải bình thường, cùng hán đánh cờ mấy năm này, số lần thắng càng lúc càng ít" giọng nói ba Phương có chút thất vọng.

"Đúng vậy! Hôm nay mẹ cũng đặc biệt nấu thịt kho cậu ấy thích ăn, kết quả là cậu ấy nói với mẹ là có chút việc phải chuẩn bị, cho nên không thể ở lại được." Mẹ Phương tò mò nhìn về phía Phương Đồng Ân ngồi ở đối diện.

"Em gái, làm sao vậy?" Chị cả Phương phát hiện cô không yên lòng, chiếc đũa không gấp thức ăn, thế nhưng cứ nhét vào trong miệng, trong miệng trống không, cô lại nhai nghiêm túc.

"Chị hai, chị và anh Minh Kiệt cãi nhau à? Hôm nay lúc chị trở về, em thấy nét mặt của chị rất kỳ quái, hơn nữa một câu chị cũng không cùng anh Minh Kiệt nói chuyện, đã xảy ra chuyện gì?" Em trai Phương nhìn ánh mắt vô hồn của Phương Đồng Ân đầy quan tâm.

Nếu như Minh Kiệt và Đồng Ân xảy ra bất kỳ cuộc cãi vã hoặc là giận dỗi nào, cũng đều hù chết mọi người trong nhà họ Phương.

Việc này đối với đôi bạn cực kì thân không phải là điều bình thường, chung đụng mấy năm, chưa ai từng thấy bọn họ có bất kì ngôn ngữ hay hành động tranh chấp nào.

"Tại. Tại sao lại là ba năm đến bốn năm? Nếu là chậm? Cái gì chậm? Tại sao lại chậm đến nỗi cậu không cách nào mong muốn? Minh Kiệt, thời gian lâu như vậy. Không hề giống như cậu nói đi xa một thời gian, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Đồng Ân, tôi quyết định ra nước ngoài du học, trên thực tế, đã xin trường học, hơn nữa đã hoàn thành cuộc thi. Cậu còn nhớ tháng trước tôi nói cho cậu phải đi Mỹ nửa tháng không? Tôi ở đó thi tuyển đầu vào."

"Tôi. Tôi không hiểu."

"Tôi học nhảy lớp, mà trường học ở nước Mỹ hiểu năng lực của tôi, cho nên mời tôi tham gia."

"Cậu. Muốn đi nước Mỹ du học? Vậy. Còn thi đại học? Cậu không học đại học ở đây sao?"

"Ở nơi đây học không phải mong muốn của tôi, cậu cũng biết, ba mẹ của tôi đều tự có công ty lớn riêng, mặc dù đời sống tình cảm của bọn họ quá phức tạp, nhưng mà vẫn chỉ có một đứa con là tôi, mới đây họ có liên lạc với tôi, hi vọng tôi có thể bắt đầu học tập để tiếp nhận công ty của bọn họ, mà tôi đã đồng ý yêu cầu của bọn họ, đồng thời trong vòng mười năm sắp tới xác nhập hai công ty lại, mặt khác bây giờ ở đây việc học cũng đang kết thúc."

"Cậu. Bọn họ và cậu có liên lạc?"

"Ừ. Cậu biết không? Hai loại công ty khác nhau muốn thống nhất, thân là người nổi nghiệp tương lai, tôi cần học tập rất nhiều thứ, mà tôi không cho là học tập ở đây có thể trợ giúp cho

tôi, cho nên phương pháp giải quyết tốt nhất chính là tiếp xúc với kiến thức chuyên nghiệp của bọn họ và học tập ở khoảng cách gần, Tổng Công Ty của họ đều ở nước Mỹ, đến đó hoàn thành việc học, đồng thời tiếp xúc với công ty, là phương pháp tốt nhất cũng là phương pháp duy nhất không lãng phí thời gian."

"Tại. Tại sao đột nhiên có cái quyết định này? Tôi. Tôi chưa từng nghe cậu đề cập tới chuyện như vậy, tôi cho là cậu."

"Đồng Ân, thật ra thì chuyện này thật sự không bất ngờ, về con đường tương lai, tôi đã suy nghĩ từ lâu rồi, đề nghị của ba mẹ chỉ là một cơ hội, vừa lúc thúc đẩy nhanh tốc độ quyết định thôi, tôi đã mười tám tuổi rồi, nên nghiêm túc suy nghĩ phương hướng cùng con đường cho tương lai, tôi đối với mấy cái kế hoạch này hết sức có hứng thú."

"Cho nên. Cậu đã."

"Đúng, chuyện này đã định sẵn, không thể nào thay đổi."

"Không thể nào. Thay đổi."

"Đồng Ân?"

"Chị hai?"

Tiếng hô sợ hãi vang lên ở trong phòng ăn, người nhà họ Phương bị khiếp sợ, tất cả đều ngừng động tác lại.

Không kịp lại được, nước mắt ấm nóng hiện lên trong mắt Phương Đồng Ân, chảy xuống gương mặt của cô.

"A. Thật xin lỗi, Con. Con." Trong nháy mắt cảnh tượng trước mắt trở nên thật mơ hồ, cô chớp mắt liên tục, ép buộc mình phát ra tiếng cười, cố gắng muốn dùng giọng nói thoải mái nói cho mọi người, cô không có việc gì, thế nhưng lại không không chế được mình, không ngừng nghẹn ngào ra tiếng.

Ngực nóng lên, thật là đau khổ, thật là khó chịu, giống như có người bóp thật chặt trái tim của cô, để cho cô gần như không cách nào có thể hô hấp.

Cậu phải đi. Phải đi một nơi thật là xa.

Ba năm, bốn năm, còn là không có thời hạn? Thật đáng sợ, làm cô cảm thấy thật sự sợ hãi.

Một đoạn thời gian thật dài, bên cạnh cô không còn sự xuất hiện của cậu; có một thời gian dài, cô không thể giống như quá khứ, có thể cùng cậu gặp mặt, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nhau. Tại sao cô lại khổ sở như vậy? Tại sao trong lòng cô lại chua xót như vậy?

Chỉ cần nghĩ đến từ lúc đó hai người sẽ cách nhau thật là xa, chỉ cần tưởng tượng cuộc sống tương lai của cô không còn được nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia nữa, cô liền cảm thấy tất cả sức lực bị hút hết, cả người trở nên vô lực, ngực rất đau.

Cô không giống một Minh Kiệt hiểu chuyện như vậy, hoàn toàn không hiểu được kế hoạch tương lai, cũng không biết chuyện lớn gì phải làm, phải thế nào để từng bước từng bước hoàn thành lý tưởng và mục tiêu, chỉ biết là khi cậu cùng cô ở cùng người nhà, cô hạnh phúc mà lớn lên, cuộc sống rất vui sướng.

Nhưng mà. Nếu như sớm biết về sau khi lớn lên sẽ mất đi người quan trọng, thà rằng cô không lớn lên, vĩnh viễn là một đứa bé không buồn không lo.

Phương Đồng Ân cắn môi, gục xuống bàn, thừa nhận cảm giác đau lòng từ trước tới giờ chưa từng có, giống như là lặng lẽ biến mất một thứ cực kì quan trọng.

Tách ra, xa xôi, dài đằng đặc. . . . Đáng sợ cỡ nào chứ, làm người ta cảm thấy đau lòng, chỉ cần nhớ tới, liền cảm thấy vắng lặng, cô đơn và đau khổ. . . . Cô tuyệt đối không thích những thứ này.

Đến tận giờ phút này, cô rút cuộc hiểu một chuyện.

Thì ra đây chính là bước trưởng thành giá cao đầu tiên, học mất đi.

Trong sân bay sóng người cuộn trào mãnh liệt, nôi liền không dứt, nhìn thấy như là không khí rất náo nhiệt, thật ra thì mỗi người đều có một tâm tư riêng.

"Thiếu gia, đã đến giờ rồi, chúng ta nên đi vào thôi." Quản gia đứng bên cạnh Lê Minh Kiệt, cung kính nói.

Lại một lần nữa nhìn về nơi xa, về mặt Lê Minh Kiệt có chút thất vọng, "Cháu biết rồi."

Xoay người lại, nhìn những người đã coi cậu như người thân trong gia đình mà chăm sóc mấy năm nay, dường như xem cậu là người nhà họ Phương, cậu biểu lộ ra sự trấn định, nụ cười ôn hòa.

"Thế thì, ba Phương, mẹ Phương, cháu đi đây."

Ngày cậu rời Đài Loan, tiền cậu đi chỉ có thành viên nhà họ Phương, bởi vì chuyện này cũng chỉ có bọn họ biết, trên thực tế, cậu biết ai là người nói cho họ, trong lòng cậu chắc chắn.

Người nhà họ Phương tất cả đều có mặt, nhưng chỉ có một người chưa từng xuất hiện.

Đồng Ân. Người con gái duy nhất cậu muốn gặp mặt, nhưng lại không đến.

Từ khi biết tin cậu muốn rời đi đến nay, suốt hơn một tháng, giống như là cô hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, không nhận điện thoại của cậu, không liên lạc với cậu, ngay cả khi cậu đến thăm nhà cô, cố ý muốn gặp cô, cô cũng giống như là gần thiết bị truy tìm trên người cậu, luôn có vô số lý do và nguyên nhân cùng cậu lướt qua nhau.

Cô tránh mặt cậu, cậu biết.

Ngày đó khi nói chuyện này cho cô biết thì cô bị đả kích về mặt khiếp sợ, cho dù hơn một tháng đã qua, cậu vẫn còn nhớ kỹ, không cách nào quên được.

Lúc ấy cô giống như là sắp khóc, nói chuyện quan tâm mà miệng đóng chặt lại, trở nên thật trầm mặc, có vẻ không biết phải làm sao.

Thật ra thì, cậu đâu có cam lòng rời đi?

Thật ra thì, cậu từng có ý tưởng rất đáng sợ.

Thật ra thì, cậu cũng muốn đem cô bỏ túi mang đi.

Thật ra thì, cậu chỉ cần nghĩ tới không có cô làm bạn ở bên cạnh mấy năm sau, cũng sẽ sợ hãi lo lắng, đau đớn nghĩ muốn hủy bỏ quyết định này.

Nhưng cậu vẫn lý trí, tỉnh táo, biết rằng không thể vì cảm xúc nhất thời mà làm rối loạn bước đi tương lai, cũng biết có một số việc không thể vì sợ hãi chia xa mà thay đổi hoặc lui bước, cũng biết sau khi trải qua thời gian dài ở chung với nhau, cảm giác của cậu đối với Đồng Ân không còn chỉ là người nhà, không chỉ là bạn tri kỉ, không chỉ là lệ thuộc vào nhau nữa.

Cậu và cô sau khi lớn lên, có chút tình cảm, có chút coi trọng trình độ và cái nhìn đã bắt đầu thay đổi rồi, chút nhận thức ở đáy lòng cậu cũng đã sớm lên men. Cho dù không nở,

cậu cũng cần phải buông tay trước. Tạm thời.

"Minh Kiệt, một mình cháu ở nơi đất khách quê người, phải chăm sóc tốt chính mình, biết không? Lạnh phải mặc nhiều đồ, đói bụng phải nhớ được ăn cái gì đó, không nên vì đi học, vì công việc quá độ mà mệt mỏi." mắt mẹ Phương đỏ lên, sửa cổ áo cho cậu, trong đôi mắt có thể thấy rõ sự không đành lòng.

"Cháu hiểu rồi, mẹ Phương."

"Thằng nhóc, đàn ông chính là để làm chuyện lớn, ba Phương hiểu quyết định của cháu, cũng ủng hộ cháu làm như vậy, Đồng Ân nhà bác không phải là không đến, chỉ là sợ đến sẽ khóc rất khó coi, cho nên biến thành người nhát gan, bỏ chạy." ba Phương dùng sức vỗ ngực Lê Minh Kiệt, động viên thêm cho cậu cố gắng lên.

"Cháu hiểu, ba Phương."

"Minh Kiệt, em gái chị chỉ là tạm thời luẩn quẩn trong lòng, suy nghĩ chưa thông, cho nên mới không đến, em hãy tha thứ cho nó, ai bảo tình cảm của nó và em tốt như vậy, vừa nghĩ tới em phải rời đi, em không biết mấy ngày nay nó khóc nhiều thế nào đâu, trông thật đáng sợ, vì suy nghĩ thay người khác, nó không nên xuất hiện hù chết người là tốt rồi." Mắt chị cả Phương cũng hồng hồng, mấy năm nay cô cũng đem cậu trở thành một người em trai khác rồi.

"Anh Minh Kiệt, chờ chị hai nghĩ thông suốt, nhất định sẽ gọi điện cho anh, anh cũng biết, chị ấy chỉ là quá lệ thuộc vào anh, cho nên trong thời gian ngắn đầu xoay không kịp." em trai Phương cười mị mị phụ họa.

"Ừ." Lê Minh Kiệt lộ ra nụ cười gượng gạo.

Ba Phương nghe được tiếng loa thông báo, vội vàng nhắc nhở: "Được rồi, mau vào đi thôi! Nếu như được nghỉ, nhớ về thăm nhà. Không có thời gian nói nữa, gọi điện thoại, viết thư đều rất tốt, hiện tại internet rất phát triển, muốn gặp mặt, chat webcam là có thể gặp được."

"Vâng, mọi người phải保重." Lê Minh Kiệt cười cười, theo quần gia hướng cửa vào đi đến.

"Lê Minh Kiệt." Xa xa truyền đến tiếng kêu quen thuộc vừa vội vừa gấp rút .

Cậu dừng bước lại, vội vàng xoay người, trên mặt hiện ra kinh ngạc.

"Đồng Ân?" Người nhà họ Phương không nhìn được kinh ngạc, không nghĩ tới một Phương Đồng Ân lúc sáng sớm thà rằng núp ở trong chăn giả bộ ngủ, giận dữ, thế nào cũng không muốn rời giường thế mà bây giờ lại xuất hiện.

Nhìn vẻ mặt Phương Đồng Ân hốt hoảng, cầm trên tay bao lớn bao nhỏ, Lê Minh Kiệt không nhìn được thở phào nhẹ nhõm, nâng lên nụ cười nhu hòa ấm áp.

"Đồng Ân."

Nhìn gương mặt của cậu, Phương Đồng Ân không nhìn được bước nhanh hơn hướng về phía cậu.

Đôi mắt to sáng ngời trong trí nhớ quả nhiên giống như lời người nhà họ Phương nói, xem ra đúng thật là khóc đến thâm không nở nhìn! Lê Minh Kiệt cúi đầu nhìn cô gái đứng ở trước mặt mình, cặp mắt đỏ hồng, đáy mắt ướt át, không nhìn được thoải mái cười lên.

"Tôi nói cho cậu biết, tôi vẫn còn rất tức giận." Phương Đồng Ân oán trách, nhìn chằm chằm người con trai không ngừng cười to, bộ dáng đáng thương, trong mắt tràn đầy không đành lòng.

Kết quả, cô vẫn phải tới, coi như kháng cự như thế nào đi nữa, lừa gạt mình như thế nào đi nữa, vẫn là không nở tách cậu ra.

"Tôi biết, rất xin lỗi."

"Nói xin lỗi cũng vô dụng, tôi cảnh cáo cậu, đi tới đó phải chăm sóc mình cho tốt, không được học thói xấu, còn phải chú ý sức khỏe, ở đó sẽ không có ai nhắc nhở cậu ăn cơm, nếu như cảm thấy cô đơn, tôi miễn cưỡng có thể nghe cậu kể khổ, nhưng cậu phải trả tiền gọi điện thoại cho tôi, dù sao cậu cũng có rất nhiều tiền." Phương Đồng Ân nhắc đi nhắc lại, nhìn người con trai có địa vị quan trọng trong cuộc đời cô.

"Được."

"Cái này, cái này, cái này cho cậu, cậu đến đó nhớ mua máy vi tính, phải nhớ chat webcam, sẽ không tốn tiền điện thoại, chỉ là cậu mua máy vi tính ở đó, chat webcam của tôi ở đây cũng không biết có thể dùng được không, dù sao cậu nhớ thử nhìn một chút là được rồi. Còn nữa, tôi giúp cậu chuẩn bị những lá thư này, phía trên có viết địa chỉ nhà tôi, nếu như người muốn viết thư cho tôi cũng được, nhưng tôi không có tiền có thể mua tem dán cho cậu, cho nên cậu phải tốn tiền của mình, không được lười mua mà không viết thư cho tôi. Nếu như một mình cậu ở đó nhớ tôi, vào ngày nghỉ có thể trở về, cho dù tôi rất bận, cũng sẽ mang thời gian rảnh ra cho cậu.Tôi cũng có thể miễn cưỡng đến thăm cậu, chơi cùng cậu một thời

gian, nhưng cậu phải giúp tôi trả tiền vé máy bay. Cậu. Cậu." Phương Đồng Ân cũng không biết mình rốt cuộc đang nói cái gì, rầy rà một đồng lớn, nước mắt so vôi nước còn đáng sợ hơn, làm thế nào cũng không ngừng được.

Cô có rất nhiều lời phải nói, nhưng. Nhưng là bây giờ thế nào cũng không nhớ nổi phải nói những thứ gì, chỉ biết là thời gian đã không còn.

"Đồng Ân." Lê Minh Kiệt vươn tay, lau đi nước mắt mít ướt trên mặt cô, đáy mắt dịu dàng, nụ cười mở rộng không ngừng, sau đó chậm rãi ôm thật chặt thân thể đang run run của cô vào trong lòng.

Cậu thật rất may mắn, ở lúc cô đơn nhất, trống trải nhất, cô lại xuất hiện, làm bạn ở bên cạnh cậu.

Nếu như khi đó cậu không có gặp yêu tinh ồn ào luôn làm phiền cậu Phương Đồng Ân, vậy thì những năm tháng còn trẻ của cậu sẽ không biết đến những loại vui sướng như vậy.

"Tôi cảnh cáo cậu, tôi và cậu tạm thời coi như tách ra, vĩnh viễn đều là bạn tri kỉ, cậu bị uất ức gì, xảy ra cái chuyện gì không tốt, nhất định phải nói cho tôi biết, mặc dù tôi biết rõ là nước xa không cứu được lửa gần, cũng không thể giúp cậu làm gì cả. Cái rắc á! Nếu như cậu dám nghĩ như vậy, nhất định phải chết, trừ tôi ra, cậu dám có người bạn khác, tôi nhất định sẽ giết chết trước mặt của cậu, cũng đánh chết cậu." Đó là vị trí thuộc về riêng cô, độc nhất vô nhị, không người nào có thể chiếm giữ.

"Được." Lê Minh Kiệt phát ra tiếng cười trầm thấp.

Cô nắm cổ áo của cậu thật chặt, đầu gục trong lòng ngực cậu. "Tôi sẽ rất nhớ cậu."

"Tôi cũng sẽ rất nhớ cậu." Vô cùng nhớ.

"Nhất định phải giữ liên lạc với tôi, nhất định đó!"

"Được."

"Nhất định. Dám không giữ liên lạc, cậu sẽ chết chắc." Lại một lần nữa đỏ mắt lên, Phương Đồng Ân làm bộ dữ tợn.

Nụ cười坦然 nhiên, ánh mắt tràn ngập tình ý, Lê Minh Kiệt không nói gì, cho đến khi tiếng loa phát thanh vang lên lần nữa, cậu chỉ là đem mít ướt ôm thật chặt vào bộ ngực ấm áp, không buông tay được.

CHƯƠNG 4

Tên lừa gạt! Tên lừa gạt đáng ghét!

Cậu nuốt lời, một ngày nào đó nhất định sẽ mập chết.

Đâu chỉ mập chết, nói không chừng nửa năm qua ở nước Mỹ cậu đã mập mười kilogram, hai mươi kilogram. Hừ, cậu là loại người có thái độ nói được mà không làm được, hơn nữa đồ ăn nước ngoài đều là loại có nhiệt lượng cao, cô nguyên rủa cậu tốt nhất là mập hơn ba mươi kilogram.

Lúc tan học, nhàm chán ngồi lại, vẽ mặt Phương Đồng Ân lạnh nhạt, đáy lòng lại tràn đầy bất mãn cùng tức giận.

Cầm bút, cô vẽ xấu lung tung trên laptop.

Tên đáng ghét, cô thật lòng chân thành làm bạn thân với cậu, thế mà đến nước Mỹ suốt cả nửa năm không có bất kỳ tin tức gì.

Không có viết thư, không có chat webcam, ngay cả một chữ một câu cũng không có, cứ như biến mất khỏi thế gian, biến mất không thấy tăm hơi. Cậu được đẩy Lê Minh Kiệt, vậy mà lại quá tàn nhẫn, không liên lạc với cô.

"Đồng Ân!"

Cửa phòng học truyền đến tiếng gọi gấp gấp của mấy người bạn học.

Tâm trạng đang hạ thấp miễn cưỡng phục hồi lại, Phương Đồng Ân đột nhiên phát hiện trên laptop trước mặt đều là tên Lê Minh Kiệt, cùng một đồng chữ như gà bới chính cô nhìn cũng không hiểu. Phiền não vầy vầy đầu, khép lại laptop, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nở nụ cười với khuôn mặt phấn khởi của bạn học cả trai lẫn gái đang xông về hướng cô.

"Làm sao vậy? Các cậu làm sao lại phấn khởi như vậy?" Sau khi lên đại học, tính cách Phương Đồng Ân ít đi nhiệt tình cùng hoạt bát, cả người trở nên tỉnh táo bình thản.

Có lẽ là ảnh hưởng do Lê Minh Kiệt rời đi, hoặc có lẽ là nhận thức được mình đã không còn là đứa bé, cá tính ngây thơ và hay xúc động đã không còn nữa, Phương Đồng Ân của bây

giờ không hề nôn nóng, trở nên lý tính, tỉnh táo lại vừa thành thực.

"Cậu nhất định sẽ không tin chúng tôi vừa mới biết được chuyện gì đâu." Một bạn học nữ vừa hưng phấn lại kích động nói.

"Chuyện gì?" Phương Đồng Ân không có được đầu mối, rất có kiên nhẫn chờ đợi đáp án.

"Các Giáo sư đã lựa chọn cậu." Tất cả bạn học cùng một đồng thanh lớn tiếng nói.

"Hả?" Phương Đồng Ân nghi ngờ nghiêng đầu.

"Tôi đã nói rồi! Lấy phần thiết kế đề án kia của Đồng Ân, vốn chính là có tư cách để tham gia cuộc thi thiết kế quốc tế lần này nhất, ai nói năm nhất vốn không có quyền lợi? Xem Đồng Ân của chúng ta xem, cô ấy thế nhưng là một trong những người giỏi nhất trong mười năm gần đây đã được các Giáo sư công nhận." Người bạn học kích động nói chuyện lớn tiếng.

Trong khoảng thời gian ngắn, có càng nhiều bạn học nam nữ tụ tập lại đây hơn.

"Thật xin lỗi, tôi nghe không hiểu các cậu đang nói cái gì cả." Trong mắt Phương Đồng Ân tràn đầy nghi vấn.

"Ai nha! Mới vừa tựu trường, không phải Giáo sư muốn chúng ta giao ra một phần thiết kế đề án sao? Sau khi trải qua cuộc tuyển chọn của Giáo sư, quyết định đề cử người thiết kế phần đề án kia tham gia cuộc thi thiết kế quốc tế. Cậu biết không? Danh sách có thể tham gia so tài chỉ có hai người, một là học trưởng năm thứ tư, một người khác chính là cậu đó." Đồng học tốt bụng giải thích.

"Tôi?" Phương Đồng Ân vừa mừng vừa lo, tròn to hai mắt.

"Đúng vậy! Nghe nói Giáo sư đưa bản thiết kế của cậu cho các thiết kế sư khác bình luận, tất cả mọi người đánh giá cực cao đối với thiết kế sáng tạo mới mẻ độc đáo của cậu. Cậu được lắm đấy, Đồng Ân, không hổ là học sinh có tư chất nổi trội đứng thứ ba của trường."

Về mặt các bạn học vui sướng, nhiệt liệt thảo luận.

Học. Học sinh có tư chất nổi trội sao? Cô. Là học sinh có tư chất nổi trội?

A, dường như có chút mỉa mai, cô cũng chỉ chỉ là thích thiết kế, cho nên đặc biệt nghiên cứu, các bạn học khen ngợi làm cho cô không khỏi cười khở.

Nếu như đề mục thi lúc ấy không phải loại thiết kế mà cô yêu thích, mà là một loại chương trình học bình thường, nói không chừng ngay cả một cái đề cô cũng sẽ không làm được, chứ đừng nói đến làm tốt như vậy.

Ai ngờ đứa bé đã từng được nhận định là học tập kém, sau khi lớn lên lại có những chuyển biến này?

Thành thật mà nói, vui mừng nhất, hả hê nhất nhà là ba cô đi! Nhớ ngày đó khi biết được cô lấy thành tích nổi trội tiến vào trường này thì trên mặt ông ấy là kiêu ngạo cỡ nào.

Làm người ta tiếc hận là, người cô muốn chia sẻ nhất, lúc ấy lại không có ở bên cạnh, mà đại khái cậu cũng không biết tình huống của cô bây giờ, cũng như cô không biết cậu rốt cuộc đang ở đâu, làm những gì, có tốt hay không.

Nếu như không phải là Minh Kiệt đột ngột rời khỏi không hề báo trước, để lại cô một thân một mình, vì giải quyết phần cảm giác tịch mịch và tâm hồn trống rỗng, cô cũng sẽ không nỗ lực làm cho mình mạnh mẽ, ra lệnh cho chính mình đem tất cả tâm tư đặt lên cuộc thi, phân tán đi nỗi nhớ đối với cậu.

Tên nhân tâm.

Phương Đồng Ân lại bắt đầu cảm thấy tức giận, bởi vì đã rất lâu rồi không được nhìn thấy cậu, không được nghe được tiếng nói của cậu, chết tiệt cô lại nhớ cậu.

"Cho nên tháng sau Đồng Ân được đến nước Mỹ tham gia thi đấu sao? Oa! tôi cũng rất muốn được đi như vậy đó! Chủ đơn vị còn cung cấp vé máy bay và khách sạn, thật tốt nha!" Bạ học hâm mộ nói.

Tâm tư lại lần nữa bị kéo về, Phương Đồng Ân thản nhiên nở nụ cười.

Cô cũng không đặc biệt cảm thấy hưng phấn hoặc vui mừng, cô chưa có từng nghĩ tới mình có cơ hội như thế, chớ nói chi là có thể vì vậy mà được đi nước ngoài tham gia thi đấu.

"Nước Mỹ a." Cô có thể tới nước Mỹ!

Nhưng, vậy thì sao? Nếu như hỏi cô được đi đến nước Mỹ, muốn làm cái gì nhất? Dĩ nhiên chỉ có một áp án, cô muốn đi gặp Minh Kiệt.

Đáng chết là, căn bản cô không vui mừng nổi, bởi vì tên nhân tâm kia đang ở đâu cô cũng không biết.

Không có số điện thoại, không có địa chỉ, ngay cả rốt cuộc cậu học trường học nào cũng không biết rõ, chớ nói chi là cái nhà trước kia cậu ở bây giờ trống không, ngay cả một người ở cũng không có, muốn hỏi một chút cũng không tìm được ai để hỏi.

Đều tại cô lúc ấy vừa được biết cậu muốn rời đi, nhằm chán giận đối với cậu, đối với việc cậu đi chỗ nào cũng không muốn hỏi tới, thành ra bây giờ mới không có gì trong tay cả.

Cậu không liên lạc với cô, làm cho cô giống như là kiến bò trên chảo nóng, tất cả những thứ này đều do sự tùy hứng của cô mang lại.

Nếu như khi đó cô chịu hỏi rõ ràng, một tháng cuối cùng không bốc đồng cự tuyệt gặp mặt cậu, đem tất cả hành trình và kế hoạch của cậu tìm hiểu rõ ràng, thì hiện tại cô sẽ không mất mát và đau khổ như vậy.

Cậu rốt cuộc đang làm gì? Không nghĩ tới cô dù chỉ là một chút sao? Hay là nói. Từ đầu tới cuối chỉ có một mình cô là nhớ đến cậu, coi cậu như người quan trọng nhất mà đối xử?

"Nghe nói chỉ cần có thể tiến vào trận chung kết lần tranh tài này, tiền thưởng cũng không phải là ít đâu!"

"Làm ơn đi, coi như không có giải nhất, có được giải ba, sau khi trở về khẳng định tên tuổi cũng sẽ được lan truyền lớn, dù sao đây cũng là cuộc thi thiết kế quốc tế."

"Hơn nữa vào được trận chung kết, thì người đó phải ở lại nước Mỹ hai, ba tháng để hoàn thành một tác phẩm khác. Oa, Đồng Ân, cậu nhất định phải cố gắng lên." Hơn nữa còn là hoàn toàn miễn phí. Bạn học so với cô còn vui mừng hơn, không ngừng động viên cô.

Mọi người đều cười, náo nhiệt ồn ào, suy nghĩ của Phương Đồng Ân lại như có như không bay theo gió, lộ ra nụ cười thần nhiên vững vàng, chậm rãi gật đầu, đáp lại khích lệ của các bạn học.

Đáng tiếc phần cảm giác vui sướng kia, không có cách nào đi vào đáy lòng của cô, cô vẫn phiền muộn, vẫn cảm thấy tịch mịch, vẫncô độc.

"Tuần sau con sẽ tham gia thi đấu ở nước Mỹ, trên cơ bản là phải đợi một tháng, nếu như thuận lợi vào vòng trong, có thể phải đợi hai tháng nữa, thậm chí có thể lâu hơn."

Tận đến trước một tuần sắp lên đường đến Mỹ, lúc ăn tối, Phương Đồng Ân mới ở trên

bàn cơm công bố tin tức này với người nhà.

Nhất thời, không khí náo nhiệt trở nên im ắng, mọi người đều trợn to mắt, bị lời tuyên bố bất ngờ của cô làm sợ choáng váng.

"Thì. Thi đấu?" Chị cả Phương là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần.

"Ừ, Giáo sư nói thiết kế của em rất tốt, cho nên đề cử em tham gia thi đấu."

"Chị hai. Phải ra nước ngoài thi đấu?" Em trai Phương ngơ ngác mở miệng, cơm ở trong miệng rơi xuống bàn lúc nào cũng không biết.

"Đúng vậy, những thứ như visa ngay từ nửa tháng trước cũng chuẩn bị thỏa đáng, chỉ là đột nhiên con phát hiện mình quên nói cho các mọi người biết tin tức này, cho nên hiện tại mới công bố, thật sự xin lỗi." Phương Đồng Ân hết sức tỉnh táo, giống như chuyện này không liên quan đến mình, chậm rãi gấp thức ăn, từ từ ăn cơm.

Thấy con gái có thái độ lạnh nhạt tựa như chuyện không liên quan đến mình như vậy, ba Phương buông chén đũa xuống, từ giạt mình chuyển thành lạnh lùng, chậm rãi đứng lên, rời khỏi phòng ăn.

"Đồng Ân." mẹ Phương cũng hồi phục tinh thần, gương mặt bất đắc dĩ, giống như rốt cuộc không nhịn được nữa.

"Dạ?"

Mẹ Phương lời nói thâm thía thở dài."Bộ dạng của này con, thật sự không được!"

"Bộ dạng con làm sao?" Phương Đồng Ân ngẩng đầu lên, nhìn mẹ.

"Kể từ sau khi Minh Kiệt rời đi, cả người con cũng thay đổi, mặc dù mọi người đều không nói, nhưng thật ra thì rất lo lắng con." mẹ Phương quyết định dứt khoát nói ra chủ đề mọi người né tránh.

Mặc dù nhìn Đồng Ân bình tĩnh như bình thường, nhưng mà cái không bình thường trên người cô nếu nói là bình thường, thì là hành vi rất quái dị.

"Đúng! Chị hai, cảm giác anh Minh Kiệt vừa đi, linh hồn chị cũng bị anh ấy mang đi, không khí rất trầm lắng."

"Em gái, Lê Minh Kiệt có thể là việc học quá bận rộn, cho nên mới không liên lạc với em, em có thể tỉnh táo lại nhanh lên một chút không? Chị thà rằng nhìn em học tập tệt hại, cũng không muốn nhìn em hiện tại không cười, không có bộ dáng ấm áp." Mau mau trả sự điên cuồng lại cho em gái cô đi!

"Thật xin lỗi." Biết tất cả mọi người đều lo lắng cho cô, Phương Đồng Ân tự trách nói xin lỗi.

Cô đương nhiên biết nửa năm qua mình không bình thường như thế nào, trông rỗng, đối với chuyện gì đều không có nhiệt tình, cho dù muốn đè nén che dấu, như thế nào cũng không khống chế được, đã quên đi như thế nào là vui vẻ, như thế nào là cất tiếng cười to.

4.2

Editor: Penicillium

Đột nhiên, ba Phương lạnh lùng đi vào phòng ăn, đi tới bên cạnh Phương Đồng Ân, đem bưu thiếp trên tay vứt xuống mặt bàn trước mặt cô, lại không nói lời nào ngồi trở lại chỗ ngồi, cầm chén đũa lên, tiếp tục ăn cơm.

Liếc bưu thiếp một cái, thân thể của cô trong nháy mắt rung động, hai mắt sáng lên.

Kích động cầm bưu thiếp lên, nhìn bút tích quen thuộc, đôi mắt cô không nhận được hồng lên, "Lê Minh Kiệt gửi tới." Hơn nữa bên trên ghi là một tháng trước."Ba, tại sao ba lại đem bưu thiếp cậu ấy gửi cho con giấu đi, không lấy cho con xem?"

Mặc dù phía trên chỉ có mấy hàng chữ ngắn ngủn báo bình an cùng mọi người, nhưng mà tâm tình của cô vẫn trở nên vô cùng hưng phấn.

Thì ra là cậu có gửi tin về, mặc dù chỉ là bưu thiếp, nhưng. Thế nhưng nói lên rằng cậu không có quên cô, cũng không có quên mọi người.

"Bởi vì ba khó chịu." ba Phương lạnh lùng nói, rồi lại vùi đầu ăn cơm.

"Ba nói cái gì cơ?" Phục hồi tinh thần lại, Phương Đồng Ân không khỏi hoài nghi, mình có nghe lầm hay không?

Bởi vì khó chịu? Ba nói như vậy là sao? Ba đang khó chịu cái gì, mà phải đem tấm bưu thiếp cô chờ đợi đã lâu này giấu đi, hại cô mất hồn khổ sở?

"Thằng nhóc kia vừa mới rời khỏi, tâm hồn con liền chạy theo cậu ta, ba có cái gì để vui

mừng?" ba Phương buồn buồn oán trách, "Chỉ là một thằng nhóc, thế nhưng lại làm cho con có dáng vẻ mất hồn, ban đầu khi nghe được cậu ta muốn đi cũng như vậy, khóc đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, hừ, cậu ta cũng không phải là không trở lại, thế mà lại giống như là đến chết cũng không gặp lại nhau, trở nên trầm lặng, ba làm sao có thể vui mừng cho được?"

Nhìn thái độ và cảm xúc của con gái qua nửa năm này, thân là ba ba, coi như có thích thằng nhóc Minh Kiệt kia đến thế nào, đương nhiên vẫn sẽ không thể vui mừng nổi. Trên thực tế, ông là đang ghen.

"Con. Con đâu có mất hồn đâu chứ?" Phương Đồng Ân lớn tiếng thanh minh cho bản thân.

"Đâu có? Con xem lại chính mình ấy, thái độ bây giờ cùng với mới vừa nãy kém xa bao nhiêu? Cũng chỉ là một tấm bưu thiếp, thì có thể làm cho con cười được như vậy." ba Phương bất mãn nói.

"Con. Con."

"Con cái gì? Nếu không phải là nhìn thấy con khó chịu như vậy, ba vốn là cực kì không muốn đem bưu thiếp ra, chẳng qua là ba cảnh cáo con, bắt đầu từ hôm nay, nếu là thư của thằng nhóc kia gửi tới, ba nhất định sẽ đều giấu tất cả đi."

Phương Đồng Ân bĩu môi, vội vàng đem bưu thiếp giấu ở phía sau mình, sợ ba cô đổi ý, lại tịch thu nó.

"Còn nữa, lần này đi nước Mỹ, nếu như có cơ hội, đi thăm cậu ta một chút, thuận tiện bỏ bộ dáng trầm lặng này của con đi, từ nay trở về sau, nếu là còn chết dờ sống dờ, ba liền đánh con một trận."

Chẳng qua là một thằng nhóc chưa mọc đủ lông, vậy mà lại dễ dàng bắt cóc trái tim con gái cưng của ông, ba Phương thật là tức đến xoắn cả ruột.

Dù thích như thế nào, tán thưởng Minh Kiệt như thế nào, chỉ cần vừa nghĩ tới cô con gái cưng ông thương yêu từ nhỏ bây giờ lại có mối tình đầu yêu không tự chủ được, ông liền khó chịu không thôi.

Người ta nói, con gái là người yêu đời trước của ba, mặc dù dạy con gái cũng có nhiều lúc nghiêm khắc, nhưng tình cảm và sự bảo vệ đối với các cô là không ai có thể so sánh được.

"Thật xin lỗi, ba!" Phương Đồng Ân áy náy nhìn ba mình.

"Hừ, coi như con thi đậu trường đại học tốt, lại lấy danh nghĩa trường học tham gia thi đấu, ba tạm thời không so đo cùng con, nhưng mà ba cảnh cáo con, nếu sau khi trở về con vẫn không bình thường một chút, lần sau ba sẽ không cho phép con liên lạc cùng thằng nhóc kia, nghe rõ chưa?" ba Phương bắt mẫn dùng lỗ mũi phun khí tức.

"Vâng" Khẽ nhếch khóe miệng, cô thận trọng lấy bưu thiếp đầu ở phía sau lưng ra.

Chỉ là những câu chữ đơn giản về nỗi nhớ người nhà và báo bình an, quan trọng nhất là, phía trên đó còn có địa chỉ hiện tại mà Minh Kiệt ở.

Có thể gặp mặt, cô có thể đi gặp cậu rồi. Tách ra nửa năm, cô rút cuộc cũng có thể đi gặp cậu, thuận tiện cùng cậu ta tính sổ thật tốt!

Tuyết theo gió bay lả tả, ngồi ở trong xe Lê Minh Kiệt một tay để bên cửa sổ, chống cái trán, nghe thư kí bên cạnh đang báo cáo ngắn, tâm tình có vẻ phiền não.

" Ý chủ tịch là, nếu như chương trình học của cậu đã đến lúc, ông ấy hi vọng cậu đón nhận toàn bộ công việc, để cải thiện quá trình thích ứng với các kế hoạch của công ty. Mặt khác, mẹ của cậu cũng hi vọng cậu sẽ phụ trách quản lý hết tất cả sự vụ. Nói cách khác, hai vị chủ tịch hi vọng cậu có thể đem thời gian phân chia xong, bất luận bắt tay vào làm bên nào trước cũng không thành vấn đề, chỉ cần cậu có thể đón nhận cả hai bên, bọn họ không thềm để ý người nào trước người nào sau." Thư ký chuyên nghiệp bình tĩnh báo cáo.

"Bọn học không biết rằng tôi vừa mới báo cáo xong luận văn, đang định trở về sao?" Tầm mắt đặt ra ngoài cửa sổ, giọng điệu Lê Minh Kiệt lạnh nhạt.

"Hai vị chủ tịch biết rõ việc học của cậu nặng nề, nhưng bọn họ tin tưởng bằng năng lực của cậu, nhất định có thể vượt qua dễ dàng, về chuyện trở về, bọn họ hi vọng cậu có thể đợi đến lúc đón nhận lấy tất cả trách nhiệm, sau khi tất cả đã ổn định,mới tính đến việc này." Thư ký cung kính truyền đạt.

Sau khi tất cả ổn định? Cái này không phải là nói cậu phải đón nhận tất cả công việc của bọn họ hay sao? Nói cách khác, trong vài năm cậu cũng đừng nghĩ trở về thì đúng hơn.

Đôi mắt sắc bén chậm rãi toát ra ánh nhìn bất mẫn và lạnh lẽo, nét mặt Lê Minh Kiệt càng thêm tối tăm, không chút khách khí mở miệng, "Đi nói cho bọn họ biết, đừng cho là tôi đồng ý đón nhận công ty của bọn họ, mà bọn họ có thể tùy tiện đòi hỏi, sai khiến tôi, muốn về hưu, vui vẻ sinh sống, cũng phải xem tôi có nguyện ý hay không."

Nghe được lời cảnh cáo của cậu, thư ký không nhin được len lén khẽ động khóe miệng.

Hai vị chủ tịch quả thật quá nóng lòng, vội vã giao toàn bộ công việc lại cho con trai, chỉ là trái lại, cái này không phải là một loại công nhận cùng khẳng định sao?

Ngay cả thư ký cũng đối với vị nhỏ tuổi hơn bên cạnh, có năng lực làm việc siêu tốt, có cái nhìn và nhận thức chuyên nghiệp, cùng với thái độ làm việc tinh táo trầm ổn cảm thấy bội phục, cô tin tưởng cậu tuyệt đối có tư cách đón lấy chức vụ các bộ phận công ty.

"Tôi biết rồi, tôi sẽ thay cậu biểu đạt với hai vị chủ tịch cái nhìn của cậu đối với tốc độ và các vấn đề thừa kế."

"Còn chuyện vé máy bay, hạn cho cô giải quyết trong một tuần, tôi muốn trở về nhanh một chút." Lê Minh Kiệt nhắc nhở lần nữa, giống như từ đầu tới cuối điều cậu quan tâm nhất là lúc nào mới có thể rời đi mà thôi.

"Chuyện này. Tổng giám đốc, về cái này, sợ rằng ở trong một tuần thì không cách nào xong." Thư ký lộ vẻ mặt bị làm khó.

"Cô nói cái gì?" Ánh mắt âm trầm bắn thẳng tắp về phía thư ký, cậu phát hiện mình đã kiềm chế tới cực hạn.

"Là thế này , hai tháng trước cậu đồng ý với ba cậu sẽ tham gia đại hội tổng công ty định kỳ, tôi lấy hiểu biết của mình về tiến độ và quá trình, đại hội sẽ cử hành vào tuần sau, trong khoảng hai tuần lễ."

Sắc mặt của Lê Minh Kiệt càng lúc càng khó coi.

"Sau khi kết thúc đại hội định kỳ, cậu còn phải tham gia hội nghị mở rộng thị trường ở công ty mẹ cậu, tất cả quản lý và nhân viên đều sẽ có mặt, hội nghị lần này còn nói lên rằng tất cả quyền phân công thương phẩm đều nằm trong tay cậu, nói cách khác, đây cũng là một cuộc hội nghị không thể không tham gia, giống như cuộc hội nghị kéo dài hai tuần lễ kia." Thư ký ngẩng đầu lên, cứng rắn chống lại cặp mắt kinh người kia.

Cái này không phải nói rằng cậu thật vất vả mới nặn ra được một tháng nghỉ. Bị hăng mắt rồi?

Mới tròn mười tám tuổi cậu liền phải đón lấy những công việc này, ba mẹ cậu thật đúng là coi trọng cậu! Lê Minh Kiệt đôi tay nắm thành quyền, lửa giận cháy điên cuồng ở trong ngực.

Cậu muốn đi, muốn rời đi nơi này, cậu hỏi hạn mình đã quyết định làm những thứ này.

Tinh thần của cậu đã đạt tới ranh giới điên cuồng, tâm tình lo âu, tràn đầy chán ghét.

Tại sao cậu lại quyết định muốn làm những thứ này? Tại sao cậu lại chọn rời Đài Loan tới đây đi học? Tại sao cậu lại muốn tiếp nhận và quản lý công ty của ba mẹ? Cho dù cậu có tinh táo như thế nào đi nữa, năng lực tốt như thế nào đi nữa, nhưng mà cậu cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười tám tuổi. Cậu thật sự rất nhớ Đồng Ân, rất nhớ.

"Tổng giám đốc?"

Cảm xúc tụt thấp mắt thấy sắp không giữ được mắt, càng không thể ngăn được, Lê Minh Kiệt biết tình huống bây giờ của mình hỏng bét ra sao.

Sau khi cậu tới nước Mỹ nửa tháng, liền hối hận, hơn nữa là vô cùng hối hận, đồng thời phát hiện thì ra mình không kiên cường giống như suy nghĩ vậy, cũng sẽ lệ thuộc vào người khác.

Vì không để cho mình đổi ý, không cho mình cơ hội kích động bỏ đi, sau khi cậu đến nước Mỹ, hoàn toàn không liên lạc với bất kỳ ai có thể làm cậu quyến luyến, không gọi điện thoại, không gửi thư, thậm chí không cần nghe bất kỳ cuộc gọi nào, bởi vì rất sợ bất kỳ âm thanh nào hoặc chỉ một câu chữ cũng có thể đánh tan định lực cùng sự kiên trì của cậu.

Lần đầu tiên chân chính xa xôi chia lìa, tiếp nhận loại khảo nghiệm tách ra này, cậu mới phát hiện rằng mình lệ thuộc đến cỡ nào vào người kia.

Vì để chính mắt thấy được cô, hoàn toàn ở bên cạnh cô, cảm nhận cô làm bạn bên cạnh, sự tồn tại của cô, tự tay đụng vào cô. Cậu cố gắng hoàn thành việc học bận rộn trước thời gian, để cho mình có nhiều hơn một tháng nghỉ, không kịp chờ đợi muốn được trở về.

Thì ra là trải qua sáu năm chung sống, cậu đã đi tới trình độ không cách nào dứt bỏ cô được, tình bạn từ lâu đã thăng hoa thành một loại tình cảm khác, ngay cả cậu cũng không thể không chế, chỉ muốn một mình đoạt lấy.

Cho đến khi tách ra, sẽ không còn được gặp mặt, cậu mới không thể không đối mặt, thừa nhận loại đau khổ này.

Cậu rất nhớ từng phút từng giây bên cạnh Đồng Ân, nỗi nhớ cô luôn dễ dàng khơi gợi lên nóng nảy và háo hức của cậu, nỗi nhớ dễ dàng nhìn thấu tâm tư của cậu đối với Đồng Ân, nỗi nhớ dễ dàng cảm nhận được khổ sở hoặc vui sướng của cậu.

Cho nên. Cho nên cậu thật đáng chết khi không thể trở về?

Không thể trở về, không thấy được cô nữa Cậu đã đạt tới cực hạn.

Chương 5

"Lạnh quá...phù...phù!"

Phương Đồng Ân ngồi trên một cái ghế ở Cao ốc gần đó, hai tay đặt ở bên miệng không ngừng hà hơi, mặc dù đã mặc áo khoác lông cũng không đủ để chống lại cái lạnh hoành hành, thân thể nho nhỏ đang run rẩy không ngừng. Mắt thường xuyên nhìn về phía ngã tư đường.

"Sao. Sao giờ này rồi còn chưa trở về? Lạnh quá." Hàm răng cô không ngừng run lên cầm cập, cô xoa xoa hai bàn tay trông rất đáng thương, trong đôi mắt hiện lên sự do dự và không dám chắc.

Bàn tay cô run rẩy luôn vào trong túi áo lấy bư thiếp ra, xác nhận lại địa chỉ một lần nữa.

"Rõ ràng chính là chỗ này, không sai mà. Làm sao còn chưa xuất hiện?"

Vừa mới tới Mĩ, sau khi chủ đơn vị đưa đến khách sạn, cô vội vàng ném hành lý vào trong phòng, ngay sau đó liền lao ra khỏi khách sạn, ngồi xe mất ba giờ đồng hồ từ thành phố chạy tới nơi này.

Cô đã xác nhận tuyến đường đi cùng nhân viên khách sạn, cũng không có bất nhầm xe hay đi sai đường, sao giờ vẫn không tìm được Minh Kiệt?

Phương Đồng Ân buồn bã quay đầu nhìn về phía tòa Cao ốc, lại đảo mắt nhìn người bảo vệ đứng trước cổng.

Tòa Cao ốc này có lẽ là nơi ở của những người giàu có! Vì vậy không có người quen, cho dù có bư thiếp nhưng lại không có sự cho phép của hộ gia đình ở nơi này thì đừng nói là đi vào, ngay cả hỏi cũng không cho hỏi, làm hại cô không cách nào xác định là mình đã đi đến đúng nơi không.

"Nếu như trên bư thiếp này có ghi cả số điện thoại thì tốt rồi." Cô bất mãn nói thầm, nếu như vậy thì có thể gọi điện thoại trực tiếp cho Minh Kiệt.

Nếu như anh ta có lưu lại số điện thoại bàn thì tốt rồi, ít nhất là cô có thể gọi thử một chút, bởi vì bác quản gia cũng đi theo Lê Minh Kiệt tới, nếu như bác quản gia có ở trên lầu thì bác chắc chắn sẽ xuống đây dẫn cô lên, mà không để cho cô như tên ngốc thảm thương ngồi ở chỗ này phải chịu gió tuyết tàn phá.

"Thật sự. . . . Lạnh quá. . . ." Thân thể không ngừng run rẩy, Phương Đồng Ân cảm giác mình sắp biến thành cây cột băng mất rồi, hai chân tê cứng đến không còn cảm giác nữa.

Rốt cuộc. Lúc nào thì tên Minh Kiệt kia mới trở lại?

Ngồi mười mấy tiếng máy bay tới nước Mỹ, lại như ngựa không ngừng vó chạy tới đây, thành thật mà nói, cô mệt muốn chết rồi.

Nhưng là vì thấy nhớ hần, cô kiên cường giữ vững tinh thần, lấy lại sức lực trong nháy mắt, lắc lắc đầu, giữ vững tinh táo, rất sợ không để ý một giây mà bỏ lỡ anh.

Phương Đồng Ân cuộn thân thể lại, trong lòng van xin ngàn lần cái tên thói tha chết dẫm kia xuất hiện nhanh lên một chút đi!

Một chiếc xe ô tô dừng lại vững vàng ở cửa tòa Cao ốc, bảo vệ nhanh chóng tiến lên, cung kính mở cửa xe.

"Tổng giám đốc, tám giờ sáng thứ hai tuần sau tôi lại tới đón anh." Thư ký lễ độ nói.

Sắc mặt Lê Minh Kiệt cực kém bước ra khỏi xe, không chút do dự bước về phía trước.

Thư ký đóng cửa xe, xe hơi rời đi ngay lập tức.

"Lê tiên sinh." Cảnh vệ vội vàng gọi.

Anh miễn cưỡng dừng bước, xoay người lại.

"Thành thật xin lỗi, đã làm phiền anh, chẳng qua là có một vị tiểu thư ngồi trên chiếc ghế gần đây chờ anh hai giờ rồi, bởi vì anh cũng không nhắn lại là sắp có khách, nên tôi không dám để cho cô ấy đi vào."

Có khách? Lê Minh Kiệt nhú mày, không nghĩ ra rốt cuộc là ai đến tìm anh.

Ở trường học, mặc dù anh cũng có bạn, nhưng mà vì chương trình học và công việc bận rộn, nên ít có cơ hội giao tiếp cùng với người khác, coi như là quen biết, cũng không cần phải biết nơi ở của anh.

Chẳng lẽ là người của cha mẹ anh cử tới?

Anh nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn tuyết đang bay ở trên đầu.

Ngồi đợi anh ở bên ngoài hai giờ?

Rốt cuộc là ai? Chuyện quan trọng đến mức nào mà phải kiên trì đợi ở dưới đêm tuyết chờ anh trở về?

Điên rồi sao?

"Tôi biết rồi." Lê Minh Kiệt vừa đi về phía ngã tư đường, vừa nhìn trái phải xung quanh.

Sau đó anh nhìn thấy được, trên chiếc ghế ở ven đường có một quả cầu to màu trắng đang liều mạng run lên.

Bảo vệ nói có khách. Chính là quả cầu này sao?

Anh không xác định đi qua, đặt câu hỏi bằng tiếng Anh, "Xin hỏi."

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, ngôn ngữ lại xa lạ, Phương Đồng Ân toàn thân run rẩy dừng lại động tác chà xát hai tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, thoáng đẩy mũ lông ra, trợn to hai mắt bất mãn.

"Cậu. Cậu thật là chậm chạp! Minh Kiệt thôi tha, làm gì mà bây giờ mới. mới trở về? Cũng không để lại số điện thoại, hại tôi bị lạnh muốn chết." Cô đáng thương, vô tội, cùng lắm thương oán giận, hàm răng run lên không ngừng.

Nhìn đôi mắt giận dữ đáng thương, nghe lời trách mắng chỉ người kia mới có thể nói. Trong nháy mắt, Lê Minh Kiệt không khỏi hoài nghi, không phải là mình nghe nhầm chứ?

Không phải là vì anh rất nhớ Đồng Ân, mà trong khoảng thời gian ngắn ngộ nhận người trước mắt là cô?

Cô và anh cách nhau rất xa, cô làm sao. Làm sao có thể xuất hiện ở đây? Làm sao có thể gần trong gang tấc như vậy?

Anh. Anh xuất hiện ảo giác rồi hả ?

Về mặt anh kinh ngạc, không dám tin trợn to mắt, nhìn đôi mắt trong trẻo ẩn chứa bất mãn , cảm giác nhịp tim trở nên dồn dập.

"Đáng ghét chết đi được, nơi này làm sao lại. lạnh như thế? Lạnh chết người rồi, tôi còn tưởng rằng tuyết rơi là một việc vô cùng. vô cùng tuyệt vời, thì ra là đáng sợ như vậy." Cả người cô đều muốn đóng băng.

Nhìn anh có bộ dạng giống như gặp quỷ, Phương Đồng Ân có chút buồn cười. Ha ha, chưa từng nhìn qua nét mặt buồn cười như vậy của cậu ta, cô ngồi ở chỗ này đợi đã hai giờ, rốt cuộc cũng có chút đáng giá.

Nhưng. Nhưng mà thật sự là quá lạnh rồi, cô không muốn nán lại chỗ này thêm một giây nào nữa.

"Này! Tên đáng ghét, tôi lạnh muốn chết rồi, rốt cuộc lúc nào thì cậu mới chịu phục hồi tinh thần lại đây?"

Cô muốn đứng lên, nhưng chân bị đông cứng hoàn toàn không nghe sai bảo, cả người cứng đờ té thẳng xuống mặt đất. Vẫn đang trong kinh ngạc Lê Minh Kiệt vừa đứng lúc vươn tay, ổn định thân thể của cô, nghi ngờ mở miệng, "Đồng. Đồng Ân?"

"Đúng rồi! Là tôi á! Thật tốt là cậu đỡ được tôi, nếu không tôi đã bị ngã ra trên mặt tuyết rồi." Phương Đồng Ân kéo xuống mũ lông, lộ ra khuôn mặt nồng đậm trách cứ.

"Đồng Ân?" Anh lảm bảm, không hiểu nhìn cô gái trước mặt.

"Cậu rất quá đáng đó! Quá lâu không liên lạc với tôi rồi, ngay cả điện thoại cũng không gọi, còn có thư nữa, không phải tôi bảo cậu phải nhớ viết thư cho tôi sao? Tại sao lâu như vậy mới gửi bưu thiếp? Quá đáng hơn là, cậu vậy mà lại không lưu số điện thoại cho tôi, hại tôi muốn tìm cậu cũng không biết hỏi ai cả. Lê Minh Kiệt, cậu không giữ lời hứa."

Cô rất muốn nghiêm mặt lại, hung ác mắng anh một trận, trút ra uất ức nửa năm qua, nhưng. nhưng vừa thấy được anh, thái độ liền mềm đi, rất nhiều lời thậm chí không nói ra được.

Nhìn thấy anh rồi, gặp được anh rồi, nghe được tiếng nói của anh rồi, xác định. xác định anh trừ gầy đi một chút, xem ra mọi thứ cũng không tệ lắm, hơn nữa dường như anh lại cao thêm, trở nên thành thực hơn rất nhiều, hoàn toàn giống người lớn.

"Đồng Ân." Dường như tất cả sức lực trong nháy mắt đông lại, mang suy nghĩ lơ lửng và tia không xác định trở về, trong mắt Lê Minh Kiệt bắn ra tia sáng, hai mắt u ám đổi thành sáng ngời, tâm tình kích động, tràn đầy vui sướng.

Anh cầm lấy tay cô, cô đang ở trước mắt của mình, không phải anh bị ảo giác, không phải

là anh nghe nhầm, cô. Đồng Ân của anh ở trước mắt anh.

Bất ngờ, anh kéo cô vào trong ngực, ôm lấy cô thật chặt, sợ rằng giây phút sau cô sẽ biến mất như chưa gặp mặt.

"Này, tôi sắp không thể thở nổi rồi." Phương Đồng Ân không thể phản ứng lại trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy thật đau, bị ôm thật chặt, nhưng mà cũng thật ấm, thật nóng.

Thật không hiểu nổi, mặc dù trời đang rét lạnh, mặt của cô lại đỏ, cổ cùng bên tai cũng đỏ ửng hết, ngực hơi hơi nóng lên.

Vừa lạnh, vừa nóng, vừa bị đóng băng, vừa bị lửa đốt, cô cảm nhận được sự trái ngược của nhiệt độ, không nén được có một tí ti là không tự nhiên và khó chịu.

Phương Đồng Ân cắn môi, trong mắt lóe lên ánh sáng mềm mại cố lấy can đảm, sợ hãi từ từ vươn tay, học theo anh, hai tay nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy phần eo của anh, nín lấy thật chặt áo khoác ngoài của anh, lại trịnh trọng nói.

"Tôi rất nhớ cậu. Rất muốn, rất muốn. Minh Kiệt thôi tha, cậu thật đáng ghét." Nhắm mắt lại, đầu của cô dựa vào trong ngực của anh, cảm nhận nhiệt độ làm đốt cháy hai gò má và ngực của cô.

"Đồng Ân, Đồng Ân." Lê Minh Kiệt ôm người trong ngực, lộ ra nụ cười vui sướng, "Tôi cũng vậy rất nhớ cậu. Vô cùng, vô cùng nhớ cậu."

5.2

Editor: penicillium

Ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào trên mặt Phương Đồng Ân, khẽ làm đau đôi mắt đang nhắm chặt của cô.

Chênh lệch múi giờ hơn nữa lại lặn lội đường xa, cô ngủ suốt cả hai ngày mới khôi phục lại chút tỉnh táo.

Từ từ mở mắt, trần nhà cao ngất, trang hoàng tráng lệ, trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết mình đang ở đâu, đầu trống rỗng.

Một lát sau, rốt cuộc cô nhớ được cái gì đó, lập tức ngồi dậy, vội vàng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong căn phòng rộng lớn.

"Minh Kiệt?"

Không có ai đáp lại, chỉ có củi bị đốt trong lò sưởi âm tường thỉnh thoảng phát ra một chút âm thanh.

Cô xuống giường, bàn chân đạp lên tấm thảm ấm áp, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

"Minh Kiệt?"

Bên trong phòng vắng vẻ yên tĩnh, nhưng lại có nhiệt độ hết sức ấm áp.

Cô đi đến phòng khách, ngửi được mùi thơm của vị bánh bao phô mai, đồng thời cũng bắt đầu cảm thấy đói bụng.

Quản gia đi ra khỏi phòng ăn, hiền lành mở miệng, "Phương tiểu thư."

"Bác quản gia, đã lâu không gặp." Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, Phương Đồng Ân cười chào hỏi.

Quản gia mỉm cười nói. "Cô nhất định là thấy đói bụng rồi phải không? Mời đến phòng ăn dùng cơm."

"Dạ được, cảm ơn bác. Cho cháu hỏi Minh Kiệt đi đâu rồi?" Cô vừa đi đến phòng ăn vừa hỏi, cảm giác mình sắp đói đến bất tỉnh.

"Hôm nay có một cuộc họp cậu chủ cần phải chủ trì, cho nên cậu ấy đã đi từ sáng sớm rồi." Quản gia lục tục đem canh nóng, trứng chiên và chân giò hun khói nóng hổi đặt ở trước mắt của cô.

"Đi làm?" Cô nhanh chóng đưa thức ăn vào trong miệng.

"Cậu chủ nói nếu như cô tỉnh dậy, muốn tôi nhắn cho cô, cậu ấy sẽ về muộn một chút."

"À!" Cô có thể nhân lúc này trở về khách sạn một chuyến, đã hai ngày không trở về, nói không chừng chủ đơn vị phát hiện không thấy cô, còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện gì mất? Hơn nữa, thời gian tới lúc thi đấu chỉ còn có năm ngày, đầu tiên cô cần phải lắp ráp được mô hình, nếu không sẽ không còn kịp nữa.

Cố gắng nhai thức ăn, Phương Đồng Ân không quên cẩn thận quan sát nhà của Lê Minh

Kiệt.

Mặc dù trang trí trong nhà không thể nói là tráng lệ, thiết kế đơn giản nhưng lại rất phong cách, hơn nữa vừa bình thản lại có đồ gia dụng mắc tiền. Chắc, cuộc sống người này thật là xa xỉ.

Có cả cửa sổ sát đất, cộng thêm đây là tầng hai mươi, làm cho người ta chỉ cần ở trong nhà liền có thể thu hết cảnh trí phồn thịnh của thành phố vào mắt.

Phòng lớn nên rất thích, không hoàn hảo duy nhất chính là quá lạnh lẽo buồn tẻ, thiếu đi sức sống.

Phương Đồng Ân tin tưởng, trừ ngủ ra, Minh Kiệt cũng có rất ít cơ hội hưởng thụ.

Điều này cũng nói ra một vấn đề khác, cuộc sống cậu đang sống ở đây nhất định là rất bận rộn.

Nghĩ tới đây, cô liền tốt bụng quyết định miễn cưỡng tha thứ cho sai lầm không liên lạc của cậu.

Thử nghĩ mà xem, vừa muốn làm việc lại vừa muốn đi học, thời gian ngủ mỗi ngày cũng có vẻ xa xỉ, đâu còn dư thừa để làm những chuyện khác?

Phương Đồng Ân thở dài, "Bác quản gia, Minh Kiệt ở chỗ này rất vất vả nhỉ!"

"Đúng vậy, cậu chủ có thói quen ôm vào mình tất cả trách nhiệm, cho nên rất lâu rồi cũng chưa được nghỉ ngơi."

"Thật sao? Khó trách hơi sức để cậu ta viết thư cho cháu cũng không có." Được rồi! cô là người rất rộng lượng, quyết định tha thứ cho cậu ta.

Nghe được lời làm bầm lầy bầu của cô, trong mắt quản gia lóe lên một tia hiểu rõ, nhưng mà không nói ra miệng.

Ông cũng không thể nói cho Phương tiểu thư biết rằng, cậu chủ không liên lạc với cô, là vì sợ sẽ càng nhớ cô hơn.

"Đồng Ân."

Nghe được tiếng gọi gấp gấp lo lắng truyền đến từ phòng khách, cô vội nuốt ngụm canh

trong miệng, đáp lại, "Ồ đây."

Lệ Minh Kiệt vọt vào phòng ăn, mang về mặt lo lắng đi tới bên cạnh cô.

"Sao trở về sớm vậy? Tôi nghĩ nếu nói là hội nghị, phải qua một thời gian rất dài mới có thể kết thúc." Cô mỉm cười nói.

Thấy cô, lúc này Lệ Minh Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt từ từ hòa hoãn, "Tôi vào trong phòng của cậu, lại thấy cậu không có trong đó, cho là cậu đã đi mất."

Hội nghị của công ty đúng là không phải trong thời gian ngắn là có thể kết thúc, nhưng không có nghĩa là người thừa tiếp nhận vị trí Tổng giám đốc như cậu phải tham dự toàn bộ hành trình.

Hơn nữa cậu biết cô đang ở bên trong chính ngôi nhà của mình, làm sao có thể bỏ qua thời gian chung đụng cùng với cô chứ?

"Tôi vốn định sau khi ăn xong bữa sáng rồi đi một lúc." Phương Đồng Ân nhú mào, đứng lên, dùng ống tay áo lau lau mặt của cậu, "Cởi áo khoác ngoài xuống đi đã, tuyết trên bả vai cậu tan rồi, tóc cũng ướt rồi, rất dễ bị cảm."

Lệ Minh Kiệt nhú chặt chân mào, hỏi "Cậu phải đi? Đi đâu?"

"Trở về khách sạn! Cậu quên sao? Tôi tới nước Mỹ là cơ hội do trường học cung cấp, phải tham gia thi đấu, nhưng hành lý của tôi còn đang ở bên trong phòng khách sạn, chưa sắp xếp lại, ngay cả mô hình trận đấu cũng chưa làm tốt, nếu như tiếp tục tham gia, khẳng định ngay cả tư cách dự thi cũng không có."

Mặc dù cô rất muốn có thêm một ít thời gian bên cậu, nhưng chuyện nên làm vẫn phải làm, cũng không quên trường học đặt lên cô bao nhiêu kỳ vọng, còn có khích lệ của các bạn học, hơn nữa bây giờ cô rất có ý thức trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không vì vui đùa và hưởng thụ mà vứt bỏ nhiệm vụ này.

"Trở về khách sạn? Hành lý?" Nhú mào, Lệ Minh Kiệt an tâm thở phào nhẹ nhõm.

"Dĩ nhiên, này, chẳng lẽ cậu nghĩ tôi còn là một đứa ngốc chỉ biết chơi đùa, không trưởng thành chút nào sao chứ? Hừ, cậu không ở bên cạnh tôi, cho nên nhất định không biết, nói cho cậu biết, tôi hiện tại cực kì lợi hại, chẳng những lấy thành tích đứng thứ ba đồ vào đại học, còn là sinh viên ưu tú có tư chất nổi trội trong mắt mọi người." Phương Đồng Ân dương dương đắc ý mà nói.

"Đúng thứ ba? Sinh viên có tư chất nổi trội? Cậu? Cậu nói là Phương Đồng Ân sao? Là Phương Đồng Ân tôi biết sao?" Điều này quả thật là hù được cậu.

"Này, cái vẻ mặt này của cậu là sao? Xem thường tôi sao? Đúng vậy! Chính là tôi, hiện tại tôi làm bài tập rất tốt, nếu không sao có tư cách tham gia cuộc thi thiết kế quốc tế? Bạn thân của cậu tiến bộ, có cảm thấy rất vinh quang hay không?" Nhìn mặt cậu nghi ngờ, cô tức giận kêu lên.

"Thật sao? Thì ra là đoạn thời gian này tôi không ở bên cạnh cậu, cậu thay đổi nhiều như vậy."

"A... . . . Dĩ nhiên." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nét mặt của cô trở nên mất tự nhiên.

Cũng không thể thừa nhận với cậu, cô sợ dĩ cố gắng như vậy, tất cả đều bởi vì không có cậu ở bên, mà vì giải quyết nỗi nhớ tịch mịch, cho nên mới đem toàn bộ tâm tư đặt trên sách vở!

Nếu như cô thừa nhận như vậy, nhất định sẽ bị cậu cười nhạo.

"Xem ra không có tôi, hình như cậu vẫn sống tốt." Ngay cả đọc sách cũng rất tốt, làm cho cậu có chút ghen ghét.

"Cái gì?" Phương Đồng Ân nhìn chằm chằm vẻ mặt mất mát của Lê Minh Kiệt, hoàn toàn không hiểu nổi.

"Bởi vì tôi làm bài tập tốt, lại thường xuyên ở bên cạnh cậu, mới hình thành thói quen lệ thuộc và lười biếng cho cậu, nhưng khi tôi không ở đây, cậu liền có thể quyết tâm tự mình độc lập. Nói như vậy, dường như học lực tệ hại trước kia của cậu, tất cả đều là do tôi hại cậu."

Cố ý nửa năm ở đây không liên hệ với cô, là sợ chỉ cần mình vừa được biết tin tức của cô, sẽ không có cách nào chống cự lại nỗi nhớ nhung đối với cô, Lê Minh Kiệt không nghĩ tới cô sẽ thay đổi nhiều như vậy, hơn nữa loại thay đổi này lại có ích với việc trưởng thành của cô. Biết được điều này, tâm tình của cậu chợt trở nên phức tạp.

Đây là cái chuyện hoang đường gì vậy? Đây là lối nguy biện ở đâu ra? Khóe miệng Phương Đồng Ân muốn co rút.

"Nửa năm cậu lại thay đổi nhiều như vậy, nếu như là ba năm, năm năm mà nói, thì không chừng cậu sẽ trở nên càng thêm ưu tú so hiện tại." Cậu thở dài cảm khái.

Cô nhìn Lê Minh Kiệt một cách nghiêm túc, một cổ tức giận không kìm được thoát ra, hai tay nâng gương mặt của cậu, hung tợn nói: "Đừng nói với tôi đây là lời nói thật lòng của cậu, tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám dối xử với tôi như vậy, nhất định phải chết, nhất định từ đó tôi cũng sẽ không để ý tới cậu nữa! Cậu cũng không biết, không có cậu ở bên cạnh tôi, tôi có bao nhiêu khổ sở, không chỉ nhớ cậu, còn có thật nhiều lời nói muốn nói với cậu, hy vọng có thể cùng cậu chia sẻ, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới không thấy cậu, trong lòng thực sự rất khó chịu."

Cô không hề phát hiện, những lời nói lúc này có bao nhiêu khác thường và mập mờ.

Loại cảm xúc nhớ nhung này, loại trình độ lệ thuộc này, loại thái độ coi trọng này. Cô và cậu đã không còn là bạn bè đơn thuần từ lâu rồi.

Cô không giấu giếm chút nào, vẻ mặt nghiêm nghị của cô, nhìn ở đáy mắt cậu, nghe vào trong tai của cậu, làm cậu cảm thấy vô cùng vui sướng và rung động.

Lê Minh Kiệt vươn tay, thuận thế ôm lấy eo của cô, thân thể hai người càng thêm chặt chẽ, cậu nhìn ánh mắt của cô, từ từ hiện ra tia sáng tỏ diệu dàng lại nóng bỏng khó giải thích.

"Cậu nói những lời này, cũng chính là ý nghĩ của tôi. Nếu như không phải là đột nhiên cậu xuất hiện ở trước mắt của tôi, có lẽ. Hiện tại tôi cũng đang trên đường trở về tìm cậu rồi." Vốn là bị hành trình nghẹt, từ sau khi thư ký nhắc nhở, cậu kiên quyết định cái gì cũng không quản, chỉ muốn trở về bên cô.

Cho dù là một ngày, hai ngày, ba ngày cũng được, cậu quyết định trong thời gian ngắn nhất phải nhìn thấy cô.

"Coi như là cậu còn có chút lương tâm." Phương Đồng Ân không nhận được oán trách.

"Ngoài ra. . . ." Lê Minh Kiệt đột nhiên nghĩ đến cái gì, lộ ra nụ cười gian trá.

"Hả?" Cô đột nhiên có dự cảm xấu.

"Tôi đã xin phép thầy giáo cùng cậu tới nước Mỹ rồi, tôi nói ba mẹ của cậu hi vọng đoạn thời gian cậu ở nước Mỹ này sẽ do tôi chăm sóc, ông ấy đã đồng ý, cho nên đồ dùng thi đấu và hành lý trong khách sạn của cậu, một chút nữa sẽ được đưa đến đây." Nói cách khác, mấy ngày thi đấu này, cô phải ở nơi này, đừng nghĩ rời đi khỏi phạm vi tầm mắt của.

"Người thật ngang ngược, không có hỏi qua ý kiến của tôi, tự mình quyết định, chẳng lẽ cậu không biết từ nơi này tới hội trường thi đấu phải mất ba giờ bắt xe sao? Rất xa!"

"Tôi để tài xế đưa cậu đi." Không sao, nếu như cô chê phiền phức, cậu nguyện ý vì một tháng này, hoặc có thể nói là vì được thăng chức, trong mấy tháng diễn ra trận chung kết, ở vùng xung quanh hội trường mua một căn phòng nữa.

"Hừ, ai thèm xe hơi riêng của cậu!" Mặc dù là như vậy rất hấp dẫn đối với cô, hơn nữa trong khoảng thời gian này cô còn có thể cùng cậu ở một chỗ, không cần tách ra, làm cho cô thấy rất vui, nhưng cô mới sẽ không thừa nhận với cậu.

"Vậy coi như thành là nguyện vọng của tôi, được không? Tôi thật hy vọng khoảng thời gian ở nước Mỹ này của cậu đừng rời khỏi tôi, làm bạn với tôi." Lệ Minh Kiệt lựa chọn thành thật nhận tội, coi như thua, giờ cò trắng đầu hàng trước cũng được, có nhiều thời gian chung đụng một chỗ với cô hơn, đây mới là quan trọng nhất.

"Ách." Phương Đồng Ân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu, không khỏi cảm thấy không được tự nhiên.

Hiện tại khi đối mặt người con trai này. Là người con trai vô cùng quen thuộc. Thế nào bất chợt lại để cho cô cảm thấy có chút xa lạ, có loại cảm giác là lạ?

Giống như là cậu trở nên thật nhiệt tình, thật trực tiếp, tuyệt đối không giống như Minh Kiệt buồn bực mà cô biết, một Minh Kiệt mạnh mẽ , làm cho không ai có thể chống đỡ.

"Được. Được rồi! Nhìn cậu có thành ý như vậy, tôi miễn cưỡng tiếp nhận lời mời của cậu." Gương mặt khẽ nóng lên, cô cúi đầu, tránh đi đôi mắt nóng rực của cậu.

Đột nhiên, gương mặt của cô càng thêm đỏ bừng, ngay cả tim cũng đập gia tốc, thật là nhanh, thật gấp, thật là dọa người.

Cậu. Ôm hông của cô, cự ly cậu và cô thật là gần, quá thân mật.

Chương 6

Thời gian giống như trở lại quá khứ, thói quen ỷ lại quả nhiên là loại hành vi hết sức đáng sợ.

Mấy năm gần bó chung đụng, không thể nào trong một thời gian ngắn mà mất đi, khiến tất cả hành vi trở nên xa lạ và khó chịu.

Trừ bên ngoài càng thêm quý trọng nhau, nếu như nói lệ thuộc vào theo thói quen, nhiều tình cảm trở nên ái muội, tình cảm thay đổi và tầm nhìn cao hơn, càng gia tăng nhận định về những thứ khác.

Ban đêm tuyết rơi nhiều theo gió phiêu tán vào không trung, Phương Đồng Ân hứng thú dâng trào nhìn cảnh tuyết đẹp mê người, bông tuyết lạnh lẽo rơi vào trên gò má ấm áp, làm ướt khuôn mặt của cô.

Lệ Minh Kiệt đứng bên cạnh cô, lộ ra nụ cười ấm áp, cung chiều nhìn cô như đứa bé đang cười không ngừng, mặc cho cô ngây thơ đem tuyết lạnh rơi trên người của cậu.

"Cậu biến thành Người tuyết rồi, tôi là Nàng Tuyết, cậu là Chàng Tuyết." Phương Đồng Ân hài lòng lại hạ hê nhìn mái tóc bạc trắng cùng với tuyết trắng dính đầy lên áo khoác ngoài màu đen của cậu.

Nhìn cô không có chút nào phòng bị mà cười to lên, cậu lộ ra nụ cười gian trá, không khách khí vươn tay, để cho gương mặt đỏ ửng của cô dính sát vào áo khoác ngoài của cậu.

Không nhịn được run lên cầm cập, Phương Đồng Ân không né tránh kịp, cũng không thể đẩy nổi người con trai độc ác trước mặt ra.

Gương mặt ấm áp của cô đụng phải tuyết lạnh, tuyết trong nháy mắt hòa tan thành nước, chậm rãi chảy về phía cổ của cô.

"Lạnh quá!" Cô sử dụng toàn sức đẩy cậu, bắt đắ dĩ cậu vẫn như cũ cũng không nhúc nhích, hại cô như kẻ điên quỳnh lên kêu to, "Lệ Minh Kiệt, buông ra, nhanh lên. Oa! Muốn chảy vào trong quần áo rồi, sẽ lạnh chết á!"

Cậu rất đáng ghét, rất quá đáng, loại chuyện ác như này cũng làm được. Cô sẽ

không thừa nhận mình chính là ác giả ác báo, mà là người đàn ông này thật quá không hiểu được thương hương tiếc ngọc.

Lệ Minh Kiệt vui vẻ cất tiếng cười to, có trời mới biết đã bao nhiêu lâu rồi cậu không cười sảng khoái như vậy.

Thời gian bận rộn ban ngày, cậu mang cô đi dọc theo tất cả con đường của thành phố mới xa lạ, đi vào các cửa hàng chứa đầy những thứ hàng hiệu xa hoa đắt giá, cậu ước gì có thể đem tất cả vật phẩm đắt giá đều để ra trước mắt của cô, chỉ là vì cậu được một nụ cười lúm đồng tiền của cô.

"Cái đó rất đẹp." Phương Đồng Ân chỉ vào tủ kính bên trong một con mèo hình hoa tai không biết là thật hay là giả.

Căn cứ phỏng đoán của cô, chạm tro tĩ mĩ, trông rất sống động, trên người con mèo nhỏ kia còn có một viên kim cương to bằng ngón cái chắc chắn phải là giả, ít nhất là cô chưa bao giờ nhìn thấy một viên kim cương to đến như vậy.

Cho dù có nhìn thấy rồi, cô cũng không cách nào tưởng tượng được nó sẽ đắt cỡ nào, người có nhiều tiền cỡ nào mới có thể đủ năng lực mua nó.

"Con mèo kia?" Lệ Minh Kiệt theo tầm mắt của cô, thấy được đồ mà tay nàng chỉ, "Ừ, quả thật làm đẹp lắm, không biết viên trên người nó là cấp bậc gì?"

"Cấp bậc? Thần kinh, đó là giả á! Làm sao có thể có viên to như vậy? Như vậy chỉ có ở cửa hàng hàng hiệu cực kỳ cao cấp mới có thể xuất hiện, có biết hay không?"

Nếu là cả con đường đều bán mắc như vậy, không phải đại biểu nơi này là thiên đường mua sắm của người có tiền sao?

Cô cũng không phải là người có tiền, Minh Kiệt cũng biết, cho nên không thể nào mang cô đi dạo cái loại cửa hàng đó đâu.

"Đi vào hỏi một chút chẳng phải sẽ biết." Nhìn cô có bộ dáng hình như hết sức yêu thích, Lệ Minh Kiệt đề nghị.

"Nếu như bán năm vạn đồng, tôi liền mua nó." Phương Đồng Ân có mang một chút tiền, đã lâu không mua đồ, mua một tinh phẩm nho nhỏ làm quà tặng cho chính mình, không quá đáng đi!

Đúng rồi, cô quên người con trai bên cạnh này có một trăm vạn ư! Cô nghĩ hung hăng làm hao một khoản của cậu.

"Minh kiệt, nếu như vượt qua năm vạn đồng, ở trong vòng mười vạn đồng, cậu phải mua cho tôi."

"Mười vạn?" Cậu cố làm kinh ngạc nhếch lên đầu mày, vẻ mặt có vẻ bị làm khó, hình như thật đang suy nghĩ yêu cầu của cô.

"Này! Đừng hẹp hòi như vậy! Mới mười vạn đồng mà thôi, đối với cậu mà nói, không đáng kể chút nào." Ha ha, cô còn đang nhớ thù cũ đó!

Lần trước cậu vốn là phải đưa cô đi ăn một bữa tiệc lớn, còn phải mua quà tặng cô, không ngờ lại có tin tức làm chấn động cô, làm hại cô quên chiếm đồ tốt.

Hiện tại bù lại cũng không muộn đi! Hơn nữa lần này mua được thế nhưng hàng ngoại, càng thêm đáng giá.

"Được rồi!" Lê Minh Kiệt cố nén cười, mặt miễn cưỡng nói.

Lấy được cho phép, Phương Đồng Ân hưng phấn không thôi, lôi kéo cậu bước vào trong cửa hàng.

Năm phút sau.

"Điên rồi! Thật sự là điên rồi!" Phương Đồng Ân phồng má, lôi kéo Lê Minh Kiệt đang cười to không ngừng, thở phì phò vọt ra ngoài tiệm." Viên kia kim cương thế mà lại là thật, hơn nữa còn đắt đến hù chết người."

Cái gì mà năm vạn, mười vạn? Cũng chỉ là một con số không đáng nhắc đến, giá trị của nó đắt đến kinh người.

"Tiền mua con mèo có thể đủ để mua một căn phòng rồi." Nếu là cô có từng đó tiền, đã biến thành người giàu từ lâu rồi." Hơn nữa, cậu cũng điên rồi sao? Làm sao lại vẫn lấy thẻ tín dụng ra, tính mua lại."

Không phải mười vạn đồng, hơn 100 vạn mua một viên đá. Bị điên!

May là có cô đi cùng cậu, nếu không. Nếu không là cậu thật sự tiêu số tiền đó rồi, cô sẽ đau lòng chết, sẽ khóc chết, sẽ phát điên. Sau đó, cậu nhất định sẽ phá sản.

"Đồng Ân, số tiền lẻ kia, tôi vẫn có thể chi được." Lê Minh Kiệt nhìn vẻ mặt thất vọng nhưng không quên biểu đạt tức giận của Phương Đồng Ân, thu lại nụ cười, nói cho cô biết sự thật.

"Tiền lẻ? Tiền lẻ? Tiền lẻ?" Cô xoay người lại, sững sốt không thể tưởng tượng nổi nhìn cậu chăm chăm.

Người đàn ông này rất không bình thường, cậu dám nói là tiền lẻ? Đây chính là con số thiên văn đó.

Đối với người chưa đầy hai mươi tuổi như cô mà nói, đó căn bản là một số tiền có thể đè chết người, thế nhưng cậu lại bình chân như vại, thái độ ung dung nói cho cô biết, đó chỉ là tiền lẻ?

"Này, Lê Minh Kiệt, cậu quá kiêu ngạo, cậu lại kiếm được rất nhiều tiền, đúng không?" Thật là không có thiên lý, căn bản cậu không bình thường, đây tuyệt không phải là vì tuổi của cô và cậu khác nhau mà dẫn đến cái nhìn cũng khác nhau.

Cô biết nhà cậu có tiền, nhưng mà từ trước tới nay chưa muốn suy nghĩ cẩn thận rốt cuộc chênh lệch giữa cô và cậu bao nhiêu.

"Kiếm một chút mà thôi, không có rất nhiều." Cậu tuân thủ giải thích.

"Tốt nhất là không có rất nhiều." Xem ra cô thật sự là quá khinh thường cậu."Nói tóm lại, vậy là tốt rồi."

Một cậu mới vừa rồi còn không nháy mắt lấy một cái, trực tiếp ném thẻ tín dụng ra, chuẩn bị mua con mèo nhỏ kia.

Nếu không phải là trong nháy mắt cô khôi phục tỉnh táo lại, ngăn cản hành vi của cậu, đem kéo người ra ngoài cửa hàng, hiện tại nhất định cô sẽ hối hận muốn chết.

"Đáng ghét! Nghĩ muốn mua thứ gì đó cũng khó như vậy, mặc kệ, chúng ta đi xem thứ khác, tôi không muốn chỉ xem không." Không thể từ trên người cậu lấy được một chút chỗ tốt, cô tuyệt không bỏ qua, hơn nữa tuyệt không muốn để cho người khác có cơ hội từ trên người cậu lấy được chỗ tốt.

Con mèo nhỏ bảy trăm năm mươi vạn! Cả đời cô cũng sẽ không thể quên nó đắt như thế nào.

Lê Minh Kiệt đi theo phía sau cô, bất đắc dĩ cười khổ.

Cả con đường đều đầy những sản phẩm thời thượng, muốn ở chỗ này tìm được đồ bình thường không phải dễ, muốn chiếm tiện nghi thật đúng là có chút khó khăn.

Thật không biết. Rốt cuộc cậu có nên nhận tội với cô hay không?

"Đồng Ân."

Kết thúc đợt tranh tài thứ nhất, Phương Đồng Ân hết sức may mắn được Bình thẩm viên thưởng thức, tiến vào đợt tranh tài thứ hai.

Trên hội trường có thật nhiều người quốc gia khác đến dự thi, không khí náo nhiệt, tràn ngập là bất đồng ngôn ngữ và trao đổi các tác phẩm nhỏ lẻ.

Nghe được tiếng Trung quen thuộc đang gọi, cô tò mò ngẩng đầu lên.

"Học trưởng Lương."

Học trưởng cùng trường cũng đi dự thi chung với cô, cũng thuận lợi vào vòng trong.

Lương Khải có khuôn mặt văn nhã đứng trước mặt cô, vui mừng hỏi: "Ông trời! Rốt cuộc gặp được em, một tháng này em chạy đi nơi nào? Làm sao lại không có ở khách sạn?"

Mặc dù ở trường hai người không cùng khóa, giao tình cũng không coi là sâu, nhưng mà anh vẫn thường xuyên nghe nói năm nhất có một bạn học nữ thanh tú khiến không ít bạn học nam khắc sâu ấn tượng.

"Em có người bạn ở tại nước Mỹ, cậu ấy lo lắng em ở khách sạn không quen, người nhà của em lại xin cậu ấy chăm sóc em, cho nên vừa tới Mỹ em đã đi tìm cậu ấy, cũng ở luôn tại nhà của cậu ấy." Phương Đồng Ân giải thích đơn giản.

"Ai, nơi này chỉ có hai người chúng ta cùng Thầy giáo, mặc dù Anh văn của tôi không tệ, nhưng là bốn phía đều là người không quen biết, em không ở đây, hại tôi cảm thấy thật nhàm chán lại cô đơn." Lương Khải làm bộ đáng thương oán trách.

"Em mới vừa nhìn thấy anh cùng cô gái đến từ Zehder kia trò chuyện với nhau rất vui." Cô cười khê nói, chỉ vào cô gái đang không ngừng nhìn về bên này, đáng người yếu điệu chính là một đại mỹ nữ.

"Cô ấy và chúng ta ở chung khách sạn, hơn nữa tác phẩm thiết kế của cô ấy thật rất tuyệt." Lương Khải nhún nhún vai, "Em đã không có ở đây, tôi lại không dám làm phiền Thầy giáo, chỉ đành phải làm quen nhiều bạn bè một chút, nếu không chỉ có một người buồn bực ở trong khách sạn, nhất định sẽ nổi điên lên."

"Ừ, có cơ hội thì đi nhiều hơn đi, em cảm thấy được cảnh tuyệt nơi này rất đẹp." Đối mặt với học trưởng nhiệt tình, Phương Đồng Ân có thái độ xa cách, so với thời điểm đối mặt với Minh Kiệt là hoàn toàn trái ngược.

"Cảnh tuyệt? Em thích tuyệt? Tôi có một đề nghị khá tốt, đợi lát nữa kết thúc, chúng ta đến nhà hàng bên cạnh ăn bữa cơm đi! Máy ngày trước đi qua tôi thấy, bên trong trang trí rất đẹp, có lẽ chúng ta còn có thể yêu cầu nhân viên phục vụ cho ngồi ở bên cửa sổ, một bên ăn cơm một bên thưởng thức cảnh tuyệt." Lương Khải đối có cảm tình, cũng có hứng thú đối với cô.

"Ách. Chuyện này." Mặt cô lộ vẻ khó nghĩ.

"Em không cần xấu hổ, tôi mời khách, hơn nữa chúng ta là sinh viên cùng một trường ra ngoài tranh tài, đoạn thời gian này cũng không có cơ hội nói chuyện, đi ăn cơm coi như là gia tăng tình bạn không tồi." Lương Khải cho là nàng xấu hổ, vì vậy hào phóng nói.

"Học trưởng, em đi cùng một người bạn tới, đợi lát nữa sau khi kết thúc, em phải cùng cậu ấy đi trước."

Buổi chiều Minh Kiệt phải về công ty, mà cô hiện tại đang bị bỏ rơi, là bởi vì cậu ta có chút công việc phải xử lý.

"Bạn của em? Ở đâu? Tại sao không thấy? Không sao, chúng ta có thể cùng đi ăn cơm, gần trưa rồi, em cũng sẽ đói bụng đúng không?" Lương Khải không muốn bỏ qua cơ hội cho người sống cùng cô, ra sức vun vào.

"Cậu ấy." Chẳng biết tại sao, Phương Đồng Ân có cảm giác, Minh Kiệt tuyệt đối sẽ không muốn cùng ai ngoại trừ cô ăn cơm cùng, dù sao cậu ta cũng là một người con trai quái gở!

Nghĩ đến đây, nàng lộ ra nụ cười ngọt ngào, cả người có vẻ nhu hòa kiêu mỹ.

Lương Khải nhìn thấy ánh mắt của nàng, không thể dời tầm mắt đi.

"Đồng Ân." Lê Minh Kiệt trầm giọng gọi.

Phương Đồng Ân cười lên làm cho lúm đồng tiền lộ ra rõ ràng, nhìn cậu đang nhẹ nhàng đi về phía mình, nhẹ giọng mở miệng, "Cậu đã trở lại? Xong việc rồi sao?"

"Ừ, là giao cho thư ký xử lý. Vị này là?" Lê Minh Kiệt vô cùng tự nhiên đứng ở giữa cô và Lương Khải, cản trở Lương Khải nhìn chăm chăm vào cô.

"Vị này là học trưởng ở trường của tôi, Lương Khải, lần này tôi và học trưởng Lương cùng đại diện cho trường tham gia thi đấu, hơn nữa trừ tôi ra, học trưởng cũng rất lợi hại, tôi nghe nói trong cuộc thi đấu đầu tiên học trưởng đã có điểm số cao hơn cả tôi." Phương Đồng Ân giải thích.

"Xin chào, tôi là Lương Khải." Lương Khải có vẻ bị giật mình.

Một người con trai? Người con trai này chính là người bạn mà Đồng Ân đã nói? Là người bạn ở chung nhà?

"Lê Minh Kiệt." Cậu khẽ gật đầu.

"Minh Kiệt, mới vừa rồi học trưởng nói mời chúng ta đi ăn cơm trưa, một lát nữa cậu có rảnh không?" Phương Đồng Ân kéo tay áo cậu, nhỏ giọng hỏi.

"Cậu nghĩ sao?" Lê Minh Kiệt cúi đầu nhìn cô, ngay sau đó liền nhìn thấu ý định của cô.

"Ừ. Có chút đói bụng." Cô cười cười xấu hổ.

Sáng sớm ngủ nướng, lại chạy xe mất hai giờ đi tới hội trường thi đấu, ngay cả bữa ăn sáng cũng là giải quyết qua loa, thành thật mà nói, bụng của cô đang "gió lửa nhà trống", cho nên có đúng là một bên thưởng thức cảnh tuyết một bên dùng bữa hay không không quan trọng, quan trọng là cô muốn cùng Minh Kiệt đi ăn cơm, lấp đầy bụng.

"Học trưởng Lương, thật xin lỗi, tôi không biết là anh sẽ mời Đồng Ân, sớm biết như vậy, tôi đã không đặt trước phòng ăn rồi." Lê Minh Kiệt cười khẽ uyển chuyển từ chối lời mời của Lương Khải, thật ra cũng là thay cô từ chối.

"Ách. . . . Là vậy sao? Không sao, lần sau còn có cơ hội, dù sao lần thi đấu thứ hai còn phải đợi thêm nửa tháng nữa mới có kết quả." Thời gian có rất nhiều, Lương Khải không ngại cười cười, mặc dù anh có một loại dự cảm, coi như bọn họ có đợi ở chỗ này một năm rưỡi nữa, anh và Đồng Ân vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội ăn cơm cùng nhau, bởi vì người nam nhân tên gọi Lê Minh Kiệt trước mắt này có thái độ tràn ngập chiếm hữu đối với cô, hơn nữa

không phải chiêm hữu bình thường, mà là cảm giác rất thâm trầm, rất coi trọng, rất để ý và hoàn toàn độc chiếm.

"Học trưởng, thật sự xin lỗi, lần sau có cơ hội, em sẽ mời anh ăn cơm." Phương Đồng Ân ấy náy nói.

"Không sao." Lương Khải liếc Lê Minh Kiệt một cái, lại cùng cô nói mấy câu, sau đó rời đi.

Cô quay đầu, phát hiện Lê Minh Kiệt nhìn mình chăm chăm như có điều suy nghĩ, không hiểu hỏi: "Sao vậy? Tại sao nhìn tôi như vậy?"

"Cậu và anh ta rất quen thuộc?" Cậu cố làm giọng nói nhẹ hơn.

"Ai? Cậu nói học trưởng Lương sao? Cũng được, anh ấy năm tư, tôi năm nhất, khi biết sẽ cùng anh ấy tới nước Mỹ tham gia thi đấu thì chúng tôi mới có cơ hội nói chuyện với nhau, làm sao có thể nói có quen hay không." Cô dựa theo thực tế trả lời.

"Tôi thấy anh ta rất có hứng thú đối với cậu." Cậu nói rất khẳng định.

Ánh mắt người con trai kia nhìn Đồng Ân, giống như là nhìn người con gái mình yêu, hơn nữa thái độ của anh ta cũng để lộ rõ ra hảo cảm cùng hứng thú với cô.

"Hả? Cậu nói cái gì? Tôi không có nghe rõ." Cô nhú mày, nhìn vẻ mặt kì lạ của cậu.

"Không có gì." Lê Minh Kiệt lắc đầu, nhàn nhạt cười nói.

Đột nhiên cậu phát hiện, thì ra là không chỉ có cậu, mà còn có một tên khác đang mơ ước Đồng Ân, tâm tình cậu trở nên không thoải mái.

Xem ra cậu quá khinh thường sức chú ý của những người con trai khác đối với cô, những thay đổi sau khi cô lớn lên.

Nếu như không cẩn thận một chút, nói không chừng trong lúc vô tình bảo bối của cậu sẽ bị thừa cơ mà cướp đi mất.

Nghĩ tới đây, Lê Minh Kiệt không cách nào phủ nhận rằng cậu không thích cái cảm giác người quan trọng của mình bị người khác cướp đi mất, hơn nữa khoảng cách giữa cậu và cô xa như vậy, nếu như cô đi về, không có cậu thủ hộ bên cạnh, đi theo cô, tương lai nhất định sẽ có không ít ruồi bọ đáng ghét đảo quanh ở bên cạnh cô.

"Minh Kiệt, cậu hơi lạ, rốt cuộc là làm sao vậy? Chắc không phải là công ty đã xảy ra chuyện gì chứ? Nếu như cậu có việc bận thì cậu đi trước đi, không sao đâu, tôi có thể tự về một mình được." Nhìn vẻ mặt kì lạ cùng với thái độ không bình thường của cậu, Phương Đồng Ân có chút lo lắng.

Thu lại suy nghĩ dang dở, cậu chế nhạo nói: "Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi không có chuyện gì phải bận rộn cả, nếu nói có chuyện bận rộn. Có một con heo con đói bụng không phải sao?" Nếu như không đưa cô đi ăn cơm nhanh một chút, có thể sẽ nguy mất.

"Ai là heo con hả? Tôi gầy đi rất nhiều có được hay không? Cậu xem lần gặp mặt này, tôi trưởng thành không ít, dáng người cũng thay đổi tốt hơn, đến gương mặt cũng không còn mập nữa." Theo lời nói trước kia của cậu, khi còn bé cô thực sự rất mập, mà cũng rất thích ăn, đi học trộm ăn trong lớp, tan học tiếp tục lôi ra ăn, ăn trưa so với người khác còn nhiều hơn. Cô có hấu ăn như vậy thật sao?

"Thật sao? Thì ra là cậu không đói? Thật là đáng tiếc, tôi nhớ mấy ngày trước có người mới nói rất muốn đi ăn tại một phòng ăn năm sao cao cấp, nghe nói nhà hàng đó có pho mát được làm từ nước trái cây rất nổi tiếng, còn muốn đi ăn cái gì gọi là trứng cá muối cùng gan ngỗng cao cấp, thật vất vả tôi mới đặt trước được. Nhưng cậu đã không đói bụng nữa."

"Tôi đói bụng, rất rất đói bụng. Minh Kiệt, tôi nói là tôi đói rồi, nhưng tôi không phải là heo con. Cậu thật sự đặt được bàn rồi hả ? Không phải nói là phải xếp hàng chờ ba tháng sao? Sao lại đột nhiên có bàn trống rồi hả ? Cậu xác định đó chính là cái nhà hàng năm sao cao cấp đang quảng cáo rùm beng kia sao, đầu bếp chính là Michelin người tự mở nhà hàng?" Cô vội vàng kéo ống tay áo của cậu, cố làm ra vẻ mặt vừa vô tội vừa đáng yêu .

Nhìn bộ dáng gấp gáp của cô, tựa như sợ không được ăn. Không phải là heo con thì là cái gì?

Trêu chọc đã đời, Lê Minh Kiệt mới từ bi gạt đầu.

"Oa! Cậu thật lợi hại, lại có thể đặt bàn trước được. Bạn thân của tôi thật không phải nhân vật bình thường, làm sao bây giờ? Chắc cậu không phải là nhân vật nổi danh gì đó, mà tôi lại không có phát hiện ra chứ?" Phương Đồng Ân tò mò kêu la, một đôi mắt mở thật to, không thể tưởng tượng nổi dõi theo cậu."Ha ha, chẳng qua bạn của tôi lợi hại như vậy, tôi cảm thấy rất vinh dự. Không sao, Minh Kiệt, nếu như cậu rất lợi hại thật, nổi danh thật, cũng không cần nói cho tôi biết, dù sao lấy tính cách của cậu, tuyệt đối là thuộc về loại người có đánh chết cũng sẽ không thừa nhận mình là loại người kia, cho nên chuyện như vậy chỉ cần cậu biết tôi biết là được rồi, không cần giải thích nhiều lời làm gì." Cô vỗ vỗ bờ vai của cậu, một bộ

dáng chỉ có Đồng Ân hiểu rõ cậu.

Lệ Minh Kiệt lắc đầu cười khẽ, đối với tính cách và thái độ này của cô thật không có cách nào.

"Đúng rồi." Cậu nghĩ tới cái gì, cố làm giọng nhẹ hơn.

"Hả?"

Thấy Bình thăm viên đi tới cửa hội trường, cậu nắm cả vai của cô, mang theo cô bước chậm rãi ra khỏi hội trường.

"Cậu đối với người học trưởng vừa rồi có ý kiến gì không?"

"Học trưởng Lương?"

"Ừ."

"Chính là một học trưởng thôi! Anh ta là người không tồi, sẽ chăm sóc tốt học muội, lại có cảm giác hài hước. Sao vậy? Tại sao lại muốn hỏi tôi vấn đề này?" Phương Đồng Ân không hiểu nhìn cậu.

"Ừ. Chỉ là một học trưởng thôi sao? Cậu không cảm thấy anh ta rất đẹp mắt, hoặc là có chút thưởng thức, thích anh ta?"

Giọng điệu cậu nhẹ nhõm tự nhiên.

"Cậu điên rồi à? Tôi và học trưởng cũng không phải là thật thân quen, chưa từng nghĩ tới loại vấn đề này, hiện tại cũng không phải là thời điểm nên suy nghĩ đến loại chuyện như vậy, được không?" Cô khẳng định, cậu thật rất lạ.

"Thật sao?"

"Đương nhiên. Này, chẳng lẽ cậu." Cô nheo mắt lại nghi ngờ.

"Hả?"

"Ha ha, mặc dù tôi cảm thấy không quá có khả năng, nhưng mà vẫn hỏi một chút thì tốt hơn. Chẳng lẽ cậu thích học trưởng?"

Lệ Minh Kiệt nhất thời cứng họng.

"Tôi không nhớ rõ cậu có sở thích "nam nam"!"

"Phương Đồng Ân."

"Nhưng mà tôi cũng chưa từng thấy cậu có bạn gái."

"Phương Đồng Ân."

"Minh kiệt, chúng ta là bạn thân nhất của nhau, nếu như cậu có bất kỳ ý tưởng hay bối rối về mặt tình cảm, nhất định phải nói cho tôi biết đó! Mặc dù sau khi tôi biết, nhất định sẽ đau lòng, khổ sở thật lâu." Bởi vì người đặc biệt thuộc về riêng cô bị người khác đoạt đi mất.

"Phương Đồng Ân, đầu cậu nếu vẫn không thông suốt, cẩn thận tôi đánh cậu." Cậu hung dữ cảnh cáo, hiện tại không chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, mà càng muốn thở dài mấy tiếng hơn.

Bạn thân sao?

Quan hệ của bọn họ. Chỉ là bạn thân thôi sao?

Thật là gay go, cậu không chỉ muốn làm bạn thân của cô. Cậu đối với cô. Muốn rất nhiều, nhiều đến chỉ sợ ngay cả cô cũng không cách nào tưởng tượng được.

Nên làm như thế nào mới tốt đây?

Chương 7

Giờ phút ly biệt, Phương Đồng Ân làm bộ đáng thương nhìn Lê Minh Kiệt, " Tôi phải đi rồi...."

"Ồ trên máy bay nhớ ăn chút gì đó, còn có, khi xuống máy bay đừng quên hành lý đây." Gương mặt cậu tỏ ra vô cùng dịu dàng trầm lắng.

"Tiếc là cậu không thể trở về cùng tôi." Cô kéo ống tay áo của cậu cảm giác không đành lòng nhưng lại không thể diễn tả được thành lời.

"Nếu có cơ hội, lần sau tôi sẽ về cùng cậu." Cậu khẽ xoa đầu cô.

"Được mới là lạ! Công việc của cậu bận rộn như thế, lại phải chuẩn bị bài vở, tôi thấy hay là tôi vất vả một chút, tới nước Mỹ cùng cậu có lẽ sẽ tốt hơn."

"Được, nếu như cậu muốn đến, gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ bảo thư ký thay cậu đặt vé máy bay." Dường như cậu sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, không chút do dự đồng ý ngay, chỉ sợ cô sẽ đổi ý.

Dứt khoát như vậy?

Trùng mắt nhìn người đàn ông trước mắt, như là phát hiện ra có gì đó không bình thường, hết sức bất mãn nhíu mày, "Lê Minh Kiệt, tôi đột nhiên phát hiện... Thật sự là cậu đã học thói xấu rồi."

"Hử?" Lê Minh Kiệt tỏ vẻ vô tội tươi cười.

"Trước đây cậu không có vừa được voi đòi tiên lại còn tính kế với người khác như vậy." Thế nhưng vừa mới đến Mỹ nửa năm, vậy mà ngay cả bạn thân cũng tính kế, lừa người ta rơi vào bẫy.

Tuy rằng cô đề nghị làm như vậy, nhưng mà có nhất thiết cậu phải gật đầu đồng ý nhanh như vậy không? Suy nghĩ kỹ lại nếu bay qua Mỹ phải mất thời gian bao lâu? Thật sự nghe lời cậu nói mà nghĩ nếu vừa đến nước Mỹ liền phải chuẩn bị vé máy bay đi luôn, không phải sẽ mệt chết người sao! Thật là không quan tâm một chút nào cả, ít nhất cũng nói vài lời dễ nghe làm cho cô vui vẻ một chút, ví dụ như đi máy bay đường dài quá vất vả, tôi sợ cậu sẽ mệt mỏi, không bằng để tôi trở về thăm cậu đi.

"Tôi có quá đáng như vậy sao?" Mặc dù rất muốn che giấu, nhưng mà cậu lại không có cách nào ngăn khóe miệng cong lên, không giấu được niềm vui trong lòng.

"Có, cậu nhìn điệu bộ của cậu lúc này xem, giống như một con hồ ly trộm được trứng gà, cười đến mức vừa đắc ý lại vừa khó coi." Phương Đồng Ân nhìn không được vờn tay, nhéo khóe miệng của cậu.

"Bị phát hiện rồi, thật là không xong rồi." Cậu không hề phủ nhận hành động xấu xa của mình, thành thật thú nhận, tự nhiên vòng qua eo kéo cô vào lòng mình.

"Cái gì mà thật là không xong rồi, theo tôi thấy cậu là vô cùng vui mừng thì có."

"Đúng là làm người ta rất hài lòng." Anh bật ra tiếng cười trầm thấp, cố ý xua đi bầu không khí ly biệt khổ sở.

"Lệ Minh Kiệt, thật sự cậu rất đáng ghét, lại khua môi múa mép với tôi." Cô bấu môi, đâm vào ngực cậu, sau đó cùng cười.

Lệ Minh Kiệt chăm chú nhìn cô, khẽ vuốt khuôn mặt bầu bĩnh của cô, nghiêm túc nói với cô. "Tôi sẽ nhớ cậu, Đồng Ân."

"Minh Kiệt..... Được rồi! Tôi cũng sẽ rất nhớ cậu." Bỗng nhiên cậu nghiêm túc, làm cho cô xấu hổ, trong nháy mắt gương mặt trắng nõn đã đỏ bừng, cúi đầu xuống, né tránh ánh mắt của cậu.

Cậu..... Từ hôm tới giờ lúc nào cậu cũng là cái dạng này, dùng ánh mắt này nhìn cô làm cho cô xấu hổ, ngay cả cách nói chuyện cũng rất dịu dàng khiến cô rung động, e lệ, chỉ ần ối mặt với cậu, nhịp tim của cô sẽ không kiềm chế được mà loạn nhịp, hô hấp dồn dập.

"Nếu..... Khụ khụ, tôi nói là, cậu tham rồi, cậu đã nói chỉ cần tôi muốn đến, gọi điện cho cậu, cậu sẽ chịu trách nhiệm đặt vé máy bay, đúng không? Tôi cho cậu biết, cậu nên nói được thì làm được, từ giờ trở đi, nếu có kỳ nghỉ dài, cho dù chỉ có một tuần lễ, hay hai ngày cuối tuần, tôi cũng sẽ không khách sáo chạy tới, cho nên nhất định cậu sẽ phải mất nhiều tiền rồi." Cho dù trừ thời gian bay, hai người chỉ gặp nhau được một hoặc hai ngày, cô cũng sẽ không do dự mà chạy tới làm phiền cậu.

Đây chính là điều cậu mong đợi, cho dù thời gian chung sống với nhau ngắn ngủi, cậu cũng hi vọng có cô ở bên cạnh.

Thật là hồng bát mà, cô khiến cậu trở nên thật tham lam, làm cho cô bồn ba kiệt sức, có phải ức hiếp người khác quá rồi hay không?

"Không thành vấn đề, chỉ là tốn một chút tiền, có thể trông thấy cậu, tôi rất sẵn lòng trở thành khách hàng lớn của hãng hàng không."

"Này, Lê Minh Kiệt." Cô chịu không nổi nữa rồi, hai má đỏ bừng, nhin không được trừng mắt mình cậu.

"Hử?"

"Cậu..... Tôi cảm thấy cậu nói chuyện là lạ."

Cái gì mà chỉ cần tốn chút tiền miễn là có thể được gặp cô, cậu rất sẵn lòng trở thành khách hàng lớn của hãng hàng không? Hình như là đang nói cho cô biết, chỉ cần là vì cô, bất luận là làm cái gì đều đáng giá, cô..... Cô lại nghĩ lung tung nữa rồi!

Bọn họ là bạn bè tốt, làm sao có thể có cách nói mập mờ này? Hại cô không biết phải đối mặt với cậu như thế nào.... Người đàn ông này thật sự trở nên xấu xa rồi, ngay cả loại lời đường mật như vậy cũng dám nói với cô.

"Thế nào rất kỳ quái sao?" Cảm tạ ông trời, cuối cùng cô cũng không chịu nổi nữa rồi.

Lê Minh Kiệt cười như không cười liếc nhìn sắc mặt đang đỏ lên của Phương Đồng Ân, biết rõ cô đang mất tự nhiên và bối rối.

Bởi vì không biết phải làm thế nào để nói ra tình cảm quyến luyến đối với cô, cậu chỉ có thể dùng cách vụng về nhất này để bày tỏ với cô.

Cứ tưởng nói như vậy cô sẽ sẽ không cảm giác được ý tứ của cậu, ai ngờ..... Ôn trời, cuối cùng cô cũng có cảm giác rồi.

"Cậu..... Cậu như thế giống như.... Chính là....." Phải nói như thế nào? Phải như thế nào để nói ra được?

Phương Đồng Ân cảm thấy đầu mình rất nóng, đỉnh đầu cũng bốc hỏa: bốc hỏa rồi.

Tôi cảm thấy cậu có vẻ thích tôi rồi? Làm ơn! Cô cũng không thể tự mình nói ra như vậy, nếu như câu trả lời là phủ định, không phải là rất mất mặt sao?

Không phải là cô có tình ý với tên xấu xa này chứ? Nếu cô nói như vậy, ách.... Cô với cậu là bạn thân cơ mà?

Sao có chuyện nảy sinh tình ý đối với người bạn tốt nhất của mình..... Tình ý.... ..

Cô sững sờ nhìn Lê Minh Kiệt chăm chăm, trong thời gian ngắn, không có cách nào phủ nhận vấn đề suy nghĩ ở trong lòng.

Sao có chuyện đối với người bạn tốt nhất của mình nảy sinh tình cảm?

Cô.... Cô không thể nào thích cậu sao? Cô yêu cậu sao? Cô... Có phải từ đầu tới cuối cô đối với cậu đều không hề bình thường, tình cảm thực tế là ham muốn giữ lấy, cho nên khi hai người xa cách thì mới đau khổ, khó chịu không thoát khỏi cảm giác cô đơn và trống rỗng không?

Có phải từ trước tới giờ cô đều giữ cậu ở trong lòng, cho nên cố tình lấy tình bạn làm cái cớ, để cho mình có thể danh chính ngôn thuận ở bên cậu?

Ai Ai nói tình bạn không có khả năng thăng hoa thành tình yêu?

Nha! Ông trời ơi!

Toàn thân Phương Đồng Ân cứng ngắc, hai mắt trừng lớn.

Nhìn người đàn ông trước mắt, chẳng biết tại sao, nhịp tim của cô tăng nhanh bất thường, có chút vầng đầu hoa mắt, giống như trái đất đang không ngừng quay tròn với tốc độ cao.

"Đồng Ân?" Lê Minh Kiệt bất đắc dĩ mở miệng, không muốn nhìn thấy cô lộ ra vẻ mặt bị đả kích nghiêm trọng khiến cho người ta sợ hãi.

Hazzz, rốt cuộc là cái đầu nhỏ của cô đang suy nghĩ cái gì?

Biết tới khi nào..... Cô mới có thể hiểu được?

"Đồng Ân."

"Ừ?" Cô vừa hoang mang vừa thấy rung động nhìn gương mặt cậu đang tiến lại gần.

Cậu không hề báo trước cúi đầu, chiếm lấy môi của cô.

Cả người cô sừng sốt, mạch suy nghĩ của chấy loạn, không có cách nào thông suốt, cảm nhận được hơi thở ập ập của cậu phả trên mặt cô, hơi thở nam tính tràn ngập quanh cô, tim đập như đánh trống, gần như đã quên hít thở.

Đây không phải cảm giác da thịt dây dưa da thịt..... Không! Đó là da thịt kề sát da thịt..... Chỉ là, đó là Môi của cô? Cô, Cô đang bị hôn.

Bị..... Bị người nào đó?

Bị Minh Kiệt.... Đúng là môi của Minh Kiệt, là cậu đang hôn cô, cậu hôn cô, cậu..... Anh.....

Mặt của cô nóng lên, lúc này hơi thở cũng trong chốc lát dâng trào, thế nhưng thở không ra, bởi vì miệng của cô đã bị chặn lại, bị người đàn ông trước mặt này..... Sự dựa dẫm của cô, niềm vui của cô....

Thân thể giống như không có sức, trở nên yếu ớt mềm mại, Phương Đồng Ân cảm thấy hai chân phát run, đứng không vững, chỉ muốn được ngồi xuống, gần như sắp ngã xuống đất, nếu như không phải có cậu đỡ, nếu không phải có cậu ôm cô.... trải qua mấy ngày này, khi nào cậu cũng ôm cô, với tư thế thân mật, thường vòng tay qua eo ôm cô giống như đối xử với người yêu, ôm thân thể của cô, gần gũi với cô.

Mà cô đây?

Giống như cô cũng luyện thành thói quen, tùy ý để cô và cậu thân mật như thế, cùng cậu tồn tại sự tiếp xúc thân thiết mập mờ.

Bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng phát thanh, tiếng người ồn ào huyền ảo.

Đúng rồi..... Hiện tại cô đang làm cái gì vậy?

Đúng rồi, cô cần phải đi, nên trở về nhà rồi, bởi vì trận thi đấu thứ hai rất đáng tiếc cô bị loại, không thể vào vòng chung kết.

Đúng vậy, tuy rằng thiết kế của cô không giành được thứ hạng ở trận thi đấu quốc tế, nhưng mà đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi và khích lệ, có không ít tuyển thủ có hứng thú với thiết kế của cô, cũng có không ít học giả coi trọng khả năng phát triển thiết kế của cô trong tương lai.

Còn nữa, thu hoạch lớn nhất của cô là cùng Minh Kiệt có một khoảng thời gian vui vẻ ở bên nhau, sống cùng cậu ở một nơi, hưởng thụ thế giới hai người, cùng với cậu ngắm tuyết rơi, và cùng với cậu đi qua rất nhiều khu phố xinh đẹp và thành phố phồn hoa.

Đúng rồi, đúng rồi.... Còn có, còn có.... Bọn họ đang hôn môi.

Hôn.... Hôn môi.... ... Trời ơi! Phương Đồng Ân cùng Lê Minh Kiệt..... Đang hôn môi?

7.2

Editor: Penicillium

"Nên lên máy bay rồi." Cậu chậm rãi rời khỏi môi cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp.

Ý thức của cô hỗn loạn , ngây ngốc mở to hai mắt, nói không ra lời, chỉ có thể cảm nhận được tư vị làm người khác hoảng loạn còn đọng lại trên cánh môi, trong miệng, trong tim. . . .

Ngẩng đầu lên, cô đưa mắt nhìn biểu tình không nở buông của người đàn ông trước mặt, thấy tia nhu tình trong mắt cậu, cùng nhìn nhau gắt gao, sau đó. là tiếp tục ngăn người.

"Đi nhanh đi! Nếu không thì thật sự tôi sẽ không thể để cho cậu đi nữa!" Lê Minh Kiệt vỗ về gương mặt nóng đỏ lên của cô, đối với biểu hiện hoảng hốt và kinh ngạc của cô cảm thấy cực kì hài lòng.

Làm như vậy ít nhất là cô cũng sẽ bối rối thêm một chút thời gian nữa!

Nếu quả thật có thể làm cô cảm thấy bối rối, có lẽ đây chính là một khởi đầu tốt, bởi vì cô bắt đầu thông suốt rồi , nói rõ ràng rằng giây phút này cô và cậu đã bắt đầu bước chung trên một con đường rồi.

Bạn thân? Còn là người yêu? Hay là. Ngay trong lúc vô tình, giữa cô và cậu đã có tình yêu, mà không phải giống như mình tự an ủi, mình cố gắng nhận định đó chỉ là tình bạn.

Một lời nói một động tác, Phương Đồng Ân cắn môi, xoay người rời đi.

Nếu không đi, cậu cũng không để cho cô đi nữa. Không để cho cô đi nữa.

Trong lòng rung động mơ hồ, cô nghe ra được trong lời của cậu có khổ sở chia ly và ý tứ

chiếm hữu.

Trời ơi! Cô điên rồi, ngay cả cậu cũng điên rồi.

Cảm giác của cô không sai, suy nghĩ của cô cũng không có gì không đúng, cô và Minh Kiệt. Trời ạ! Cô thích cậu, thật sự thích cậu, giống như cử chỉ cố ý biểu đạt của cậu mấy ngày nay với cô, cậu. Cũng thích cô.

Tình cảm của cô và cậu đã biến chất, quan hệ của cô và cậu đã không cách nào trở lại đơn thuần như lúc ban đầu. Cô và cậu. Yêu nhau.

Thì ra đây chính là bước trưởng thành thứ hai giá trị cao. Học cách yêu.

Đại học năm thứ hai bắt đầu, Phương Đồng Ân không ngừng nhận được điện thoại, cuộc gọi webcam và thư của Lê Minh Kiệt.

Mặc dù hai người ở cách nhau rất xa, nhưng là nhờ khoa học kỹ thuật phát triển ban tặng, trình độ quần nhau làm người nhà họ Phương thở dài bất đắc dĩ, lắc đầu liên tục.

Bận rộn liên tục khiến cho cô không kịp phản ứng, thì thời gian đã nhanh chóng đi tới, lại nhanh chóng đi qua mất.

Sau khi lên đại học năm thứ ba, cô càng thêm bận rộn, trừ đến phòng công tác thiết kế làm thêm bên ngoài, đối với việc học cũng không chút nào lười biếng, dù sao khi trưởng thành, muốn trở thành một người xứng đáng đứng bên cạnh một nam nhân ưu tú, thì phải không ngừng trau dồi năng lực của mình, phải trở thành nữ nhân ưu tú mới có tư cách đứng ở bên cạnh cậu.

Năm bốn đại học, cô sắp tốt nghiệp, Lê Minh Kiệt chuẩn bị chính thức tiếp nhận công ty của cha mẹ, không cách nào trở lại tham dự buổi lễ tốt nghiệp của cô, nhưng mà cậu cảm thấy kiêu ngạo vì cô, vì thành tích ưu tú nên cô được đại diện lên đọc diễn văn tốt nghiệp, mà tất cả quá trình này, cậu xin em trai Phương giúp một tay, toàn bộ quá trình đều quan sát qua webcam.

Đồng thời cậu lại khẩn cấp gửi một phần lễ vật ngọt ngào cho ba Phương, cầu xin ông ở trên hội trường buổi lễ tốt nghiệp tự mình đưa cho cô, đó là một con mèo nhỏ đính kim cương trị giá trên 750 vạn.

Sau khi cô tốt nghiệp đại học được nửa năm, gần tới một ngày, cậu không hề báo trước xuất hiện trước mặt cô vừa mới tan ca.

Giống như tồn tại ăn ý nào đó, hai người đứng ở cửa nhà, trù yên lặng nhìn nhau, nồng đậm tình cảm từ từ phát ra ở đáy mắt hai người.

Ngay sau đó, ngay trước mặt người nhà họ Phương, Lê Minh Kiệt và Phương Đồng Ân ôm thật chặt lấy nhau, hôn đôi phương, công khai với mọi người mối quan hệ giữa hai người bạn thân đã không còn chỉ là đơn thuần.

"Đã sớm biết quan hệ của hai người không bình thường, hừ, bây giờ lại phách lối như thế, trước mặt tôi ôm nhau, thế nào? Thấy tôi không có người yêu, dễ bắt nạt, có phải không?" giọng nói chỉ cả Phương chua chát, nhìn chăm chăm đôi nam nữ phá hư bộ mặt thành phố.

"À? Anh Minh Kiệt, tại sao anh lại nghĩ quần như vậy? Phụ nữ trên thế giới nhiều như vậy, thế nhưng anh lại lựa chọn chị hai nhà em, em thấy là anh ngại mình sống đã quá lâu, muốn rút ngắn tuổi thọ có phải không? Ai, cũng không phải là em chê chị hai không tốt, chỉ là. Một cảnh hoa nhài xinh đẹp cắm trên bãi phân trâu, anh không cảm thấy có chút đáng tiếc sao? Anh xác định không muốn đi nhìn nhiều một chút hay sao? Em bảo đảm anh nhất định sẽ hối hận." Em trai Phương không rõ ràng lắm tình huống, còn đứng bỏ đá xuống giếng.

Hết cách rồi, ai bảo trong cảm nhận của cậu Lê Minh Kiệt quả thật quá ưu tú, hợp với chị hai, nhưng đáng tiếc!

Đi trên đường tùy tiện gặp một người phụ nữ đều mạnh hơn chị hai.

Ba Phương dùng lỗ mũi phun khi tức, tức giận trợn trừng mắt nhìn con gái bảo bối chui vào lòng của kẻ địch, thở phì phò lớn tiếng kêu la, "Thằng nhóc thôi, tôi không hề có ý nghĩ muốn chuẩn bị đám cưới cho con gái quá sớm, hừ, tán thưởng cậu là một chuyện, để cho cậu trở thành con rể của tôi lại là một chuyện khác, đừng tưởng rằng năng lực đánh cò tốt hơn so với tôi là có thể làm cho tôi đồng ý cậu, muốn kết hôn với con gái của tôi, có thể, chờ tiền lương hàng năm của cậu vượt qua năm trăm vạn thì trở lại cầu hôn."

Ông hoàn toàn không biết tiền lương hàng năm năm trăm vạn đối với Lê Minh Kiệt mà nói căn bản chỉ là một chuyện nhỏ, bởi vì cậu đã phải có cái năng lực này từ sớm, đâu chỉ năm trăm vạn, thậm chí vượt qua nhiều rồi.

Chỉ là Lê Minh Kiệt rất tốt bụng, lựa chọn không lên tiếng, tránh cho tổn thương tâm hồn mong manh của ba Phương, cậu nguyện ý chờ, chờ đến có một ngày người con gái trong ngực tự mình gật đầu, nguyện ý gả cho cậu mới thôi.

"Ai nha! Bây giờ các con mới ở một chỗ a! Ta nói Minh Kiệt, cháu cũng thật là quá vô dụng, mẹ Phương cho là cháu đã thông suốt từ sớm. Hai người các con hành động mờ ám thân mật, mẹ đều nhìn thấy, nếu không làm sao có thể dung túng cho các con nằm ngủ ở chung một

phòng trong phòng từ nhỏ đi? Chẳng lẽ. Đàn ông thành thực muộn còn chưa tính, bản năng tình cảm cũng so với chậm hơn so với phụ nữ à? Mẹ Phương rất muốn sớm trở thành bà ngoại trẻ tuổi, cháu phải dồn thêm chút sức đi." mẹ Phương mặt kinh ngạc mà nói.

Bà cho là cái hai đứa nhỏ này đã ở chung một chỗ từ sớm rồi, thế nào. Qua nhiều năm như vậy, tình cảm của hai đứa mới có phát triển thêm một bước? Quá chậm!

"Nhớ năm đó mẹ cùng ba các con." mẹ Phương nhai đi nhai lại tiểu thuyết tình yêu phong phú của mình, hiển nhiên bà mới là cao thủ thâm tàng bất lộ, quan hệ mập mờ đều có thể nhìn thấu triệt hơn so người khác.

Người nhà họ Phương náo nhiệt ồn ào, trong khoảng thời gian ngắn, giống như cảnh tượng cuộc sống quen thuộc lại lần nữa tái diễn.

Không có ai rời đi, không có ai biến mất, lại càng không có ai phải trải qua cảm giác cô độc tịch mịch, chỉ cần đứng ở bên người nhà họ Phương, chỉ cần đứng ở nơi có Đồng Ân tồn tại, bất kỳ nơi nào cũng đều là nhà của cậu .

"Mau vào trong nhà, một nam một nữ lại đứng ở cửa ra vào ôm ôm ấp ấp, còn ra thể thống gì?" ba Phương khó chịu nhắc nhở, nụ cười trên bờ môi lại có thể thấy được rõ ràng.

"Đúng đúng đúng, thật bận, hôm nay Minh Kiệt trở lại, mẹ phải đi chợ mua nhiều đồ ăn chút, còn có gà nữa, Minh Kiệt thích ăn gà mẹ nấu nhất. Con trai! Cùng mẹ đi chợ, giúp mẹ cầm đồ." mẹ Phương đột nhiên phát hiện trong tủ lạnh không còn gì cả, vội vàng cầm ví tiền.

"Anh Minh Kiệt, đợi lát nữa cơm nước xong, nhớ chơi game với em, em cho anh biết, em đã mua một trò mới, bảo đảm anh nhất định sẽ rất thích."

Chị cả Phương khoát khoát tay, vẻ mặt rất là bất đắc dĩ, "Em trai à, em không có nhìn thấy trong mắt Minh Kiệt chỉ có Đồng Ân thôi sao? Đừng làm kỳ đà cản mũi nữa có được hay không? Thiệt tình."

"Chậm một chút cũng được! Chờ anh Minh Kiệt nhìn chị hai đủ rồi, lại theo em."

"Không được, ba chờ lâu lắm rồi." Ba Phương chen vào nói.

"Con trai! nhanh lên, lâu thêm chút nữa là chợ tan mất rồi." Mẹ Phương thúc giục.

"Con tới rồi!" Em trai Phương bất đắc dĩ đáp lại.

"Hai người còn muốn ôm đến lúc nào nữa? Mau vào trong nhà." Ba Phương nhìn chăm chăm đôi nam nữ, nhìn con gái bảo bối cùng đàn ông khác ôm ôm ấp ấp, trong lòng rất không ưa.

"Có cần chị giúp chuẩn bị một cái giường lớn hay không?" Chị cả Phương nhạo báng.

"Con gái cả con nói cái gì vậy?" Mặt ba Phương sừng sốt, sắc mặt đỏ lên, hiển nhiên rất tức giận.

Chị cả Phương le lưỡi một cái, nhanh chóng trốn vào bên trong nhà.

Ba Phương vội vàng đi theo vào trong nhà, muốn tiến hành giáo dục quan niệm nam nữ.

Rốt cuộc. Tỉnh táo lại.

Phương Đồng Ân cắn môi, lưu luyến đưa tay vuốt ve gương mặt của Lê Trà Kiệt.

Con người! Quả nhiên là lòng tham không đáy, rất không biết thỏa mãn, rõ ràng mỗi ngày nhìn thấy đối phương trên webcam, nhưng có thể thật sự sờ được, cảm nhận nhiệt độ đối phương, và có thể nhìn được cảm xúc trong mắt đối phương, thật sự khác biệt rất lớn.

"Tôi đã trở về." Ôm thật chặt người con gái trong ngực, Lê Minh Kiệt lộ ra nụ cười ấm áp, trong mắt tràn đầy thâm tình, tình cảm đối với cô.

"Hoan nghênh cậu trở lại." Thở dài thỏa mãn một tiếng, cô không nhịn được cười lên nghi ngờ, đôi mắt trong suốt kích động có chút mờ hơi nước.

Ánh chiều tà chiếu vào trên người hai người bọn họ, sau nhiều năm hôm nay lại lần nữa được cùng một chỗ, kéo bóng họ ra giống nhau thật dài, thật dài, chặt chẽ không rời.

Chương 8

Bảy giờ tối, sau khi kết thúc cuộc họp, mọi người phát hiện bình thường Phương Đồng Ân về rất sớm thế nhưng hôm nay vẫn còn ngồi lại.

"Đồng Ân, sao hôm nay không về sớm vậy?"

"Có vài phần trong bản thiết kế, tôi muốn làm cho xong trước." Phương Đồng Ân khẽ cười nói, không để ý tới mọi người chế nhạo.

"Ồ! Không sợ lại có một người đàn ông lên tận nơi bắt cô đem đi à?" Một nữ đồng nghiệp mập mờ trêu đùa.

"Nếu như người đàn ông của cô lại lên nữa cũng tốt, mọi người lại có trò hay để xem rồi." Nam đồng nghiệp bên cạnh không nhịn được hòa theo.

"Các người đừng trêu chọc tôi nữa." Phương Đồng Ân đỏ mặt, xấu hổ la hét.

Mấy ngày trước, vì tạm thời nhận được một dự án thiết kế, cô bận rộn đến mức, quên mất đã hẹn với Minh Kiệt cùng đi ăn cơm, làm cho cậu ở dưới cửa công ty đợi cô gần một tiếng, cuối cùng không đợi được đành phải tự mình lên lầu đón cô.

Vì vậy lúc này, tất cả nhân viên của công ty mới lý giải được vì sao có không ít nam đồng nghiệp theo đuổi cô nhưng luôn bị từ chối? Thì ra cô sớm đã là hoa có chủ, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã.

"Như thế nào? Hôm nay đã xin phép rồi?" Đồng nghiệp hiếu kỳ thăm dò.

"Ừ, hôm nay cậu ấy cũng phải họp."

Trước khi tốt nghiệp đối với công việc kinh doanh của công ty, Lê Minh Kiệt đã tìm hiểu thấu đáo, rất nhanh chóng đã đi vào quỹ đạo, lần này không báo trước đã quay về Đài Loan, chủ yếu là để thành lập một chi nhánh của tổng công ty tại đây.

Dù sao công ty của cha mẹ cậu đều ở Mỹ, muốn đem di dời hoàn toàn chúng quả thật rất khó khăn, bởi vậy, để giảm bớt khó khăn, cậu quyết định đem toàn bộ công ty của hai người sau khi đã xác nhập chuyển về Đài Loan, mai sau nơi này trở thành tổng bộ của công ty.

"Nhưng mà thật không nghĩ đến, người đàn ông của cô lại nổi tiếng như vậy." Một nữ đồng nghiệp khác đứng lên khỏi ghế, đi đến bên cạnh Phương Đồng Ân.

"Hử?" Cô quay đầu, nhìn đồng nghiệp nữ kia.

"Bạn trai của cô đó! Đừng nói cô không biết, tôi nhớ hình như từng nhìn thấy tin tức về anh ta trên một tạp chí tài chính kinh tế, có điều đã quên mất là để ở đâu rồi." Đồng nghiệp nữ luôn luôn có khả năng tán gẫu không hết chuyện.

"Có sao? Cậu ấy từng nhận lời phỏng vấn của tạp chí sao?" Phương Đồng Ân rất ngạc nhiên.

"Ừ, hình như là bài viết tương lai trong mười năm tới có khả năng trở thành doanh nghiệp ưu tú nhất, tôi còn nhớ dường như người đàn ông của cậu rất được xem trọng."

Minh Kiệt có thể lợi hại như vậy sao? Phương Đồng Ân nhìn không được mở to hai mắt. Là quyền tạp chí nào vậy? Cô cũng muốn mua một quyền để xem.

"Bạn trai của cô rất nổi tiếng, cô không biết sao?" Đồng nghiệp nữ nghi hoặc hỏi lại.

"Cậu ấy không nói, tôi cũng không bao giờ chú ý việc này." Cô và Minh Kiệt chỉ mới hai mươi ba tuổi, vừa mới quyết định mục tiêu của đời người, cố gắng phấn đấu cho sự nghiệp, nỗ lực, đâu có nghĩ tới sẽ trở thành người có tiếng tăm chuyện này là sao?

"Đợi tôi nhớ ra là quyền tạp chí nào, sẽ nói cho cô biết." Đồng nghiệp nữ cười nói.

"Được, nếu như cô nhớ ra, nhất định phải nói cho tôi biết đấy." Có lẽ cô có thể hỏi Minh Kiệt, nói không chừng cậu còn nhớ là quyền tạp chí nào.

Nếu như thật sự Minh Kiệt có bài phỏng vấn, đừng nói mua một quyền, cô dự tính mua mấy quyền, cất giữ làm kỉ niệm.

"Đồng Ân, có điện thoại." Một nữ đồng nghiệp khác gọi lớn.

"Chờ một chút!"

"Xem đi. Còn nói sẽ không đến đón, không phải đã gọi điện tới rồi sao?" Đồng nghiệp nữ đẩy khuỷu tay cô, nháy mắt ra hiệu.

Về mặt Phương Đồng Ân xấu hổ, cầm lấy điện thoại, "Xin chào, tôi là Phương Đồng

Ân...."

Khoảng mười giờ đêm, đường phố tĩnh mịch tối đen, Phương Đồng Ân chậm rãi đi về nhà.

Vừa về tới, cô nhẹ giọng thở dài, tràn đầy cảm giác vô lực, khuôn mặt trắng nõn không chút cảm xúc, hai mắt hoang mang, trong lòng phiền muộn.

"Đồng Ân." Tiếng gọi quen thuộc vang lên.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy xe hơi sang trọng đỗ trước cửa nhà, Lê Minh Kiệt đứng bên cửa xe, dễ nhận thấy là đã chờ đợi rất lâu rồi.

"Minh.... Minh Kiệt." Nhìn gương mặt quen thuộc, trong đáy mắt của cậu lộ rõ dịu dàng,

"Sao cậu về trễ như vậy? Cậu nói tối nay phải tăng ca, nhưng tôi đến công ty đón cậu thì đồng nghiệp của cậu nói mới hơn 7 giờ cậu đã về rồi?" Cậu đi tới trước mặt cô, thấy cô bình yên vô sự, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Minh Kiệt...." Nghĩ tới trước kia vui vẻ như vậy, lông mày của cô nhíu chặt, ngẩng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ, sau đó nhớ tới chuyện gì, chậm rãi rũ mắt xuống.

Từ khi cô và cậu quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên cô không có cách nào nhìn thẳng cậu, không thể đối diện với cậu.

Nhíu mày, Lê Minh Kiệt nhận ra cô có gì đó không bình thường, vươn tay, nâng mặt cô lên, ép cô nhìn thẳng mình, không cho phép trốn tránh.

"Làm sao vậy? Có chuyện gì rồi sao?"

Phương Đồng Ân không xác định ngược mắt lên nhìn cậu, nhanh chóng lắc đầu, "Không có chuyện gì, chỉ là Hơi mệt chút thôi."

Không nhịn được khát vọng trong lòng, cô nhào vào trong ngực của cậu, né tránh ánh mắt sắc bén của cậu, bất kể là thân thể hay trái tim, cô đều không có dũng khí để loại bỏ khát khao được ỷ lại vào cậu khi mệt mỏi.

"Cậu đi đâu đấy? Điện thoại cũng tắt máy." Hành động này của cô rất bất thường, không giống Đồng Ân mà cậu quen biết một chút nào, cùng lắm là cậu chưa bao giờ nghĩ đến.

"Tôi..... Tùy tiện đi dạo một chút, di động..... Có lẽ là hết pin rồi, tôi không biết, thực xin

lỗi, khiến cậu lo lắng rồi." Cô nhỏ giọng nói, hai tay vòng qua eo cậu, giống như một đứa trẻ không có sức lực, hài lòng nỉ non, "Ngực của cậu rất là ấm áp."

Cậu biết rõ lời cô nói 100% không thể tin được, nhưng không muốn bóc trần lời nói dối của cô, biết rõ cô có chuyện gì giấu cậu, hơn nữa chuyện này làm cho cô vô cùng bối rối và buồn bực.

Có chuyện gì bí mật mà không thể cho cậu biết được? Cô đang giấu cậu chuyện gì?

Sắc mặt của cô xem ra rất xấu, giống như sắp khóc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chuyện gì mà khiến cho cô gái nhỏ của cậu khô sở như vậy?

Cho tới nay, bao giờ cô cũng tươi cười, trừ chuyện phải cùng cậu ly biệt năm đó ra, không có bất cứ chuyện gì có thể khiến cho cô cảm thấy phiền não.

Là công việc đã xảy ra chuyện gì sao? Hay là có ai làm cho cô khó chịu?

Ôm lấy Phương Đồng Ân, đáy mắt Lê Minh Kiệt hiện lên nét thâm trầm sắc nhọn mà bằng tuổi cậu không nên có.

Lặng lặng dựa vào lồng ngực áp áp của cậu, ánh mắt của cô toát ra vẻ xót xa nhàn nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, như có rất nhiều chuyện buồn bực ở trong lòng không thể nói ra, quán chặt làm đau đớn trái tim cô.

Vòng hai tay thật chặt qua hông của cậu, thân thể cô có chút rung động, chỉ muốn tan ra hòa vào trong cơ thể cậu, để không bao giờ phải rời xa cậu..... Không ai có thể chia rẽ hai người.

Bảy giờ tối, Phương Đồng Ân đi ra từ công ty, thấy một chiếc limousine đậu ở cổng.

"Cô còn không chuẩn bị rời xa cậu ấy sao?"

Giọng nói không quá quen thuộc, nhưng lời nhắc nhở cũng không tính là xa lạ cô dừng lại, vẻ mặt cứng nhắc nhìn người phụ nữ ngồi trong xe.

"Thì ra căn bản là lời nhắc nhở của Lê bá phụ và Lê bá mẫu cô không nghe lọt tai." Một cô gái mặt mũi thanh lệ nhưng bộ dạng cao ngạo, khinh thường nói: "Đừng nghĩ sẽ phủ nhận, hôm qua tôi đã nhìn thấy cô cùng Lê Minh Kiệt ôm ấp ở trước cửa nhà cô."

"Cô Theo dõi tôi?" Phương Đồng Ân nhú mày, Khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm u ám.

"Đừng tự cho là mình đúng đi, ai muốn theo dõi cô? Tôi chỉ là nghe nói Lê Minh Kiệt đang ở đó, thấy hiếu kỳ nên đi qua nhìn một cái, ai biết đó là nhà của cô. Như thế nào? Tuần trước Lê bá phụ và Lê bá mẫu vừa kêu cô rời khỏi con trai của họ, nhân lúc trời vừa tối cô đã vội vã tố cáo?"

"Tôi..... Tôi không có....."

Cô gái phát tay, cắt ngang lời giải thích của cô, "Cho dù tố cáo thì sao? Tôi nói cho cô biết, với thân phận của cô, căn bản không có tư cách ở cùng với Lê Minh Kiệt, cô không biết cái gì là môn đăng hộ đối sao?"

"Môn..... Môn đăng hộ đối?" Sắc mặt Phương Đồng Ân tái xanh.

"Đúng vậy, loại người giống như thường dân bách tính, đương nhiên không hiểu cái gì gọi là môn đăng hộ đối, có điều đối với những gia đình thế gia quyền quý nhân sĩ thượng lưu mà nói, môn đăng hộ đối là cực kỳ quan trọng, chẳng lẽ cô không hiểu sao?" Người phụ nữ lạnh lùng cười, "À! Tôi hiểu rồi, thật ra cô chính là mơ mộng hão huyền được leo lên cảnh cao, chỉ cần có Lê Minh Kiệt, quạ cũng có khả năng biến thành phượng hoàng rồi."

"Tôi không nghĩ tới cái gì mà giàu sang quyền thế, từ đầu tới cuối không hề quan tâm tới thân phận của Minh Kiệt, có lẽ cậu ấy có thân phận gì đó trong xã hội." Phương Đồng Ân cứng nhắc giải thích.

"Thật sao? Loại phụ nữ như cô, tôi biết nhiều lắm rồi, nếu không phải thì cô giải thích lý do, vì sao còn không rời xa cậu ấy? Tôi cho cô biết, Lê bá phụ và Lê bá mẫu đều đứng về phía tôi, tuy rằng tôi và Lê Minh Kiệt không xem là thân quen, nhưng cha mẹ hai nhà vốn có quen biết nhiều đời, nếu như cậu ta có thể lấy được tôi, đối với tương lai công ty của cậu ta có thể mở rộng, hoặc là đối với địa vị đều có thể hỗ trợ. Còn cô thì sao? Cô có thể cho cậu ta cái gì?" Cô gái ngạo mạn chất vấn, nhìn thấy sắc mặt Phương Đồng Ân càng lúc càng khó coi, nâng lên nụ cười hả hê.

"Tôi..... Chuyện tình cảm, không thể đánh đồng cùng với lợi ích." Phương Đồng Ân thấp giọng líu ríu.

"Hừ, đó là loại người nghèo như nhà cô nói, đối với chúng tôi mà nói, dám cưới thương mại là chuyện đương nhiên. Còn có, tôi có thể thấy rất rõ ràng, Lê bá phụ và Lê bá mẫu đối với cô thật sự rất khó chịu, tôi nghe nói cô dây dưa với Lê Minh Kiệt hơn mười năm rồi, thật sự rất có tâm cơ."

Phương Đồng Ân nhú mày, " Tôi đối với Lê Minh Kiệt chưa bao giờ có tính toán đùa

giữn, cô đừng có nói lung tung."

"Thế này đi cô cho tôi một mốc thời gian, khi nào thì rời xa Lê Minh Kiệt? Tôi cảnh cáo cô, hai tuần sau, Lê bá phụ và Lê bá mẫu sẽ giới thiệu tôi cho Lê Minh Kiệt, nếu như cho đến lúc đó còn có sự tồn tại của cô, tôi sẽ không để yên, dù sao tôi cũng không hi vọng bên cạnh chồng tương lai của mình con dâu không rõ với người phụ nữ khác, hay là..... Cô cho rằng với thân phận của tôi có thể chịu đựng chồng của mình có nhân tình?" Cô gái híp mắt lại, lên tiếng cảnh cáo.

"Tình nhân? Cô đừng có càng nói càng quá phận, cái gì mà tình nhân? Muốn nói ai là tình nhân, là cô thì có, không phải sao? Không hiểu tại sao lại xuất hiện trước mắt tôi, muốn tôi rời xa chồng tương lai của cô, trên thực tế, cô cùng Lê Minh Kiệt ngay cả biết cũng không được gọi là biết." Bị mắng churóng tai, Phương Đồng Ân cũng bốc hỏa, không nhin được mắg lại.

" Tại sao mồm miệng cô lại nanh độc như vậy, có điều cũng chẳng thay đổi được hiện thực. Hừ, nói cách khác, căn bản cô không hề có ý định rời xa Lê Minh Kiệt? Không sao, tôi sẽ đem chuyện này nói cho Lê bá phụ và Lê bá mẫu, đến lúc đó chúng ta sẽ xem, đặc tội tôi sẽ có kết cục như thế nào." Cô gái nổi giận không cam tâm trừng mắt nhìn Phương Đồng Ân, cô ta từ trước tới giờ chưa từng bị lăng nhục như thế này.

Nhìn thấy cửa kính xe chậm rãi nâng lên, nhất thời Phương Đồng Ân có chút hoảng loạn, vươn tay, vốn định ngăn cản xe rời đi, thế nhưng trong giây lát phát hiện hình như mình không có quyền ngăn cản đôi phương, lại lần nữa lâm vào phiền muộn, cảm xúc u buồn.

"Con tôi đã bị cô làm phiền hơn mười năm rồi, cũng đủ rồi! Cô còn muốn dây dưa nó bao lâu nữa?"

"Phương tiểu thư, tôi biết cô vẫn luôn cho rằng chúng tôi không làm tròn trách nhiệm của người làm cha mẹ, đối với Minh Kiệt không quan tâm lo lắng nhiều, không cho nó có một gia đình thật sự, tôi cũng còn nhớ rất rõ có lần tôi tái hôn cô ở trước mắt tôi nói tôi đây làm cha thất bại, nhưng mà hiện tại tôi muốn làm chuyện này, nếu như cô đối với Minh Kiệt là thật lòng quan tâm lo lắng, nhất định sẽ hiểu rõ, làm cha mẹ hi vọng nhất chính là giúp con của mình làm bất cứ chuyện gì cũng có thể thuận lợi thành công."

"Con tôi thật sự rất ưu tú, tôi nghĩ cô cũng biết mà! Không ngờ tới cô còn nhỏ nhưng lại rất lợi hại, đã tốn nhiều năm tâm cơ để ở lại bên cạnh nó.... Tôi đã cảnh báo trước, tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận cô có quan hệ gì với Minh Kiệt, lại càng không nghĩ tới sẽ trở thành mẹ chồng của cô. Cô cho rằng tôi đã quên sao? Năm ấy cô ở trước mặt tôi và bạn trai cũ, phê bình tôi là một người mẹ không tốt chỉ biết hưởng thụ vui đùa."

"Cho nên, Phương tiểu thư, cô là trở ngại cho con đường thành công phía trước của con

tôi, thân là cha của Minh Kiệt, tôi cần phải nói cho cô biết, mời cô rời xa con tôi, không được hại nó."

"Đừng tưởng rằng Minh Kiệt sẽ là chỗ dựa của cô, tôi cho cô biết, đàn ông coi trọng nhất là sự nghiệp, năm Minh Kiệt mười tám tuổi đã quyết định tiếp quản công ty của tôi, từ điểm này, cô cũng có thể nhìn ra được tham vọng của nó, nó sẽ không có khả năng vì cô mà vứt bỏ hết thấy mọi thứ, hơn nữa tôi không thích cô một chút nào cả, thân là mẹ Minh Kiệt, tôi mong cô, đừng quẩn lầy con tôi nữa. Nếu như cô muốn có tiền mới bằng lòng rời xa nó, cứ việc mở miệng, nói ra một cái giá nhất định đi."

"Tuy rằng vợ chồng chúng ta đã ly hôn rồi, nhưng mà vì tương lai của con cái, có thể bỏ qua hiểu nhầm lúc trước cùng nhau đi gặp cô, cô hẳn là cũng cảm nhận được tôi và mẹ Minh Kiệt đối với sự tồn tại của cô đau đầu đến cỡ nào. Vị này chính là thiên kim tiểu thư của Dương gia Dương tiểu thư, cũng là người duy nhất mà tôi và mẹ Minh Kiệt thừa nhận là con dâu, nếu như cô thật sự nghĩ cho Minh Kiệt, thì làm ơn trong khoảng thời gian ngắn nhất rời xa Minh Kiệt, bằng không chúng tôi sẽ vì sự tồn tại của cô, mà đưa ra tối hậu thư.... Nếu như nó có quan hệ với cô, sẽ chỉ có hai bàn tay trắng."

Hai bàn tay trắng.....

Ngỡ ngàng nhìn dòng xe đông nghịt trên phố, sắc mặt Phương Đồng Ân càng thêm ảm đạm, hai mắt u buồn.

Rời xa? Rời xa Minh Kiệt..... Thật khó để làm được, nhưng mà không rời xa..... Cô sẽ hại cậu mất.

Lúc còn nhỏ, chuyện gì cô cũng không hiểu, chỉ biết là người quan trọng nhất bị bắt nạt, chỉ thấy vô cùng phần nộ, liền cùng cậu xông lên phía trước, chưa từng nghĩ kích động như vậy là đúng hay sai.

Bây giờ trưởng thành, cô mới suy nghĩ, hiểu được toan tính rồi, nếu một người luôn tự cho là mình đúng, không để ý đến yêu cầu của bọn họ.....

Đúng vậy, Minh Kiệt đúng là có tham vọng, cô đã sớm biết rồi, với năng lực của cậu, tuyệt đối không bằng lòng sống cuộc sống đạm bạc như người bình thường.

Nhưng mà không rời xa cậu, thì hại cậu ấy hai bàn tay trắng.... Ông trời ơi! Mới nghĩ đến đã cảm thấy thật đáng sợ, cô không thể hại cậu mất hết tất cả.

Cô có khả năng giúp đỡ cậu chuyện gì được? Cô có năng lực gì? Ở bên cạnh cậu, cô có thể cho cậu cái gì?

Cái gì cũng không thể.

Cô không có tiền, chưa từng nghĩ tới cái gì là người có tiền, cái gì là gia đình quyền thế, cái gì là thượng lưu....Nhưng Minh Kiệt thì phải, cậu ấy từ đầu tới cuối đều đúng, ngay cả tạp chí cũng đưa tin về cậu, không phải sao? Tương lai trong vòng mười năm cậu sẽ là doanh nhân trẻ, trở thành người tài giỏi trong mắt mọi người, có tiền tài, địa vị cùng danh tiếng, mà cô thì sao? Cô có thể cho cậu cái gì?

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên.

Phương Đồng Ân phục hồi tinh thần, lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy số hiển thị trên màn hình điện thoại.

Cẩn môi, hai mắt mơ hồ nóng lên cô nhắm lại, kiên quyết mang điện thoại thả vào trong túi xách, mặc cho tiếng chuông không ngừng vang lên.

Hiện tại không cần....

Bây giờ cô không có cách nào xem như không có chuyện gì để đối mặt với Minh Kiệt, chỉ cần bây giờ cô đối mặt với cậu, nhất định sẽ càng thêm không nở rời xa cậu.....

Với khả năng của cô, làm nhiều hơn nữa có lợi ích gì? Sẽ cố gắng như thế nào, sẽ theo đuổi ra sao, vĩnh viễn cô cũng không có cách nào để có thể trở thành người con gái xứng đôi với cậu, vĩnh viễn chỉ có thể chạy theo phía sau cậu, cô không có tư cách đứng bên cạnh cậu, không thể nắm tay cậu cùng tiến, cô..... Khoảng cách của cô và cậu trong lúc này, đúng là rất xa xôi dường như không có cách nào chạm vào, cô có thể tự mình an ủi bản thân, từ lừa gạt chính mình sao?

Đề tốt cho cậu, đề tốt cho cậu.... Đáng chết! Vì sao sau khi lớn lên lại phải có cái gọi là trưởng thành chứ?

Vì sao ngoài vui vẻ cùng cay đắng ra, trưởng thành lại phải trả giá nhiều như vậy?

Vì sao trưởng thành lại vì người thứ ba phải học buông tay như thế nào?

Vì sao cô lại phải vứt bỏ chính người mình thương yêu?

Vì sao.....

Cô thở dài nặng nề, không có cách nào để nở nụ cười tự tại, ngay cả chỉ nâng khóe miệng lên cũng không có hơi sức.

Đôi mắt ngấn nước, Phương Đồng Ân ngẩng đầu, chậm rãi bước đi nặng nề, một mình một đường, cô đơn lẻ loi bước về phía trước.

Chuông điện thoại di động liên tục vang lên.

Mãi rất lâu sau, cuối cùng không nhìn thấy Phương Đồng Ân nữa, ngồi trong xe Lê Minh Kiệt mới đặt điện thoại xuống, đôi mắt sắc nhọn khiến người khác giật mình.

Cô đang khóc, lòng của cô đang rơi lệ.....

"Ghi lại biển số chiếc xe kia rồi chứ?" Giọng cậu lãnh lẽo u ám, lộ ra khí thế dọa người đáng sợ.

Lái xe cẩn thận gặt đầu, "Đúng vậy, đã ghi lại biển số chiếc xe kia rồi."

"Đợi lát nữa liên hệ với thư ký, nói cô ấy, tôi muốn trong vòng một ngày tìm ra được đáp án." Cậu không tự chủ được lại lần nữa nhìn về hướng cô biến mất.

Xem ra tinh thần của cô rất xa sút, rất bất lực, nhưng không dựa vào cậu, vì sao?

Cậu bị cô xem như người ngoài? Có lẽ..... Cô xảy ra chuyện gì, mà không thể nói cho cậu biết?

Cậu không phải đồ ngốc, gần đây Đồng Ân đang trốn tránh cậu, không biết nguyên nhân trốn tránh cậu.... Loại cảm giác này, rất đáng ghét cực kỳ khó chịu.

Ai tổn thương cô? Ai đã làm cho cô khổ sở?

Bất luận là ai, chỉ cần làm cho Đồng Ân của cậu thương tâm, cậu cũng sẽ không bỏ qua, sẽ cùng đối phương tính hết nợ, sẽ đem chuyện này làm sáng tỏ.

Chiếc xe màu đen lao đi trên phố đông người, ánh đèn neon sáng rực rỡ, khung cảnh thành phố về đêm xa hoa mê hoặc lòng người.

Xe dần dần giảm tốc độ, đường phố càng lúc càng chật chội, bên trong xe một người đàn ông, ngoài phố một người phụ nữ, trong nháy mắt bóng dáng hai người giao nhau.... ... Tiếc là khoảng cách quá xa, không thể nhìn thấy nhau.

CHƯƠNG 9

Ngày nghỉ, mười giờ sáng, mặt trời cực kỳ lớn, thời tiết rất nóng, bầu không khí thực khó chịu.

Phương Đồng Ân không có cách nào để ngủ nướng nữa, bởi vì liên tiếp nửa tháng rồi không khí luôn trầm mặc, miễn cưỡng vui vẻ, cuối cùng cũng làm ba Phương và mẹ Phương nổi giận, bọn họ nhất định đem cô lôi ra khỏi giường, không hề thương tiếc đuổi ra khỏi nhà.

Được rồi, vậy thì ra khỏi nhà, dù sao ở nhà mãi cũng khổ sở, cô sẽ nghĩ ngợi lung tung, cho dù muốn nằm trên giường giả chết, cũng rất khó khăn, đã mấy ngày rồi cô bị mất ngủ nghiêm trọng.

Đưa tay sờ vào túi tiền, cô xác định không có mang theo di động. Thật ra là cô cố tình, đến cả sạc pin cũng không giám, quyết định để mặc bản thân mình tự quên đi.

Lâu như vậy không có liên lạc với Minh Kiệt, cậu nhất định sẽ phát điên rồi!

Về cơ bản, cô lại bắt đầu làm con rùa đen rút đầu, mà lần này còn tệ hại hơn.

Cho dù vừa hết giờ làm đã nhìn thấy xe của cậu ở trước cửa công ty, cô cũng thà nhanh chóng xoay người, chạy như ma đuổi qua phố, đánh chết cũng không muốn chạm mặt cậu.

"Rốt cuộc con muốn làm như thế nào? Minh Kiệt ở nhà đợi con suốt ba giờ liền, tuần này ngày nào cậu ấy cũng đến nhà mình điểm danh, con cùng với cậu ấy cãi nhau sao?" Mẹ Phương lo lắng, nửa đêm đi theo vào phòng Phương Đồng Ân truy hỏi.

"Đừng tưởng rằng tiểu tử kia thực sự rất nhàn rồi, nhàn rồi đến nỗi ngày nào cũng đặc biệt đến nhà chờ con, mấy ngày nay ba thấy hình như công việc của nó rất nhiều, cả người rất mệt mỏi, mắt thâm quầng càng lúc càng nghiêm trọng. Nếu các con có cãi nhau, có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, không nên dùng cách hèn nhát này để trốn tránh vấn đề." Ba Phương lần này lựa chọn đứng về phía Lê Minh Kiệt, bởi vì gần đây con gái giống như cái xác không hồn, hỏi cái gì cũng không nói.

"Chị hai..... hazzz, em cũng không biết phải nói với chị như thế nào nữa." Em trai năng nề vỗ vỗ vai Phương Đồng Ân, muốn cô tự mình giải quyết ổn thỏa.

"Chị nhớ Minh Kiệt hình như có nói qua, lần này cậu ấy tạm thời trở về, không bao lâu nữa lại phải quay lại Mỹ, em không thấy bây giờ còn có thời gian ở bên cậu ấy, sao không nắm chắc cơ hội ở chung nhiều hơn, lại ngu ngốc tránh mặt không gặp là sao? Đầu của em có lẽ là toàn bã đậu à, nếu không sao lại làm cái trò hèn này?" Chị Phương từ trước tới nay luôn thẳng thắn, tất cả những gì nói ra khỏi miệng luôn ác độc đâm vào lòng người.

Nặng nề thở dài một hơi, Phương Đồng Ân vô lực rũ bỏ vai xuống, đóng cửa phòng, kéo lê chân bước ra ngoài.

Cô cũng biết bản thân mình rất hèn nhát, thế nhưng..... Thế nhưng vẫn trốn tránh.

Nhưng mà..... Đã qua hai tuần rồi không có gặp Minh Kiệt, không nói chuyện với cậu dù chỉ một câu, mọi người cho rằng cô vui vẻ lắm sao? Cô đau khổ muốn chết.

"Á..... Đã qua hai tuần lễ rồi." Vậy..... Minh Kiệt hẳn là đã gặp mặt vị thiên kim tiểu thư kia xong rồi!

Có phải cậu thấy cô ta rất đẹp? Có cảm thấy cô ta rất biết ăn mặc? Có phải cậu đã xác định cô ta sẽ là vợ của cậu rồi? Chẳng những có tiền, có thế, có lợi, còn có thể trợ giúp cậu....

Nhất định cậu rất vui mừng đi! Nói không chừng thời gian này mỗi ngày đều đi tìm cô, là vì để nói cho cô biết chuyện này, nói cậu cần là một người có đức có tài có thể trợ giúp cho sự nghiệp của cậu, mà không phải giống như con khỉ vừa không yên tĩnh lại vừa âm ỉ là cô.

Nghĩ tới đây, trái tim Phương Đồng Ân mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Lần này cái giá phải trả thật sự quá cao, rất đắt, vừa phải học buông tay, vừa phải tập thói quen đau lòng, còn phải trải nghiệm cảm giác tuyệt vọng và mùi vị tan nát cõi lòng.....

Cô dừng bước lại trước cổng nhà, tựa đầu vào tường, đưa tay túm lấy vạt áo, cảm giác không còn cách nào có thể dứt được nỗi đau đang quấy rầy cô, làm cho cảm xúc của cô khó mà hồi phục.

"Đau đầu sao?" Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên từ phía sau thân thể của cô.

Phương Đồng Ân bất giác lắc đầu một cái, chỉ cảm thấy mùi vị đau lòng làm cho cô ngay cả động lực để bước đi cũng không có.

"Thì ra là không thoải mái! Chưa ăn sáng sao?"

Ăn sáng? Cảm giác khổ sở cũng đã làm cho cô no rồi, đâu còn tâm trạng ăn cái gì nữa chứ?

"Hóa ra cậu không chỉ là ngu ngốc, còn có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân." Người đàn ông líu ríu như nghĩ tới điều gì đó, giống như đã phát hiện ra ngay cả cậu cũng cảm thấy chuyện lạ.

Thoáng chốc, tinh thần cô đã phục hồi lại, thầm nghĩ, vừa rồi có tiếng người rất quen thuộc, giống như.... Hình như cô quen người đó.

Lập tức ngẩng đầu, cô vội xoay người, giây tiếp theo, sắc mặt càng trở nên tệ hơn, ánh mắt sợ hãi, ngay sau đó muốn chạy trốn.

Đôi bàn tay to lớn mạnh mẽ nhanh chóng bắt được kẻ nhát gan, đem cô vây trong tường cùng mình đối mặt, tức giận nhìn cô.

Không thể động đậy, không có đường lui, Phương Đồng Ân cắn môi, ra vẻ vô tội sợ hãi nhìn khuôn mặt người đàn ông cao lớn trước mắt.

"Lại muốn chạy trốn tới nơi nào? Cậu nghĩ rằng tôi sẽ để cho cậu trốn bao lâu?" Lê Minh Kiệt mặt mang theo nụ cười, ý cười trong tận đáy mắt, còn khi toát ra làm người khác sợ hãi.

Người này đúng là người xa lạ..... Cô không tránh được run lên một cái.

Biết Minh Kiệt nhiều năm rồi, nhưng cô chưa bao giờ thấy cậu tức giận như vậy.

Cho dù không vui, cậu cũng chỉ là lạnh lùng không lên tiếng trừng mắt nhìn cô, hoặc là mặc kệ cô, mắt tròn trắng với cô.

Mà bây giờ khuôn mặt Minh Kiệt như là muốn bốc hỏa, toàn thân tản ra khí lạnh kiêu ngạo tà ác như "Ta là đại ác ma", hai tròng mắt thâm thúy lóe ra cơn thịnh nộ, cùng tia tàn nhẫn khát máu.

Cô có có dự cảm không tốt, biết mình sắp gặp đại họa rồi.

Khóe miệng xinh đẹp tao nhã chậm rãi nâng lên bốn mươi lăm độ, Lê Minh Kiệt nhẹ giọng gọi, "Phương Đồng Ân."

"... .."

"Cậu nhất định phải chết."

"Hử.....Ách?"

"Cảm giác trốn tránh rất dễ chịu nha! Trốn nữa đi! Tốt nhất trốn cả một đời đi, đừng để cho tôi tìm được." Cậu nheo mắt lại, cúi đầu, chậm rãi tiến sát lại khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Tôi.....Tôi....."

"Chúng ta nên tính toán rõ ràng một chút rồi."

Cậu ngoan độc lên tiếng.

Thân thể Phương Đồng Ân khẽ run một cái, nuốt nước miếng, tim đập loạn.

Có lẽ không chỉ là xong đời thôi, như cậu vừa mới nói.....Cô chết chắc rồi.

Chuông điện thoại vang lên, rất nhanh, tự động kết nối loa ngoài.

"Minh Kiệt, Con không thể bỗng nhiên tuyên bố từ chức CEO ở công ty, con không biết hiện tại con đang sở hữu toàn bộ nhân viên nòng cốt sao? Bọn họ trung thành tận tâm với con, nếu con không báo trước mà từ chức, đối với công ty sẽ ảnh hưởng cực lớn, con không biết sao?" Mẹ Lê Minh Kiệt giọng điệu khẩn trương hoảng sợ.

"Biết, làm sao con có thể không biết?" Lê Minh Kiệt giữ tay lái, bình tĩnh cười, nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo nguy hiểm, "Lúc trước mẹ hi vọng đem công ty giao cho con xử lý, không phải là vì để củng cố hoạt động của công ty sao? Nhưng có vẻ như mẹ đã quên hỏi con, vì sao lại bằng lòng chấp nhận yêu cầu của mẹ?"

"Vì sao bằng lòng chấp nhận yêu cầu của mẹ? Không phải.... Không phải vì con cũng có dã tâm, hi vọng mượn công ty của mẹ thể hiện năng lực và phát triển sự nghiệp của mình sao?" Mẹ Lê nghi hoặc hỏi lại.

"Đó là cá nhân mẹ tự nghĩ ra. Đúng, là con muốn thử năng lực của mình, cũng muốn phát triển sự nghiệp, nhưng mà không có nghĩa là con nhất định tiếp nhận công ty của mẹ, với con mà nói, công việc đó cũng lắm là một thử thách nhỏ, con muốn hiểu rõ năng lực của bản thân, rốt cuộc thì có thể làm được những gì." Về mặt Lê Minh Kiệt ôn hòa nói.

"Như vậy... Con thành công rồi, có phải không? Con đã thành công có được lòng trung

thành của tất cả nhân viên, tất cả mọi người đều đã thừa nhận năng lực của con, con cũng đem công ty phát triển lớn mạnh, vì sao....”

“Vì sao sau khi thành công nói bỏ liền bỏ ngay? Mẹ, mẹ thật sự không hiểu con của mình rồi.” Thừa dịp đang chờ đèn đỏ, cậu quay đầu, nhìn Phương Đồng Ân đang ngồi bên cạnh, từ đầu tới cuối sợ hãi không dám nhìn về phía cậu, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo nguy hiểm. “Bởi vì mẹ đã phá hủy thành quả hơn mười năm dài đằng đẳng con vất vả lập kế hoạch mới có được. Mẹ nghĩ rằng con nguyện ý chịu sự an bài của mẹ? Mẹ cho rằng lấy công ty ra là có thể uy hiếp được con? Có lẽ mẹ nghĩ rằng bằng một chút tài sản kia là có thể ép buộc con hi sinh cuộc đời mình? Người có trong tay là tiềm lực kinh tế cùng địa vị quyền lực, với con mà nói, căn bản không có lấy một chút giá trị và lực hấp dẫn, sao mẹ lại có thể cho rằng con sẽ vì nhưng thứ này mà vứt bỏ hạnh phúc của mình chứ?”

Đèn xanh sáng, cậu nhìn phía trước, dường như trở nên đáng sợ, không chút do dự dẫm chân ga, xe hơi lập tức tăng tốc tiến thẳng về phía trước.

Sắc mặt Phương Đồng Ân trở nên trắng bệch, toàn thân cứng nhắc, căn bản không giám nhắm mắt lại, nhìn thấy cảnh vật bên ngoài cửa sổ nhanh chóng biến mất.

“Xe....Phía trước có xe đạp.”

Lệ Minh Kiệt rất nhanh quay tay lái, chuyển qua làn đường khác.

Cô còn chưa kịp thở phào một hơi, lại phát hiện phía trước còn có một chiếc xe tải, sợ hãi kêu la: “Muốn...Muốn đụng xe sao?”

Lại lần nữa cậu nhanh chóng thay đổi làn xe, trực tiếp tăng tốc, sau đó chạy nhanh trên đường cao tốc.

Cậu tức giận... Cô thề, thật sự Minh Kiệt đang nổi giận, bởi vì bộ dạng lái xe của cậu rất đáng sợ, cái này là đem toàn bộ cơn thịnh nộ trút lên tốc độ của xe, vừa để trừng phạt cô, khẳng khái lôi kéo cô cùng thực hiện cách làm nguy hiểm như muốn xuống địa ngục, cho dù cô muốn giả ngu, ra vẻ không biết gì cũng rất khó.

Phương Đồng Ân cảm thấy hoa mắt chóng mặt, tim đập hỗn loạn, muốn hét lên, muốn hô thật to, muốn khóc lớn, muốn cầu xin tha thứ, nhưng mà bây giờ ngay cả tâm trạng làm việc này cô cũng không có.

Cái này so với ngồi tàu lượn trên không còn đáng sợ hơn, cô cực kỳ sợ chết, lại càng không biết cậu có cái loại sở thích này.

Mẹ Lệ Minh Kiệt còn chưa nói xong, di động lại vang lên lời nhắc nhở.

“Minh Kiệt, con đang làm cái gì vậy? Tại sao lại vứt bỏ % cổ phần của công ty vậy? Con nên biết, nếu như trên tay không đủ một nửa cổ phần của công ty trở lên, những người có dã tâm nhất định sẽ thừa cơ hội mua lại cổ phần của con cố tình kéo ba xuống, đối với chúng ta mà nói, đây là bất lợi cực lớn, con giải thích rõ cho ba đến cuối cùng là vì sao lại làm như vậy?” Tiếng bố Lệ Minh Kiệt nổi giận gào lên lên vang vọng trong xe.

Phương Đồng Ân kinh ngạc trừng mắt, khó hiểu nhìn cậu.

Cậu.... Vứt bỏ 60% cổ phần của công ty? Ngay cả loại người không hiểu biết về tổ chức kinh doanh nghiệp như cô cũng biết, làm như vậy chính là đang tự hại chính mình, cô tin cậu cũng hiểu sự tình, thế nhưng tại sao cậu làm như vậy?

“Tại sao làm như vậy?” “Không có tại sao, chẳng qua là đột nhiên quyết định, nhất thời nghĩ ra cái này, vậy nên liền làm thôi.” Lê Minh Kiệt cười cười nói, giờ phút này vẻ mặt bướng bỉnh vô tri giống như một đứa trẻ, bởi vì nhất thời nổi hứng chơi đùa, cho nên bất chấp tất cả, vì hứng thú mà làm.

“Đột nhiên quyết định? Con hành động bất ngờ, lãng phí hai năm tâm huyết vất vả khổ cực, con có biết không? Con không sợ tất cả những cố gắng và thành công bị hủy hoại trong chốc lát sao?” Ba Lê tức giận rống to càng lúc càng đáng sợ.

Phương Đồng Ân đặc biệt tin tưởng, nếu như giờ phút này nếu ông đang ở trước mặt, Minh Kiệt nhất định bị ông hung hăng đánh cho một trận.

“Lãng phí tâm huyết?” Như là đã nghe được một truyện cười, Lê Minh Kiệt thần nhiên khê động khóe miệng, “Không tốn một chút sức lực, dễ dàng có được thành công và lợi ích, rốt cuộc cái gì với được gọi là tâm huyết? Với con mà nói, qua hai năm nắm cổ phần công ty trong tay, bất quá chỉ như là một trò chơi tiêu khiển, có cái gì là cố gắng?”

Ba Lê ho một tiếng, không dám tin lắm bầm, “Trò chơi tiêu khiển?”

“Tất nhiên, bất quá đây chỉ là một trò chơi, có nhất thiết phải nghiêm túc như vậy không? So với cố gắng và tâm huyết của con, ba có biết con hao tốn bao nhiêu thời gian mới tìm được hạnh phúc? Ba mẹ có biết con hi sinh bao nhiêu, mới có thể có được cuộc sống hiện nay không? Mười năm! Con tìm suốt mười năm, mới tìm được hạnh phúc, kết quả thế nào?” Lê Minh Kiệt lạnh lùng nheo mắt lại, “Thế nhưng ba mẹ chỉ tốn có một ngày, thiếu chút nữa đem hạnh phúc của con phá hủy, so với hai năm cái gọi là tâm huyết, con đã mất mười năm, ba mẹ muốn tính toán thế nào với con?”

Phương Đồng Ân nhìn thẳng vào Lê Minh Kiệt, thân thể hơi run run, cắn môi, có chút không xác định rốt cuộc mình đã nghe được cái gì.

Mười năm? Cái gì tốn mười năm?

Hạnh phúc của cậu? Cái gì hạnh phúc của cậu?

Người đàn ông bên cạnh này, hoàn toàn xa lạ đối với cô, bắt đầu từ lúc cậu xuất hiện trước mắt của mình, cô liền phát hiện ra điều này, người đàn ông đang nổi nóng này không phải Lê Minh Kiệt cô quen biết.

Nhìn cậu một chút, lúc này lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt vô tội, nhìn rõ ràng là vẻ mặt vô hại vô cùng quen thuộc, nhưng bây giờ cậu là ác ma khoắc vỏ bọc thiên sứ, không hề có tấm lòng thiện lương, tất cả hành động đều là cùng kéo mọi người vào nơi địa ngục không có ánh mặt trời.

Khi cậu tức giận, chôn giấu ở trong lòng nhưng khi núi lửa bộc phát, sẽ đem tất cả những

người dắt tôi cậu cùng kéo vào dung nham ở bên trong, cả nhà chôn theo, một người cũng không trốn được. Ách, cũng bao gồm cả cô?

Được rồi! Cô hơi khôi phục lý trí, có thể dùng lý trí bình thường suy nghĩ.

Nếu như Minh Kiệt nói vài câu oán hận với ba mẹ cậu ấy, về tình vẫn có thể tha thứ, dù sao bọn họ cũng thật sự là không hiểu quan tâm, chăm sóc con của mình là như thế nào, bọn họ vì hạnh phúc của mình, quả thật đã làm tổn thương Minh Kiệt, nhưng còn cô? Cô vô tội mà! Không làm chuyện gì, tại sao cũng muốn kéo cô cùng xuống Địa ngục?

Bởi vì. Cô cam tâm tình nguyện?

Nói cam tâm tình nguyện, có thể quá tự cho là đúng hay không? Chẳng qua nếu như cậu thật sự đề nghị với cô như vậy, nói không chừng cô sẽ gật đầu đồng ý.

Nhưng, hiện tại cậu không có hỏi qua cô trước! Chẳng lẽ cậu định tiền trạm hậu tẩu?

*Tiền trạm hậu tẩu: hành động trước, báo cáo sau.

"Vậy. Nhưng mà đó là một con nhóc, con vậy mà lại vì một đứa con gái mà đùa bỡn cả đời tâm huyết của ba và mẹ con?" Ba Lê rốt cuộc nghe hiểu ý tứ con trai.

"Vì. Vì một đứa con gái?" Ba người cùng nói chuyện, một đầu khác mẹ Lê hình như cũng nghe ra ý tứ chòng ghẹo ám chỉ, "Minh Kiệt, con là vì con nhóc Phương Đồng Ân đó mới làm như thế?"

Cái gì? Có người gọi tên cô?

Phương Đồng Ân phục hồi lại tinh thần, lộ ra ánh mắt nghi hoặc, trong khoảng thời gian ngắn không thể giải thích vì sao, tại sao mình nằm cũng dính đạn?

Lê Minh Kiệt nhìn thẳng phía trước, "Ba mẹ cho là tại sao con nguyện ý đón lấy công ty của hai người? Ba mẹ cho là đứa con trai ưu tú có những năng lực thành công ngày hôm nay, công sức lớn nhất là ai? Là hai người sao? Là hai người cho tới bây giờ đối với con vẫn chẳng quan tâm, chỉ biết lợi dụng con rốt cuộc là ba mẹ kiểu gì? Ba mẹ có hiểu cái gì gọi là cô đơn không? Hai người có nghĩ tới đứa bé khát vọng nhất là cái gì không? Lấy được sự chú ý, có người quan tâm, phải có người thân trân trọng, những điều này hai người đã cho con sao?"

"Cái Cái gì?" Ba Lê cùng mẹ Lê hai miệng một lời.

"Ba mẹ cho rằng đứa con tốt nhất cho con là được? Giao cho con một thiên kim giàu có? Cho con tiền? Để lại cho con công ty của hai người? Hay là thanh danh, địa vị và quyền lực? Những thứ này, nếu như mà con muốn, chỉ có thể có được từ trên tay hai người sao?" Lê Minh Kiệt lạnh lùng hừ nhẹ, "Nếu nói tài phú cùng địa vị, nếu nói quyền lực và danh vọng, đối với con mà nói, là dễ như trở bàn tay cực kì đơn giản, con không thiếu."

"Minh Kiệt." Phương Đồng Ân kinh ngạc nhìn người đàn ông ở bên cạnh, chậm rãi dâng lên đau lòng không thôi.

"Con thật vất vả mới tìm được hạnh phúc, kết quả thế nào? Hai người cứng rắn phá huỷ từ trong, vài ba lời liền muốn đem thứ quan trọng nhất cướp đi từ bên người con, tại sao hai

người làm như vậy? Tại sao lại cho là sinh ra con liền có thể nắm trong tay cuộc đời của con?"

"Ta. Chúng ta làm như vậy là vì muốn tốt cho con! Con trai, đưa con gái kia căn bản không xứng với con, cô ta chẳng có cái gì cả, không có tiền, lại chỉ là nhân viên nho nhỏ, từ nhỏ đã bám theo con quấy rầy con, cô ta còn bất kính với chúng ta, con quên rồi sao? Cô ta đã từng ở chửi chúng ta trước mặt con." mẹ Lệ buồn bã tố cáo, bà không quên con bé đáng ghét Phương Đồng Ân ngay lúc bà đang tái hôn thì ngay trước mặt tất cả mọi người ở đó nhục mạ bà, nói bà là bà già không có đàn ông sẽ chết.

"Vậy thì sao? Mẹ quên khi cô ấy nói ra những lời này thì thái độ của con như thế nào sao? Là con đã cười! Bởi vì rất thú vị, cô ấy thay con nói ra ý nghĩ trong lòng." Lệ Minh Kiệt cười nói, nghĩ đến tình cảnh khi đó, giống như hiện ra rõ mồn một trước mắt, được người bảo vệ ở bên cạnh, có người giúp cậu hả giận, vì cậu bị tổn thương mà ra mặt, cảm giác này thật âm áp, cho tới bây giờ cậu vẫn không cách nào quên.

"Con vì một đứa con gái lại làm ra những chuyện này với chúng ta? Cô ta và chúng ta, rốt cuộc ai cùng con có thân tình máu mủ?" ba Lệ trách cứ.

"Có thân tình máu mủ? Trừ máu ra, giữa con và hai người nếu so ra thì người xa lạ còn không bằng, con có một nửa cuộc sống là sống cùng Đồng Ân, mà ba mẹ thì sao? Hai người ở đâu?"

"Minh Kiệt. Đừng bảo là." Phương Đồng Ân cắn môi, vươn tay, nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay cậu.

Mặc dù thái độ nói chuyện của cậu nhẹ nhàng chậm chạp như vậy, nhưng đáy mắt lãnh khốc cùng bi thương đã rơi vào trong mắt của cô từ lâu, cậu vẫn nỗ lực che giấu yếu ớt của mình, trong lòng cô biết rõ, song khi cậu thật sự lộ ra vẻ mặt yếu ớt thì cô vẫn không khỏi khổ sở thay.

"Được rồi! Coi như chúng ta thật đã làm hư chuyện của con, nhưng con cũng không nên lấy tương lai sự nghiệp chính mình nói giỡn, những thứ này cũng là muốn để lại cho con." ba Lệ đột nhiên yên lặng không nói, hiển nhiên có người đang hướng ông ta báo cáo cái gì đó.

"Minh Kiệt, chúng ta nói chuyện một chút, con không cần phải vì chút chuyện này giận đối cùng chúng ta, mẹ cũng là vì tốt cho con. Nếu không như vậy cũng tốt lắm, người và đứa con gái đó muốn tiếp tục quan hệ bạn bè, mẹ sẽ không xen vào nữa, cũng sẽ không tạo thêm phiền phức cho cô ta, chỉ cần con trở lại đảm nhiệm CEO, đồng thời lấy người vợ mà mẹ và ba con đã an bài, coi như con muốn để đứa con gái kia làm người tình, chúng ta cũng sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt." mẹ Lệ nguyện ý thôi lui, ôn tồn đề nghị.

"A...." Lệ Minh Kiệt nhíu mày, vẻ mặt thông dong như cũ, một bộ dáng chẳng hề để ý.

Phương Đồng Ân hung hăng thở dốc vì kinh ngạc rút lại bàn tay nhỏ bé đang đặt ở trên mu bàn tay của cậu, thân thể không ngừng lui về phía cửa xe.

Nếu như có thể, cô thật rất muốn nhảy khỏi xe.

Nhìn gương mặt vui vẻ của cậu, cô không nhận được run cầm cập, nhỏ giọng nỉ ngon. “Hiện tại..... Cũng không chỉ là núi lửa muốn bộc phát...”

Cậu tuyệt đối chính là ác ma khoác vỏ bọc thiên sứ, tuyệt đối là vậy...Nếu không phải thì giải thích thế nào khi hiện tại từ trên người cậu tản mát ra hơi thở cực kỳ lạnh lẽo và quỷ quyết nóng rùng rục này?

Trời ạ! Thật sự là cô muốn xuống xe.... Nhưng mà, a..a.... Cô không thể xuống xe, không chỉ không thể xuống xe, thật sự chính là sẽ chết chắc.

Rốt cuộc cô cũng thông suốt, rốt cuộc biết chính mình mấy ngày nay đã làm chuyện gì.

Nếu như Lê Minh Kiệt bản thân chính là thiên sứ, cũng chính là ác ma, có hai tâm hồn, vậy thì người ngu ngốc làm thức tỉnh ác ma chôn sâu dưới đáy lòng cậu... Chính là cô.

Là cô, cô là đầu sỏ gây nên, là cô làm hại thiên sứ không ngăn cản được ác ma thức tỉnh, là cô giải trừ phong ấn của ác ma.

Lần này thật xong đời rồi!

“Minh Kiệt!” ba Lê đột nhiên lại rống to ra tiếng, hơn nữa giọng nói lộ ra nhiều lo lắng cùng sợ hãi, “Con rốt cuộc làm cái gì với Dương gia? Tại sao hai tuần lễ ngăn ngừa, giá cổ phiếu Dương gia sụt giảm mãnh liệt, lâm vào nguy cơ bị đóng băng?”

Phương Đồng Ân cứng ngắc quay đầu, nhìn chằm chằm vào cậu.

“Không phải con đã nói rồi sao?” Lê Minh Kiệt ưu nhã nắm tay lái trong tay, chậm rãi quay đầu, lộ ra nụ cười gợi cảm mê người, nhìn Phương Đồng Ân, cặp mắt nhu hòa từ từ trở nên bén nhọn kinh người. “Đây là một trò chơi... Một trò chơi rất thú vị.”

Lúc này, xe dừng lại trước một khu nhà cao cấp, bóng dáng quần gia thuộc nhanh chóng xuất hiện ở cửa.

Toàn thân cô run rẩy, mở to hai mắt, giả bộ vô tội, giả bộ đáng thương, cố gắng để cho mình giống như là không hề có lực công kích rồi lại giống như tiểu bạch thỏ không muốn bị làm thịt.

Ô.... Ai tới cứu cô với?

Cửa xe bị dùng sức đóng lại, phát ra tiếng vang đáng sợ, thân thể Phương Đồng Ân co rút, khiếp sợ nhìn ra ngoài xe, Lê Minh Kiệt sai bước bước vào trong phòng.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của cậu, cảm giác sợ hãi từ từ khuếch tán đi, cô có một loại khủng hoảng bị ném bỏ.

Không chút nghĩ ngợi, cô nhanh chóng mở cửa xe, nhảy xuống xe, xông về phía phòng.

Quần gia cung kính chờ ở cửa ra vào, nhìn thấy vẻ mặt gấp gáp sợ hãi của Phương Đồng Ân, hơi lộ ra nụ cười quỷ quyết, “Phương tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Bác quần gia.... Chào bác, đã lâu không gặp.” Nụ cười của cô cứng ngắc, âm thầm thề, mặc dù thoát nhìn bác quần gia vẫn thông dong như cũ, nhưng đáy mắt tản ra ánh sáng tuyệt đối ghi là “Tôi chờ xem kịch vui.”

“Thiếu gia ở trên lầu.” Quản gia rất tốt bụng nhắc nhở.

“Cám ơn.” Mặt cô lúng túng, hiển nhiên đối với chuyện của cô và Minh Kiệt bác quản gia cũng biết sơ sơ một hai điều, cho nên mới dùng ánh mắt quỷ dị này nhìn cô.

“Phương tiểu thư.” Quản gia đột nhiên mở miệng.

Cô dừng bước lại, “Ách....Dạ?”

“Thiếu gia nổi giận.... Không nhỏ, xin cô tha thứ.” Quản gia nói ngụ ý.

“Ách....” Minh Kiệt nổi giận không nhỏ, đại biểu cậu sắp tức nổ tung, đúng không!

Khóe miệng Phương Đồng Ân co rúm, không biết nên cười hay nên khóc, hay là dứt khoát chạy trốn lần nữa, chờ vị đại gia trên lầu bớt giận lại nói tiếp?

“Mấy ngày nay, thiếu gia không tìm được cô, liên lạc cũng không được, điện thoại cũng không gọi được, cậu ấy không chỉ lo lắng, còn rất bi thương, nhất là khi cậu ấy phát hiện cô có ý muốn vứt bỏ cậu ấy....”

Đợi đã nào...! Ai muốn vứt bỏ cậu ta? Cô muốn vứt bỏ cậu ta?

Cô không có! Cô chưa nói! Căn bản cô không có tính toán làm như vậy, chỉ là.... Chỉ là.....

Nghĩ tới điều gì, cô lại ảo não đau lòng.

Cô sai lầm rồi. Quả thật cô quá mức nhất gan, từng có loại ý niệm không trách nhiệm này, nhưng..... chỉ là muốn cũng không có nói ra khỏi miệng, cậu làm sao biết?

“Cho nên mời cô cùng cậu ấy nói kỹ một chút, dù sao thiếu gia rất lệ thuộc vào cô, rất coi trọng cô... cô đối với thiếu gia mà nói, là quan trọng nhất.” Quản gia nghiêm túc nói ra sự thật.

Phương Đồng Ân mở to con mắt, vừa tự trách vừa đáng thương phát hiện ra, người quản gia từng có ấn tượng thật tốt với cô hóa ra lại là người xấu, lại biết cô sắp làm việc gì sai, lửa cháy thêm dầu, ép cô không thể không lấy cái chết tạ tội.

“Cháu biết rồi, bác quản gia, cám ơn bác.” Cám ơn bác tàn nhẫn nhét vào một cây dao ở ngực của cháu, để cho cháu có quyết tâm chịu hình chờ chết.

“Không khách khí, như vậy... Phương tiểu thư, chúc cô may mắn.” Quản gia cười mỉ mỉ mà nói, rõ ràng mọi người tại nghiệp một người gánh.

Phương Đồng Ân bĩu môi, đập đập bước chân nặng nề, mang theo tâm tình sám hối, chậm rãi đi lên phía trên lầu, bước lên đoạn đầu đài.

CHƯƠNG 10

Trong thư phòng không có ai, phòng ngủ cũng không có người, Phương Đồng Ân đi lên lầu ba ra sân thượng.

Vừa mở cửa ra, ánh mặt trời sáng rực, thật chói mắt, rất nóng, cô tốn một chút thời gian, hai mắt từ từ thích ứng, cuối cùng nhìn thấy Lê Minh Kiệt đang đứng ở cách đó không xa.

Gió nóng nhẹ nhàng thổi đưa, áo sơ mi màu lam được mặc trên thân hình cao lớn nhẹ nhàng phất phơ, ánh mặt trời chiếu xuống, tóc đen mềm mại bởi vì ánh sáng rực rỡ biến thành màu nâu.

Cô cắn môi, chậm rãi đi tới phía sau cậu, vươn tay, như người vô tội, yếu ớt ôm eo cậu từ phía sau, đỉnh đầu áp vào tấm lưng rộng rãi.

"Minh Kiệt....."

Cậu không trả lời, lựa chọn không quan tâm tới cô.

"Minh Kiệt......." Cô làm bộ đáng thương gọi lại lần nữa.

Cậu vẫn lặng im không nói y như cũ.

"Minh Kiệt, đừng giận em." Cô mím môi, nhẹ giọng lẩm bẩm, "Thực xin lỗi, là em không đủ lòng tin với bản thân mình, luôn cho là rời xa anh, đối với anh mà nói, sẽ là cách tốt nhất em có thể làm vì anh."

Cậu bất mãn hừ lạnh một tiếng, thanh âm tuy nhỏ, nhưng nói lên cậu đối với hành động của cô đã có phản ứng.

"Em không có tiền, không phải là gia tộc giàu sang quyền thế, lại không biết phương pháp kinh doanh, chẳng qua chỉ là một nhân viên thiết kế nhỏ nhoi, bộ dạng cũng không phải là xinh đẹp động lòng người, lấy năng lực và nhan sắc của người con gái khác so với em, em cái gì cũng đều không sánh bằng....." Hai tay nắm chặt áo sơ mi của cậu, Phương Đồng Ân nói ra mặc cảm trong lòng, "nhưng mà anh thì khác, nghe nói anh là người thừa kế rất quan trọng, ngay cả tạp chí kinh tế cũng đưa tin về anh, anh là đại gia, lại có năng lực, còn là người thừa kế của gia tộc hào môn, khi mọi người hỏi em, em có thể vì anh làm được cái gì, có thể cho anh cái gì, thành thật mà nói, ngoại trừ cho anh một đồng tiền toái ra, em thật sự không biết mình có thể cho anh được cái gì."

Lê Minh Kiệt không nói tiếng nào, hai mắt lạnh nhạt, vẻ mặt căng thẳng, thân thể cứng nhắc..... Nói tóm lại, lúc này cô đừng nghĩ rằng chỉ cần giả bộ đáng thương, cậu sẽ tha thứ cho cô.

"Minh Kiệt, anh đừng tức giận, thật sự không phải là em cố ý trốn anh, em chỉ là.....Chỉ là....."

"Chỉ là mỗi lần có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không nói cho anh biết, chỉ biết đem mọi

chuyện giấu ở trong lòng, cuối cùng người thảm hại đều là anh, không hiểu cái đầu ngu ngốc của em rốt cuộc là đang nghĩ cái gì, làm cho anh không hiểu tại sao lại bị lạnh nhạt, lần trước là vậy, lần này cũng vậy..... Phương Đồng Ân, nói tới cùng thì khi nào em mới hiểu được?" Cậu nghiêng răng gầm nhẹ.

"Minh Kiệt....." O..... Cô biết, lần này cậu thật sự tức giận rồi. Chưa bao giờ cậu đối với cô hung dữ như thế này, trong ấn tượng của cô, cậu chưa bao giờ biết nổi giận, vậy mà hôm nay....

Cô nhìn vẻ mặt thật của cậu.

Vốn dĩ không phải cậu không biết nổi giận, mà là không nổi giận với cô thôi, cho dù cô đối với cậu có quá đáng tới mức nào, có cố tình ức hiếp cậu ra sao, có nổi giận vô cớ với cậu, từ đầu tới cuối cậu chỉ trừng mắt nhìn cô, hừ lạnh với cô một tiếng, hoặc không thèm nhìn cô, chứ chưa từng tức giận với cô.

Còn lần này..... lửa giận thiêu đốt trên người cô. cô mới biết thật sự cô sai rồi.

"Biết rồi, thật sự lần này em hiểu rồi." Kỳ thực cậu yêu cô, quan tâm cô, đem cô so sánh với bất cứ thứ gì trên thế giới tất cả đều không quan trọng bằng cô, trong lòng cậu cô là quan trọng nhất, là duy nhất trong lòng cậu, là bảo bối quan trọng nhất của cậu.

Tuy rằng vẫn đang trong trạng thái căng thẳng, nhưng mà chỉ cần vừa nghĩ tới bản thân mình được cậu yêu thương sâu nặng như vậy, Phương Đồng Ân không nhịn được nở nụ cười si mê.

Phát hiện ra người con gái phía sau có điều bất thường, Lê Minh Kiệt xoay người, trong nháy mắt cơn tức giận bốc lên tận đỉnh đầu.

Cười? Cậu tức giận thành như thế, vậy mà cô còn cười được, cô gái này.

“Phương Đồng Ân.”

Cô muốn trêu cậu trở nên không bình thường như vậy mới hài lòng hay sao?

Cô muốn cậu vì cô mà tâm trạng rối bời, cả ngày vì chuyện của cô mà phiền não, lo âu mới bằng lòng sao?

Cô xuất hiện trong sinh mệnh của cậu, tới cùng.... Tới cùng là làm cho cậu chết sớm? Hay để cho cậu hạnh phúc.

Cậu kiên quyết đẩy cô ra, âm thầm thề, nếu như bây giờ đối mặt với cô, cậu nhất định... Cậu không thể tức giận nếu không sẽ bóp chết cô, cuối cùng người đau lòng chết sẽ là cậu, như vậy.... Như vậy....

Lê Minh Kiệt cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn vẻ mặt vô tội của Phương Đồng Ân.

Tốt, không sao, cậu tránh!

Xoay người, lướt qua cô, cậu quyết định tạm tránh mặt, trước hết để cho mình bình tĩnh lại, bằng không thật sự sẽ bị khí cực công tâm, thổ huyết mà chết.

A! A! A! Cô lại sai rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt cậu càng lúc càng dữ hơn, Phương Đồng Ân hoảng hốt, “Minh Kiệt, chờ một chút, không phải em cố ý muốn cười, cũng không phải vì làm cho anh tức giận mà cười....”

Trước khi cậu bước vào phòng, cuối cùng cô cũng đuổi kịp cậu, vượt qua cậu, chặn ở trước mặt cậu.

Không chút nghĩ ngợi, cô nhảy lên người cậu, ôm lấy cổ cậu, hai chân quăn chặt thắt lưng cậu, đôi môi áp sát lại phía cậu.

Đừng giận, đừng giận, đừng giận nữa, cô không quen Minh Kiệt tức giận với cô.

Nguôi giận, nguôi giận, đừng bốc hỏa ngút trời như vậy nữa, cô biết thật sự mình rất tệ, luôn làm cho tình hình trở nên mơ hồ, lại có chút nhát gan, nhưng mà Minh Kiệt của cô sẽ chấp nhận cô hành động ngu ngốc mà.

Hết giận, hết giận, đừng bỏ mặc cô nữa, cô đã nếm đủ mùi vị nhưng nhớ cậu rồi, đã sớm hiểu rõ hai người đối với nhau chung tình, không có cách nào để rời xa nhau được.

Hết giận, hết giận, đừng so đo với cô nữa, cô biết mình sai rồi, có đôi khi vì tự ti mà trở nên nhát gan, nhưng nếu như không phải quá để ý, cô làm sao có thể tự ti chứ?

Tình yêu là do trời định, không có ai thắng, cũng không có ai thua, vì yêu mà thành yêu, vì đối phương mà cảm xúc dao động, cho dù xa xôi cách trở, cho dù không có cách nào chung sống hay gặp gỡ giống như những cặp tình nhân bình thường, thế nhưng chỉ cần nghĩ tới đối phương, chỉ cần là người kia, cho dù là năm năm, mười năm, hai mươi năm, cô cũng chờ, cô yêu cậu, cho nên nguyện ý chờ, chờ đến một ngày có thể ở bên nhau, đợi cho đến khi hai người có thể tay trong tay mỗi ngày, muốn ôm thì ôm, muốn gặp chỉ cần mở cửa ra hoặc mở mắt ra liền có thể nhìn thấy đối phương.

Đúng vậy, trên phương diện tình cảm là cô có chút nhát gan, có chút thụ động rồi, nhưng mà tình cảm thực tế đối với cậu, cô cố chấp không thua gì cậu.

Ngượng ngùng hôn, cô muốn bộc lộ hết nỗi day dứt tràn ngập trong lòng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lê Minh Kiệt cũng ngậy ngấn người, thân thể cứng nhắc, không có cách nào chuyển động, cũng không muốn di chuyển, không đành lòng di chuyển.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn cậu, vì để biểu đạt tình cảm đối với cậu, làm ra chuyện đột phá lớn như vậy.

Cơn giận dần dần tiêu tan, cậu nhìn thấy cô nhắm mắt lại, phát hiện ra thân thể cô hơi run, cảm giác khuôn mặt áp áp gần sát cậu, càng lúc càng nóng lên.

Cậu vươn tay, ôm lấy cô thật chặt, làm cho thân thể hai người càng thêm dính sát vào nhau.

Cậu đối với cô, bao giờ cũng là không có cách, lúc nào cũng có phần nhượng bộ, chỉ có thể nhận tội, cho dù có muốn cùng lắm là hòa nhau, cuối cùng thua vẫn là cậu.

Thật sự rất giỏi! Rõ ràng cậu có năng lực hơn người, tràn đầy tự tin, vốn là không có ai có

thể thay đổi điều này, vì sao hết lần này đến lần khác cứ hễ đối mặt với cô, thì chỉ có thất bại?

Tình yêu, là cậu phát hiện ra trước, coi trọng, để ý, là cậu cảnh giác trước, cuối cùng lại không có cách nào kiềm chế được bản thân mình ngây ngốc mà yêu cô, cam tâm tình nguyện chịu khổ.

Không cam lòng a! Cậu lưu luyến... Cô khiến cho cậu ném đủ ngọt ngào cùng cay đắng, cho đến cuối cùng, vẫn là cậu thà trở nên yếu thế hơn, cũng không nhẫn tâm thấy cô đau lòng.

Hazz! Rốt cuộc là ai yêu đến u mê? Rốt cuộc là ai.... Cậu đều không muốn làm rõ ràng nữa.

Thôi, cậu có thể tức giận cô bao lâu? Tức giận càng lâu, ai sẽ là người đau khổ?

Cuối cùng người thê thảm còn không phải là cậu sao? Gặp cô, chỉ cần là chuyện về cô, vĩnh viễn cậu chỉ có thể thờ dài thôi, không phải sao? Cậu cần gì phải phải lừa mình dối người nữa?

CHƯƠNG 10.2

"Lần sau không cho phép tránh mặt tôi nữa."

"Được." Mang theo lo sợ chủ động dính lại gần hơn, Phương Đồng Ân chạm khế lên môi cậu, mở ra đôi mắt mê mang, toát ra ánh sáng vô tội, nhìn cậu thật sâu.

"Không cho phép không để ý tới tôi."

"Được." Cô đưa tay áp lấy gương mặt của cậu, học theo hành động cậu đã từng làm đối với cô, khế hôn đôi mắt không còn hừng hực lửa nữa, hôn lên chiếc mũi cao thẳng, lại hôn lên môi của cậu.

"Không cho phép. Buông tay tôi."

"Được." Cô thích đến gần cậu, thích cảm giác thỏa mãn khi kề sát cậu, thích cứ như vậy được cùng cậu quấn quít ở một chỗ, gắn bó không tách rời.

Xoay người, cảm giác thế giới đang xoay tròn, Phương Đồng Ân phát hiện ra lưng mình đang dựa vào cánh cửa, bị nhốt ở bên trong thế giới của cậu, hai chân vẫn quấn quanh thật chặt trên người của cậu.

"Không cho phép. Rời xa tôi." Gương mặt của cô ửng đỏ, cảm giác gan mình lớn hơn rồi, rốt cuộc cũng hiểu rõ hành động của mình mập mờ đến cỡ nào.

"Sẽ không, tôi sẽ không lại tùy tiện làm ra loại chuyện ngu ngốc này."

Lệ Minh Kiệt đảo bị động thành chủ động, cắn môi của cô, hơi thở của cậu choán hết trong hô hấp của cô, môi cậu chiếm đoạt môi của cô, đồng thời thăm dò vào trong miệng của cô.

Không chỉ là tiếp xúc chặt chẽ, không chỉ là thâm tình dây dưa, còn có một loại lửa nóng tràn ra giữa hai người.

Khát vọng ôm lấy nhau, hai trái tim giao thoa, tiếp xúc thân mật không có khe hở Phương Đồng Ân phát hiện mình có ý nghĩ xấu hổ, không nhìn được nhịp tim trở nên dồn dập.

Cô thể nhưng lại nghĩ đến chuyện xấu xa.

Cậu cúi đầu, hôn lên cằm cô trắng nõn, cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt thuộc về cô đang len lỏi chui vào lồng ngực của mình, không nhịn được gặm nhẹ, lưu lại ấn ký đỏ tươi ở trên người của cô.

"Minh Kiệt." Cô nhẹ giọng gọi, run rẩy không ngừng buộc chặt hai tay, ôm lấy cổ của cậu.

Cậu khôi phục lý trí, than nhẹ một tiếng, lui thân thẽ ra, con người mang theo lửa nóng khóa chặt khuôn mặt ửng đỏ xinh đẹp của cô lại.

Đột nhiên mất đi mất đi độ ấm từ cơ thể của cậu làm cô ngây ngẩn cả người.

"Nếu bây giờ tiếp tục nữa sẽ. Không tốt." Nếu như cậu vọng động như vậy, nhất định sẽ bị cả gia đình họ Phương đánh chết, hơn nữa có vẻ như cậu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

"Không tốt?" Không tốt? Tựa như một trận hỏa hoạn trong nháy mắt bị nước đá dập tắt, Phương Đồng Ân ngây ngốc nhìn chằm chằm Lê Minh Kiệt.

Cô. Cô không hề cảm thấy không tốt! Cô và cậu là người yêu, giữa người yêu có cử chỉ thân mật, đây không phải là chuyện thường tình sao? Chuyện này. Đây là cái thời đại gì rồi? Bạn học của cô, đồng nghiệp của cô, chẳng có ai cho là khi yêu nhau da thịt tiếp xúc là sai cả? Không tốt? Là nói cô không tốt?

Nhiu mày, cô đột nhiên phát hiện. Ai nói cô ngốc? Ai nói cô không thông suốt? Có cậu ấy. Có cậu mới không thông suốt ấy, cậu định đặt cô trong tủ trưng bày sao? Cậu định chờ đến ngày nào tháng nào năm nào kết hôn với cô, rồi mới nguyện ý có cử chỉ thân mật với cô sao?

Là ý nghĩ của cô quá lớn mật? Không! Tuyệt đối không lớn mật! Đây là bình thường, người yêu nên có những cử chỉ này là sai sao?

"Không muốn." Cô cau mày một cái, lộ ra mặt vẻ hơi bất mãn, không muốn bị đối xử như cô gái nhỏ chưa trưởng thành.

Vươn tay, kéo cậu trở lại lần nữa, cô lại quần lên cậu, hôn lên môi của cậu.

Cậu quá lý trí, không thể nào lúc nào cũng là cô xúc động được! Không thể nào mới vừa rồi rõ ràng cậu tức giận lớn như vậy, mà cô mới chủ động hôn cậu, cậu liền hết giận.

Cô cũng muốn nhìn thấy cậu kích động, muốn nhìn thấy cậu điên cuồng, muốn nhìn cậu giống như cô, muốn là làm, không cần phải trải qua nghĩ sâu tính kỹ, không cần lý tính như vậy.

Không muốn? Lê Minh Kiệt nhướn mày.

Cậu nghe được cái gì vậy?

Cô nói không muốn? Không muốn cậu dừng lại? Không muốn cậu lý tính? Không muốn cậu tỉnh táo? Không muốn cậu nhẫn nại? Cô hi vọng cùng cậu thân mật hơn? Cùng cậu tiếp

xúc càng thêm dây dưa? Cô rút cuộc có biết mình đã nói những gì hay không?

"Cậu muốn tôi phải chờ đến ngày nào tháng nào?" Phương Đồng Ân cắn môi của cậu, cổ tỏ vẻ lớn mật.

Rõ ràng mặt đỏ đến có thể rỏ ra máu, mà cô vẫn kích động điên cuồng?

Cậu thở dài bất đắc dĩ, rút cuộc biết tại sao mình luôn bị dắt mũi rồi. Bởi vì cậu thuộc loại người khi đối mặt với cô thì thói quen nghĩ về người ăn ba chén cơm(?), thường gọi là người đàn ông thâm trầm, coi như có nghĩ qua, cũng dễ dàng vì ánh mắt người đời, vì lý tính mà bỏ qua.

Còn Đồng Ân? Cô lại muốn ăn thì ăn, muốn chơi thì chơi, buồn cười thì cười, sẽ không bận tâm ý nghĩ của mọi người xung quanh, tất cả lấy ham muốn và vui vẻ của mình làm chính.

Cho nên ở cùng một chỗ với cô, cậu có thể làm ra vẻ mình rất miễn cưỡng, làm ra vẻ là cô đang làm cậu hư, thuận theo đó giả bộ mình thật bất đắc dĩ, thật ra là mượn danh của cô để làm những việc mình muốn làm.

Chỉ cần bày ra dáng vẻ "Là cô ấy ép tôi, tôi cũng thực rất bất đắc dĩ", vậy thì toàn bộ mũi nhọn của mọi người sẽ hướng về phía cô.Trời! Bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự cậu cũng rất mưu mô.

Dựa theo yêu cầu của cô, khóe miệng Lê Minh Kiệt chậm rãi nhếch lên, đôi mắt ẩn chứa ý cười, mặc cho nụ hôn của cô càng lúc càng kịch liệt, mặc cho cô tách miệng mình ra, mặc cho mùi hương của hai người hòa lẫn vào nhau.

Theo ý của cô, cậu đảo bị động thành chủ động, bàn tay đặt bên hông của cô, chậm rãi dờ lên phía trên, đặt lên khuôn ngực đang không ngừng phập phồng của cô.

Cách một lớp quần áo, xúc cảm xa lạ làm cho người ta say mê, ngọn lửa trong mắt cậu lại một lần nữa bùng lên.

Phương Đồng Ân sợ hãi thở dốc, rõ ràng vẫn còn nhát gan, rồi lại cố cậy mạnh, khi ngực bị đụng chạm cô cảm thấy không được tự nhiên, có một dòng điện chậm rãi lan tỏa lên tới đỉnh đầu.

Cúi đầu, Lê Minh Kiệt hôn lên cổ, lại chậm rãi gặm mút hướng xuống xương quai xanh của cô, thuận theo ý của cô, cũng theo lòng của mình, cậu cởi nút áo của cô ra, hai mắt nhìn về khuôn ngực đầy đặn còn đang được bọc chặt.

Tiếp xúc mập mờ làm toàn thân người ta phải run rẩy, cảm nhận tầm nhìn nóng rực của cậu đang đặt trên người mình, Phương Đồng Ân được không tự được nhiên, không biết nên nhìn vào chỗ nào.

Cho tới bây giờ cô mới phát hiện, vừa rồi mình đã làm ra nhiều kích động lớn mật.

Cô. Cô dám nói không muốn, không cho phép cậu dừng lại. Cô thật hư, lại có thể cảm thấy có chút khản trương và kích thích, có chút muốn chạy trốn, lại có chút mong đợi và khát vọng. C

ậu nâng cô cao lên, ôm thật chặt để chống đỡ thân thể cô, môi mỏng rơi vào trên khuôn

ngực đầy đặn của cô.

Khăn trương níu lấy tóc của cậu, cô bật ra tiếng rên khẽ, cảm giác ngực đang bị gặm mút, bị vuốt ve, một loạt rung động từ đáy lòng lên men, tạo thành tia lửa nguy hiểm, tất cả suy nghĩ của cô bị đình trệ.

.....

Cảm nhận nhưng thể nghiệm ban đầu, hai người ôm lấy nhau, cảm thụ đối phương, cả hai trái tim cùng rung động.

Không khí mập mờ tràn ngập bên trong phòng, mặc dù lý trí đã trở lại, hai người vẫn không buông nhau ra.

Nằm ở trên giường lớn, hai thân thể khít nhau không có kẽ hở, cảm nhận nhiệt độ từ cơ thể người kia, tư thế này giống như hai trái tim hòa làm một, làm người ta khắc sâu cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn.

Hôn môi nhau, nhìn đối phương say đắm, đôi mắt hướng về nhau, môi lưỡi dây dưa, da thịt quắn quít. Cảm giác yêu, làm người ta yêu thích không buông tay, không cách nào tách rời.

Kết thúc

Buổi sáng một ngày nào đó rất nhiều năm sau, Phương Đồng Ân rút cuộc cũng thông suốt, phát hiện ra chuyện nào đó.

“Ông xã, em đột nhiên phát hiện... Mưu kế lần đó của anh thật sâu.” Cô bắt mẫn oán trách, cô đứng ở bên cạnh chồng mình, nhìn anh chăm chăm.

Thời gian trôi qua cực nhanh, vậy mà cô đã trở thành vợ Lê Minh Kiệt, sinh cho anh hai cô con gái.

“Lần đó?” Anh đang vẽ tranh cùng con gái, để văn kiện trên tay xuống, chậm rãi ngẩng đầu lên, dịu dàng nhìn cô.

“Chính là lần đó! Hại em không cẩn thận mang thai.....” Lần đầu tiên của hai người.

Suy nghĩ một chút, Phương Đồng Ân cảm thấy mình thật đáng thương, rõ ràng là dưới tình huống hoan ái hai bên đều tình nguyện, nhưng khi mọi người phát hiện trên cổ của cô đầu dấu hôn khả nghi thì thậm chí đã cùng nhau chỉ trích cô không đúng.

“Con gái! Ba không có dạy con chiếm tiện nghi của đàn ông mà! Ba Phương đau lòng tuyệt vọng.

“Đồng Ân, làm tốt lắm, mẹ đã muốn làm bà ngoại từ lâu, nếu như không phải là con chủ động, chờ Minh Kiệt thông suốt, sợ rằng đến lúc tóc của mẹ bạc trắng hết vẫn chưa có gì xảy ra cả, cố gắng lên, mẹ ủng hộ con.”

“Chị hai, chị.... Chị thế mà lại sử dụng đến chiêu này? Thật sự đói khát đến vậy? Cho nên dùng sức mạnh với anh Kiệt, thật là thật mất thể diện.” mặt em trai Phương hoảng sợ, không chịu nổi đả kích.

“Em gái, chúc mừng em rớt cuộc cũng gặt được mục tiêu.... Có muốn ăn trứng gà đỏ hay không? Chị sẽ nấu cho em ăn.” Chị cả Phương cười đến mập mờ.

Lệ Minh Kiệt lộ ra vẻ mặt vô tội, nghe không hiểu cô đang nói cái gì, “Lần đó? Tại sao lần đó mưu kế anh sâu?”

“Đừng giả bộ, em phát hiện ra, tất cả đều là anh bày mưu với em.... Hại em còn trẻ như vậy đã có em bé, hại em không kịp hưởng thụ tuổi thanh xuân đã gả cho anh, hại em..... Trở thành con sói đói khát trong mắt mọi người.” Làm ơn! Rớt cuộc chỗ nào của cô nhìn giống sói chứ?

Rõ ràng cô trong sạch, nhưng vết đen lại do cô gánh.

Rõ ràng là người này lòng dạ xấu xa, đào bẫy buộc cô nhảy xuống, tại sao cuối cùng vẫn là cô trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích?

“Anh? Hại em?” vẻ mặt Lệ Minh Kiệt nghiêm túc, nhẹ giọng hỏi lại.

“Đúng, chính là anh, anh đừng nghĩ có thể phủ nhận.” Phương Đồng Ân khẳng định dùng sức gặt đầu.

“Khi đó anh có nói với em, hành vi của chúng ta không nên, đúng không?” Anh thành khẩn nghiêm túc nhìn cô.

“Đúng!”

“Là ai nói không muốn?”

“Hình như Là em.”

“Là ai nói phải chờ tới ngày nào tháng nào?”

“Hình như.... Hình như cũng là em....”

“Là ai không chú ý thân thể khác biệt, leo lên eo của anh, hôn lên môi của anh, ép anh đến mất trí?”

Phương Đồng Ân không nói gì nhìn chằm chằm bộ mặt phớt tỉnh của Lệ Minh Kiệt.

“Đã như vậy, tại sao nói mưu kế của anh rất sâu? Từ đầu tới cuối là ai đã dụ dỗ ai?” Lời lẽ của anh đanh thép, chính nghĩa giống như cực kỳ để ý hiểu lầm của cô đối với anh.

“Em.... Em đi nấu cơm.” Lại một lần nữa cô thất bại thảm hại, chạy trời chết.

Rõ ràng người sai là anh, rõ ràng nghĩ như thế nào, cô đều cảm thấy mình là người bị hãm hại, sao mà.... Lỗi vấn đề này ra phản bác anh, ngược lại cô lại trở thành kẻ hại người? Mà anh thì.... Con sói đói nham hiểm nhất lại trở thành người bị hại vô tội?

Phương Đồng Ân thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ có thể tiếp tục ngu ngốc, nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ vấn đề vừa khó khăn vừa phức tạp này.

Khóe miệng không nhìn được giơ lên, Lệ Minh Kiệt nhìn khuôn mặt hoang mang của bà xã, thật muốn cười to lên.

Kết hôn bảy năm rồi, sau lâu như vậy, cô mới nghĩ thông suốt một chút xiu vấn đề nho nhỏ

này?

Aizz.... Xem ra cô muốn thắng anh, cả đời này cũng không thể rồi.

“Con gái à!” Anh vươn tay, sờ sờ cô con gái cưng thứ hai của anh ngồi bên cạnh, đang cầm bút vẽ tranh, tròn mắt lóe ra ý cười dịu dàng.

Cô bé có một khuôn mặt ngây thơ đáng yêu giống mẹ, đang mở to đôi mắt trong suốt, nhìn baba luôn cưng chiều bé.

“Ba nói cho con biết, về sau nếu đứa con trai nào không biết sống chết muốn làm bạn thân của con, nhớ, nhất thiết không được đồng ý, nghe không?” Lệ Minh Kiệt nghĩ đến tâm tư thâm trầm đáng sợ của mình, rất sợ có một ngày sẽ báo ứng trên con gái bảo bối của anh, mấy ngày trước anh vừa nhắc nhở cô con gái lớn đã học tiểu học, hiện tại không nhận được lại nói cho cô con gái thứ hai mới bốn tuổi.

“Bạn thân?” Cô gái nhỏ đáng yêu nghi hoặc nghiêng đầu, nhìn baba.

“Đúng, bạn thân, so với bạn bè bình thường còn thân mật hơn chính là bạn thân.”

“Bạn thân? Bạn bè? Tại sao không được ạ?” Cô gái nhỏ nháy mắt mấy cái.

“Tại sao không được đồng ý? Bởi vì, trong tâm hồn của đàn ông luôn có một ác ma, nhất là đối với cô gái mà mình thích.... Giống như mẹ con, chính là bị ba lừa như vậy mà có được, hơn nữa cả đời cũng không thể thoát khỏi ba....” Lệ Minh Kiệt nhìn con gái, giải thích cặn kẽ, nụ cười tràn đầy âm hiểm, cả người vô cùng đặc ý.

Bắt đầu từ năm mười hai tuổi, cuộc đời của anh và cô bắt đầu đan chéo vào nhau, đã trải qua chia lìa, cảm thụ cảm giác tình yêu đầu tiên, rồi trưởng thành, lại bước vào cửa giai đoạn thứ hai cuộc sống có được hạnh phúc, có được gia đình hoàn chỉnh, trở thành vợ chồng gắn bó mãi mãi..... Những mưa gió gần hai mươi năm, đã kết thúc, và cũng là mới bắt đầu.

Nhưng bất kể như thế nào đi nữa, anh hết sức tin tưởng, được nắm tay Đồng Ân, sẽ không sợ bất kỳ thử thách nào, cả đời không buông, cho đến cuối sinh mạng....

---End---